ZÂNA TROTUARELOR

de IOAN GRIGORESCU

ANDREEA RAICA EUGEN TITU RADU PAVEL
DOINA OLARESCU MATEI SOCOR

MIHAI PANAITESCU NICOLAE ONOFREI

TEATRU

Ioan DRĂGOI își prezintă două piese de succes din dramaturgia sa (**ZÂNA TROTUARELOR**, cu versiunea în limba spaniolă EL HADA DE LAS CALLES și **ECTAZY** cu versiunea în limba maghiară **ECSTAZY**, precum și dramatizarea romanului **WILT** de **Tom SHARPE** în limbile română Și engleză sub titlurile **PĂPUȘA GONFLABILĂ** și, respectiv, **THE SEX DOLL**.

TEL: 0730103839
0754056770
ioandrag@yahoo.com

ZÂNA TROTUARELOR

- COMEDIE ROMANTICĂ -

de Ioan DRĂGOI

P e r s o n a j e l e :

BARTOLOMEU 45-50 de ani, dramaturg nejucat

VIRGINICA – 20-25 de ani, prostituata romantica

PARDALIAN – 25-30 de ani, peste ghinionist

AGENTUL – 45-50 de ani, poliţist de proximitate

MARGARETA – 35 – 40 de ani, sotie neinteleasa

.

TABLOUL I

(**BARTOLOMEU**, **VIRGINICA**)

*(Garsoniera lui **Bartolomeu.** Cărţi şi manuscrise peste tot. Pe pereţi afişe teatrale cu piese clasice. **Bartolomeu** doarme. Se aude soneria sunând insistent.)*

BARTOLOMEU – Destul, că am auzit!

*(**Bartolomeu** deschide. In uşă o fată de vreo 20 de ani, cu o poşetă pe umăr, fustă foarte scurtă, picioare superbe, machiată strident.)*

BARTOLOMEU – *(morocănos)* Pe cine căutaţi?

VIRGINICA – Pe… matale.

BARTOLOMEU – Nu vă cunosc.

VIRGINICA – Uită-te bine! *(Face o piruetă.)* Nu mă mai cunoşti?

BARTOLOMEU – Nu. Eu n-am cunoştinţe care mă trezesc aşa devreme.

VIRGINICA – Dar nu-i devreme deloc. E trecut de amiază!

BARTOLOMEU – Poate fi. Eu scriu noaptea şi dorm ziua. De fapt ce doreşti dumneata?

VIRGINICA – Am venit să-l cunosc pe Mihai.

BARTOLOMEU – Aici nu stă nici un Mihai.

VIRGINICA – Mihai din cartea pe care mi-ai făcut-o cadou... atunci... Uite-o! *(Scoate din poşetă o carte.)*

BARTOLOMEU – Cum a ajuns cartea asta la dumneata?

VIRGINICA – Poţi să-mi spui tu. Sau Zâna Trotuarelor. *(Se aud voci pe hol. **Bartolomeu** o trage înăuntru şi închide uşa.)*

BARTOLOMEU – Intră să nu te vadă vecina! În costumaţia asta…

VIRGINICA – Ce... vrei să spui că-mi stă nasol?

BARTOLOMEU – Nu, îţi stă foarte bine! Tocmai de-aia! Vecina mea e foarte invidioasă pe toate femeile mai frumoase ca ea.

VIRGINICA – Şi ce-ţi pasă?

BARTOLOMEU – Îmi pasă, pentru că totdeauna când vin la mine fete frumoase îmi aminteşte că n-am plătit întreţinerea. Stai jos! Cum ai zis că te cheamă?

VIRGINICA – Zâna Trotuarelor!

BARTOLOMEU – *(râde)* Zâna Trotuarelor? Ce nume caraghios? Cine ţi l-a pus?

VIRGINICA – Dumneata.

BARTOLOMEU – *(Nu mai râde.)* Eu? Când?

VIRGINICA – Când m-ai agăţat pe stradă?

BARTOLOMEU – Eu nu agăţ niciodată femei pe stradă!

VIRGINICA – Niciodată, niciodată? Nici când eşti... beat?

BARTOLOMEU – Nu. Adică da. Atunci... s-ar putea...

VIRGINICA – Era atunci când ai luat premiu şi l-ai băut la... muzeu.

BARTOLOMEU – La muzeu?

VIRGINICA – Mă rog... la restaurantul Muzeului Literaturii. Cu prietenii. Atunci mi-ai dat şi cartea cu delicaţie.

BARTOLOMEU – Cu dedicaţie. Te rog citeşte-o!

VIRGINICA – Nu-i nevoie, c-o ştiu pe deasupra!

BARTOLOMEU – Din memorie...

VIRGINICA – Da, pe de-asupra din memorie. *(solemn)* „*Se dedică această carte Zânei Trotuarelor, virgulă, drept omagiu superbelor ei picioare şi în amintirea celui mai elegant dinte lipsă de pe Calea Victoriei, punct.”*

BARTOLOMEU – *(zâmbeşte)* Aveai un dinte... lipsă?

VIRGINICA – *(râde)* Da, uite aici era! Dar mi l-am pus, că s-a supărat Pardalian când a citit ce mi-ai scris. Mi-a dat bani şi-a zis că dacă nu-mi pun dintele, mă rupe cu bătaia. Că n-a ajuns el de râsul... scriitorilor!

BARTOLOMEU – Dar cine-i fudulul ăsta de Pardaillan?

VIRGINICA – Pardalian!

BARTOLOMEU – A, Pardalian... Scuză-mă!

VIRGINICA – Pardalian e... fişul meu!

BARTOLOMEU – Ce e?

VIRGINICA – Peştele meu!

BARTOLOMEU – A! Deci dumneata eşti...

VIRGINICA – *(senină)* ...prostituată. *(Îi întinde mâna.)* Virgi.

BARTOLOMEU – Virgi? Virginica e mai frumos.

VIRGINICA – Faci şi mata caterincă de mine? Păi merge VIirginica... prostituata?!

BARTOLOMEU – Aici cam ai dreptate...

VIRGINICA – Eu pot să-ţi zic Bart?

BARTOLOMEU – Dar ce, Bartolomeu nu-ţi place?

VIRGINICA – Bart îmi aminteşte de cineva!

BARTOLOMEU – Vreun iubit care te-a părăsit?

VIRGINICA – Nu, de-un... porc. Ştii, când locuiam la curte, bunica creştea purcei. Și eu mă jucam cu ei şi le puneam nume la toţi.

BARTOLOMEU – Tuturor!

VIRGINICA – Tuturor? Bine... tuturor. Pe unul l-am poreclit chiar aşa: Bart. Era alb, avea pete negre pe urechi şi-mi era atât de drag, că mă culcam cu el în pat.

BARTOLOMEU – Şi nu mult după asta ai trecut la... bărbaţi. A fost greu?

VIRGINICA – Nu, că şi bărbaţii e tot un fel de... porci.

BARTOLOMEU – Toţi?

VIRGINICA – Toţi! A! Iartă-mă! Persoanele de faţă se *esclude*.

BARTOLOMEU – Dar de să se *escludă*? Dacă toţi e porci, de ce să fiu eu mai cu moţ?

VIRGINICA – *(Admiră biblioteca.)* Cărţile astea e toate ale matale?

BARTOLOMEU – Da.

VIRGINICA – Şi le-ai citit pe toateee?

BARTOLOMEU – Aproape... Deci Pardalian ţi-a dat bani, să-ţi pui dintele, să nu râdă scriitorii de el?

VIRGINICA – Păi îmi scăzuse cota pe piaţă, la clienţi. Adică le plăcea când îmi admira picioarele, sânii, fundul, dar scădea preţul când mă vedea ştirbă. De fapt, el îmi mai dăduse de vreo două ori bani să mi-l pun, dar i-am cheltuit pe sprayuri. Ştii, sunt nebună după sprayuri scumpe...

BARTOLOMEU – Se simte, se simte. Ce de bani cheltuieşte Pardalian cu tine!

VIRGINICA – Las' să cheltuiască, că tot el mi l-a rupt...

BARTOLOMEU – Din gelozie!

VIRGINICA – De unde ştii?

BARTOLOMEU – Păi... la cum arăţi... e normal. E... gelos rău?

VIRGINICA – Numai pe intelectuali. Ştie că la ei fac... talente!

BARTOLOMEU – Ce fel de... talente?

VIRGINICA – Au! Nimic nu ştii! În pat! Fac figuri! Adică fac meserie, nu pierd vremea!

BARTOLOMEU – A! Am înţeles. Ai tu slăbiciune la intelectuali?

VIRGINICA – Rău de tot! Îmi place la nebunie să mă culc cu bărbaţi dăştepţi. Numai ei ştie să-mi şoptească nişte cuvinte atât de frumoaseee, de nici nu le-nţeleg! Dar ce contează, mie-mi place! Nici mata nu scăpai în seara aia dacă nu erai aşa... vopsit!

BARTOLOMEU – Vopsit?

VIRGINICA – Adică... beat...

BARTOLOMEU – Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

VIRGINICA – Cel mai tare s-a ofticat Pardalian! Că era în criză de lovele. Altfel e un tip foarte ambiţios şi cheltuie mult cu mine. Vrea să arăt criminal de mişto! Închipuie-ţi că vrea să-mi pună şi silicoane! Zice că am sânii mici. Tu ce zici?

BARTOLOMEU – N-aş zice...

VIRGINICA – Păi dacă-mi face nişte sâni aşa, numărul patru, ca blondele alea de la televizor, îmi creşte şi cota pe piaţă şi-şi scoate şi el banii.

BARTOLOMEU – Înseamnă că fişulăsta al tău te iubeşte-n taină şi tu habar n-ai!

VIRGINICA – Ba am! Toţi bărbaţii se-ndrăgosteşte de mine!

BARTOLOMEU – Ei, nu mai spune! Chiar toţi? Ce motiv ar avea?

VIRGINICA – Sexul! Bart, când fac sex cu ei, eu chiar îi iubesc! În braţele mele, bărbaţii se simte ocrotiţi şi mângâiaţi cum n-a fost ei niciodată! Fericiţi, adică! Ai văzut cum se deschide o floare? Ea-şi dăruieşte şi culorile, şi parfumul, şi-mbrăţişarea petalelor... Aşa mă deschid şi eu când primesc un bărbat în patul meu, în mine...

BARTOLOMEU – Da, dar unele flori îşi devorează... vizitatorii...

VIRGINICA – Eu doar mă dăruiesc... Cine a fost iubit de mine nu mă uită toată viaţa! Ba, mă visează când se culcă cu nevasta ori cu amanta. Ştii ce mi-a spus unul? Un intelectual cu carte, nu un fraier!

BARTOLOM EU – Ce ţi-a spus?

VIRGINICA – Că aş băga-n păcate şi-un sfânt! Adică-s periculoasă rău! Ia uite! *(Face o piruetă.)* Dar de la tine vreau să mă ajuţi, să-i fac un copil lui Mihai!

BARTOLOMEU – Care... Mihai?

VIRGINICA – Cum care Mihai? Mihai din cartea ta.

BARTOLOMEU – Eroul piesei mele?

VIRGINICA – Da. De când am citit că s-a rugat de Margareta să-i facă un copil şi ea l-a refuzat, mi s-a făcut milă de el. Şi... m-am hotărât: Îi fac eu unul!

BARTOLOMEU – Tu... chiar ai citit piesa?

VIRGINICA – Toată!

BARTOLOMEU – Şi eu care credeam că în afară de mine n-a mai citit-o nimeni. Cine dracu mai citeşte azi teatru?

VIRGINICA – E fraieri! Păi când am citit-o la fete, toate suspina!

BARTOLOMEU – Care... fete?

VIRGINICA – Colegele mele de... muncă...

BARTOLOMEU – *(amuzat)* Aha! Aveţi aşa... un fel de club de lectură?

VIRGINICA – Ei nu chiar. Ocazional, când plouă şi n-avem clienţi, ne mai strângem la mine acasă şi... fiindcă n-avem ce face...

BARTOLOMEU – ...citiţi teatru!

VIRGINICA – Ascultăm manele, ne uităm la telenuvele ori în reviste de-alea... sexi... Asta, dacă nu ni le confiscă gaborii, să se uite şi ei.

BARTOLOMEU – Gaborii?

VIRGINICA – Da. Când are şi ei plan de amenzi, ne duce-n arest, la secţie. Dar e băieţi buni, ne dă şi cafea, şi ţigări şi stă cu noi la vrăjeală până vine Pardalian. Ăsta vine, plăteşte amenzile, mai dă ceva şi la gabori, să trăiască şi ei, şi ne scoate, nene.

BARTOLOMEU – Dar cum te-ai hotărât să faci un copil?

VIRGINICA – Bart, eu aş fi în stare să-i nasc câte-un copil la fiecare bărbat de pe Pământ, care şi l-a dorit măcar în vis. Ăsta-i cadoul meu pentru toţi bărbaţii ce tânjeşte după copii zămisliţi din sămânţa lor. Eu îi iubesc pe toţi!

BARTOLOMEU – Chiar… pe toţi?

VIRGINICA – Da. Iar de Mihai m-am îndrăgostit de-a binelea!

BARTOLOMEU – *(Mimează indiferenţa.)* Dar ce-ai găsit la el?

VIRGINICA – *(admirativ)* În primul rând că-şi doreşte un copil, adică doreşte să facă trupul unei femei să rodească, nu numai să i-o tragă! Adică e bărbat de bărbat! Şi eu vreau să-l răsplătesc pentru asta. Fără... taxă!

BARTOLOMEU – O, ce bine, că nici nu stă prea grozav cu banii! Dar te-ai gândit că dacă naşti un copil trebuie să te laşi de...

VIRGINICA – De prostituţie? Bineînţeles!

BARTOLOMEU – Bine, bani nu-i ceri, dar el nu trebuie să facă nimic?

VIRGINICA – Ba da: să fie pregătit ca peste nouă luni, să poată îndura atâta fericire!

BARTOLOMEU – *(mişcat)* Doamne, chiar crezi că merită Mihai sacrificiul ăsta?

VIRGINICA – Da, din moment ce a spus: *(Citează cu ochii închişi.)* „Oare de unde are atâta putere femeia, această fiinţă fragilă, să-i ofere bărbatului trupul ei, pentru a-i naşte un prunc, când ştie bine că, la fiecare naştere, ea trece pe lângă moarte?...

BARTOLOMEU şi **VIRGINICA** – „...poate simte că, aducând pe lume viaţă, ea se apropie de Dumnezeu!... „

BARTOLOMEU – „...De-acolo trebuie că-i vine puterea!”

VIRGINICA – *(bucuroasă)* A! Te-am prins! Şi ţie ţi-a plăcut vorbele lui Mihai. De-aia le-ai învăţat, nu?

BARTOLOMEU – Da.

VIRGINICA – Spune-mi, Bart, că tu ai citit atâtea cărţi, a vorbit alt bărbat mai frumos despre femeie?

BARTOLOMEU – Nu... ştiu! Poate...

VIRGINICA – Prin câte am citit eu n-am găsit altul... *(visătoare)* Ştii ce cred eu? Că o femeie trebuie să aibă mare baftă să-şi petreacă măcar câteva zile alături de un asemenea bărbat! Iar proasta aia de Margareta, în loc să-i facă un copil, l-a părăsit!

BARTOLOMEU – Parcă ziceai că toţi bărbaţii sunt nişte porci?

VIRGINICA – Mihai nu-i aşa. De-aia m-am îndrăgostit de el! *(vehement)* Bart, ştii ce-aş face eu cu femeile, care nu vrea să facă un bărbat fericit?

BARTOLOMEU – Nu ştiu, dar îmi închipui.

VIRGINICA – Atunci mă ajuţi?

BARTOLOMEU – La ce?

VIRGINICA – Să-l convingi să se culce cu mine. Numai atât! Să-i fac un copil, că nu-i cer nimic. Nici să mă ia de nevastă, nici pensie alimentară...

BARTOLOMEU – Şi dacă... nu vrea?

VIRGINICA – A, dacă mă vede sigur o să mă vrea! Ia uite aici! *(Face o piruetă.)* Mai ales acum, când e trist, că l-a părăsit nevasta şi are nevoie de mângâierile mele... Eu i-aş iubi şi i-aş mângâia pe toţi bărbaţii trişti!

BARTOLOMEU – Dar eu... cum păream atunci, când te-am... agăţat?

VIRGINICA – Şi tu erai trist, cu toate că râdeai cu gura până la urechi şi aruncai cu bani la chelneri. Se vedea că te prefaci.

BARTOLOMEU – Deci m-ai urmărit în restaurant...

VIRGINICA – Nu eu, Pardalian. Asta era treaba lui... Eu aşteptam afară...

BARTOLOMEU – Aha. Fiecare cu sarcina lui.

VIRGINICA – Bineînţeles. Păi de-aia-i dau cotă-parte din încasări!

BARTOLOMEU – Şi chiar păream trist?

VIRGINICA – Atât de trist, că eram gata să mă îndrăgostesc de tine.

BARTOLOMEU – Şi ce te-a oprit?

VIRGINICA – Eu ţi-am dat numărul şi am aşteptat, dar... nu m-ai sunat. Aşa că... ţi-am citit cartea...

BARTOLOMEU – ...şi te-ai îndrăgostit de Mihai! Iar eu...

VIRGINICA – Tu erai… vopsit rău de tot! *(râde)* Şi aşa de caraghios!

BARTOLOMEU – *(intrigat)* De ce eram caraghios?

VIRGINICA – *(amuzată)* Păi m-ai urcat pe statuia de lângă muzeu, iar tu, în genunchi, mi-ai recitat versuri! Doamne, cât a fost de frumos! Ai fost primul bărbat care mi-a recitat versuri. *(râde)* Dar cel mai haios a fost când a venit gardienii să ne amendeze...

BARTOLOMEU – Şi ne-au amendat?

VIRGINICA – Nu, că le-ai dat câte o carte şi ne-a iertat. Dar să fi văzut ce s-a ofticat fetele când le-am spus! *(tristă)* Lor... nu le-a recitat nimeni, niciodată, versuri!

BARTOLOMEU – Tu chiar eşti hotărâtă să faci un copil?

VIRGINICA – Da!

BARTOLOMEU – Vrei să spui că piesa aia a mea, pe care nu mi-o joacă nimeni, te-a... te-a impresionat atât, încât vrei să te laşi de... prostii şi să creşti un copil?

VIRGINICA – Da, Bart!

BARTOLOMEU – *(emoţionat)* O, Doamne! Asta înseamnă că... că n-am scris-o degeaba! Că pot fi şi eu măcar puţin... fericit!

VIRGINICA – Da! Şi tu, şi Mihai puteţi fi fericiţi!

BARTOLOMEU – *(emoţionat)* Păi... păi chestia asta... chiar merită sărbătorită!

VIRGINICA – Da, da, vreau și eu!

BARTOLOMEU – Dar cu... ce? Stai aşa, că mai am nişte pălincă. *(Aduce o sticlă și două pahare de plastic.)* La mulţi ani, Zâna Trotuarelor! *(Dă paharul peste cap.)*

VIRGINICA – La mulţi ani, Bart! *(Îl îmbrăţişează.)*

BARTOLOMEU – *(O îmbrăţişează şi el.)* Îţi mulţumesc că mi-ai înseninat ziua asta, ce promitea să fie la fel de cenuşie, ca toate celelalte!

VIRGINICA – Bart, n-ai putea să-l chemi şi pe Mihai? Să sărbătorim împreună!

BARTOLOMEU – *(Se posomorăşte şi se desprinde din îmbrăţişarea ei.)* Acum, acum?

VIRGINICA – Da. Te rog eu să-l suni. Hai, nu fi nasol!

BARTOLOMEU – Ăăă... Nu se poate! La ora asta e la... bibliotecă.

VIRGINICA – Păi ce caută el la bibliotecă? Doar e inginer...

BARTOLOMEU – Nu e inginer. M-a rugat să-i schimb meseria, să nu-l recunoască lumea când vede piesa. În realitate, Mihai e... poet!

VIRGINICA – *(cu milă)* Poet? O, săracu'! D-aia l-o fi părăsit nevasta...

BARTOLOMEU – Probabil... Hai să mai bem! Noroc!

VIRGINICA – Noroc! Mie mi s-a făcut o foameee! De la pălinca ta! Ţie nu?

BARTOLOMEU – Ba da. Din păcate… n-am nimic de mâncare. Dar mă duc până jos, să cumpăr ceva. În zece minute mă-ntorc.

VIRGINICA – Bine. Până atunci, eu fac puţin curat, că ce-i pe-aici...

*(**Bartolomeu** iese.)*

TABLOUL II

(**VIRGINICA**, **PARDALIAN**)

*(**VIRGINICA** încearcă mai multe cd-uri, dar sunt toate cu muzică clasică şi renunţă. Începe să facă ordine prin cameră. După câteva clipe aude o cheie mişcându-se în broască. Ia o carte mare în mâini, se postează după uşă şi, când uşa se deschide, îl loveşte în cap pe intrus. Ameţit, acesta geme şi se clatină.)*

PARDALIAN – Au!

***(VIRGINICA** îi trage ciorapul de pe cap. E **Pardalian** cu un mănunchi de chei în mână.)*

VIRGINICA – Ah! Ce m-ai speriat, tâmpitule!

PARDALIAN – *(Îşi pipăie capul.)* De ce dai aşa, nebuno?! Mi-ai spart capul!

VIRGINICA – Aşa-ţi trebuie! Ce cauţi aici?

PARDALIAN – A, ţi-am stricat ploile, ai?! De când te urmăresc! Ai vrut să mă tragi în piept cu-ntelectualii tăi! Ei, uite că n-a ţinut, na! Nu s-a născut ăla care să-i dea plasă lui Pardalian!

VIRGINICA – Ţi-ai dat singur, prostule! Nu vezi că ai venit degeaba?! Mai bine pleacă, să nu se întoarcă! S-a dus doar până la colţ.

PARDALIAN – Fă, tu-ţi baţi joc de mine?!

VIRGINICA – Nu-mi bat, bă, nu-mi bat, dar uită-te şi tu prin casă! Nu vezi că-i amărăştean?!

PARDALIAN – Nu cred. Eu, cu urechile mele, l-am auzit când se lăuda că a luat premiu pe cartea aia!

VIRGINICA – Şi premiul era atât de mare, că abia i-a ajuns de-un chef! N-ai decât să cauţi.

PARDALIAN – Bineînţeles că o să caut. Nu mă fraiereşti tu pe mine! *(Începe să caute, dar nu găseşte nimic. Obosit se aşază jos, ia sticla şi bea o înghiţitură de pălincă. Se îneacă.)* Ha! Ha! Ce mi-ai dat aici? Nemernico! Asta-i otravă!

VIRGINICA – Pălincă. Şi nu ţi-a dat nimeni voie să bei. *(Îi ia sticla cu pălincă şi îi dă un pahar cu apă. Pardalian bea apă şi încearcă să-şi revină.)* Hai, cară-te mai repede, că am luat avans de la el şi-mi strici ploile!

PARDALIAN – Ai vrea tu! Precis ai ginit bijuteriile şi le-ai palmat! Altfel nu stăteai atâta. Scoate bijuteriile şi banii, că te sparg!

VIRGINICA – Bijuterii la ăsta care bea din pahare de plastic şi are întreţinerea neplătită? Nu vezi că n-are decât cărţi?!

PARDALIAN – *(Se uită prin bibliotecă şi îşi suceşte gâtul încercând să citească titluri. Renunţă.)* Ce dracu o face cu atâtea? Unii e amărâţi şi n-are niciuna, iar alţii nu mai are loc de ele! Fă, eu cred ăsta şi-a vândut toate paharele şi-a cumpărat cărţi...

VIRGINICA – Tu mi l-ai ales!

PARDALIAN – De unde să ştiu eu că-i aşa pârlit, când la restaurant arunca cu banii, de parcă era.. miliardar de carton!

VIRGINICA – Uită-te-n frigider, că-i gol puşcă!

PARDALIAN – Cum dracu, fă, aşa prăpădiţi e scriitorii ăştia? Şi eu care m-am bucurat ca fraierul, că-l facem la finanţe! Nu ţi-am spus eu că-ntelectualii e neserioşi?

VIRGINICA – Ai dreptate, dar te rog pleacă, să nu dea peste tine!

PARDALIAN – Nu, nu... pot! Eu n-am ieşit niciodată dintr-o casă fără să iau ceva, măcar de amintire!

*(**VIRGINICA** scoate din sutien o bancnotă şi i-o dă.)*

VIRGINICA – Uite, mi-a dat avans un milion. Ia-l şi du-te odată!

*(**Pardalian** ia bancnota, şi-o freacă de obraz în semn de saftea şi o bagă în buzunar. Se îndreaptă spre ușă, dar se răzgândește.)*

PARDALIAN - Știi ceva? Uite că nu mai plec, na!

VIRGINICA – Ce, ai înnebunit? Vrei să vină ăsta și să te găsească aici?

PARDALIAN - Și dacă mă găsește, ce? Uite, nu mai vreau io să te dai tu în bărci cu ăsta.

VIRGINICA – Dar de ce, Pardaliane?

PARDALIAN – Nu mai vreau io și gata!

VIRGINICA – Nu mai vrei tu și gata! Pardaliane! Pardaliane, ia uită-te tu în ochii mei!

PARDALIAN – Dar de ce să mă uit io, fă, în ochii tăi?

VIRGINICA – Pardaliane, tu ești gelos.

PARDALIAN – Io pă tine? Du-te, fă, d-aci!

VIRGINICA – Pardaliane, hai recunoaște!

PARDALIAN – Nu sunt gelos, dar mă oftic, că refuzi pă băieții buni, care e plini dă lovele și te plătește ca boierii, și ți-o tragi numa cu telectuali dăștia pârliți, ca ăsta, care

vede parai numa la televizor și n-are după ce bea apă... Adică dă ce-ți place, fă, cu ăștia și cu băieți d-ăia, așa ca mine, nu? Vezi tu, d-aia mă oftic io!

(Duce sticla cu pălincă la gură, dar renunţă.)

VIRGNICA – Da? Bine, Pardaliane. Nu vrei, nu vrei. Atunci ia dă tu milionu-ncoace să-l lăsăm omului aici pe masă și să plecăm!. Să văd eu de unde plătești datoria la pocher.

PARDALIAN – Care datorie?

VIRGINICA - Aia de-ai făcut-o aseară cu bani împrumutați de la Parapancea. Și știi bine că Parapancea dă cu cuțitul dacă nu-i dai banii îndărăt! *(**Pardalian** tresare speriat.)* Dar nu te speria, Pardaliene. De data asta, Parapancea nu vrea banii. Vrea altceva.

PARDALIAN – Ce vrea?

VIRGINICA – Pe mine mă vrea, fraiere. De-aia te-a împrumutat cu atâția bani, că știa că-i pierzi. Așa că adio, Pardaliene, eu mă duc la Parapancea. Hai scoate milionul și să plecăm!

PARDALIAN – Stai, fă, că am glumit. *(Se ridică și se îndreaptă spre ușă.)* Aoliuuu, ce ghinion, mâncaţi-aş! Să intru eu într-o casă de barosan şi să plec fără nimic! Ce-o să râdă colegii mei de mine!

VIRGINICA – O să râdă mai tare când ţi-or vedea mutra pocită. Vezi, că ăsta a făcut carate!

PARDALIAN – *(speriat)* Au! Gata, am plecat. Du-te la geam şi vezi dacă nu vine!

VIRGINICA – *(Se duce la geam.)* Gata, poţi să pleci.

*(**PARDALIAN** ia la întâmplare câteva cărţi, le ascunde sub geacă şi iese.)*

PARDALIAN – ’Ţi-ai dracu de-ntelectuali pârliţi!

.

TABLOUL III

(**BARTOLOMEU**, **VIRGINICA**)

*(**VIRGINICA** aranjează cărţile împrăştiate de **Pardalian**. Intră **Bartolomeu** cu câteva conserve şi o pâine.)*

BART – Uite, am luat nişte pateu. Eu tai pâine, iar pe tine te rog să faci sanvişuri.

VIRGINICA – *(binedispusă)* Bart, n-ai şi tu nişte manele? Cu Florin Salam sau cu Adi Minune? Că m-am uitat la discurile tale şi n-am văzut decât Mozart şi Bac.

BARTOLOMEU – Îmi pare rău. Data viitoare o să-i am şi pe Adi Salam, şi pe Florin Minune... sau cum le-ai zis...

VIRGINICA – *(râde)* Florin Salam şi Adi Minune. Ăştia e preferaţii mei. Am şi autografe de la ei. Tu ai de la Mozart?

BARTOLOMEU – N-am... apucat.

VIRGINICA – Nu mi-ai spus: lui Mihai îi place manelele?

BARTOLOMEU – O, e nebun după ele! Nu poate adormi dacă nu ascultă o compoziţie de-a Corneliei Catanga. Asta seara, că dimineaţa îl preferă pe Nicolae Guţă!

VIRGINICA – Ce mişto că ne potrivim şi la muzică! Hai, la mulţi ani, Bart! *(Îl sărută.)*

BARTOLOMEU – La mulţi ani, Zâna Trotuarelor!

VIRGINICA – Bart, îţi urez să ţi se joace toate piesele!

BARTOLOMEU – Mulţumesc. Eu m-aş bucura să mi se joace măcar una, două.

VIRGINICA – Nu! Toate, toate să ţi se joace!

BARTOLOMEU – Ei, nu chiar toate, că unele-s chiar nişte... nebunii... Nici nu se pot juca pe o scenă de teatru. Trebuie jucate în cosmos!

VIRGINICA – Şi spectatorii cum o să vie la spectacol?

BARTOLOMEU – După fiecare vine o navetă spaţială, să-l ia de la domiciliu.

VIRGINICA – Mişto! Dar să zicem că eu sunt gravidă sau tocmai am născut şi nu mă pot duce la teatru. Sau în seara aia vreau eu şi Mihai să-ţi privim piesa din pat...

BARTOLOMEU – Spectatorii leneşi ca voi vor privi spectacolul prin... telescop.

VIRGINICA – Ăsta ce e?

BARTOLOMEU – Un fel de binoclu.

VIRGINICA – Dar dacă n-are omul telescop acasă?

BARTOLOMEU – O să primească fiecare. E în preţul biletului.

VIRGINICA – Aşa da! Şi aplauzele?

BARTOLOMEU – Crezi că o să fie şi d'astea?

VIRGINICA – Ale mele şi ale lui Mihai sigur. Cum o să se audă aşa departe?

BARTOLOMEU – Asta-i o problemă tehnică, să o rezolve regizorul tehnic!

VIRGINICA – Mamă, cred că după piesa asta din cosmos o să te umpli de bani!

BARTOLOMEU – Bineînţeles.

VIRGINICA – Şi ce-o să faci cu ei?

BARTOLOMEU – O să-mi îndeplinesc trei dorinţe.

VIRGINICA – Ia, spune-o pe prima!

BARTOLOMEU – Prima? Să-ţi cumpăr o rochie de mireasă roz, frumoasă, lungă, să o târâi după tine pe Calea Victoriei! Să fie o rochie demnă de o zână!

VIRGINICA – *(Se alintă)* Nu vreau lungă, vreau mini, să mi se vadă picioarele.

BARTOLOMEU – Zână cu mini? N-am mai auzit, dar... sunt de acord. Mie-mi plac ideile trăsnite!

VIRGINICA – O, ce bine! Dar dacă se supără Mihai?

BARTOLOMEU – Ei, lasă că nu-i aşa supărăcios.

VIRGINICA – Şi pe urmă?

BARTOLOMEU – Pe urmă vă sponsorizez luna de miere pe o insulă în Pacific. Demult visează Mihai să ajungă acolo şi să lenevească la soare...

VIRGINICA – Mai bine sponsorizează-ne tu un an de miere, ca să ne întoarcem cu copilul mare.

BARTOLOMEU – Da? Bine. Cred că se poate aranja...

VIRGINICA – Ţi-a mai rămas o dorinţă.

BARTOLOMEU – Cea de-a treia e să-mi achit întreţinerea la bloc! Să nu mai strige madam Bilă după mine!

VIRGINICA – Iar noi, în semn de respect că ne-ai făcut cunoştinţă, o să-i punem copilului numele tău.

BARTOLOMEU – Mulţumesc. Dar dacă-i fată? O să-i spuneţi Bartolomeea?

VIRGINICA – Bineînţeles! Dacă ţi-am promis...

BARTOLOMEU – S-a făcut. Hai să mai bem!

*(**Bartolomeu** e tot mai vesel.)*

VIRGINICA – Bart, să ştii că sunt foarte emoţionată pentru când o să-mi faci cunoştinţă cu Mihai. Spune-mi, nu cumva-i unul d'ăla... plin de fiţe?

BARTOLOMEU – Nu, dragă, nu te speria! E băiat de gaşcă!

VIRGINICA – Da? Şi se prinde la... caterincă?

BARTOLOMEU – O! Are-un simţ al caterincii... ceva de speriat!

VIRGINICA – Ce mişto! Nu pot să-i sufăr pe ăia muţi, care nu ştie nici să râdă... Dar cum arată? E bărbat bine, nu?

BARTOLOMEU – Unu nouăzeci, brunet, cu ochi verzi...

VIRGINICA – Gata, îmi place! Şi e aşa... macho? N-are burtă... ca tine?

BARTOLOMEU – Numai fibră! Şi cu părul puţin grizonat!

VIRGINICA – *(Bate din palme.)* Mamăăă! Nu-l las să facă nimic, îl ţiu numa-n pat. Să moară toţi de oftică!

BARTOLOMEU – Ai grijă, să nu ţi-l sufle fetele!

VIRGINICA – Mie? Păi dacă-ndrăzneşte una să se hlizească la el e vai de metafizicul ei!

BARTOLOMEU – Păi n-o să-l vadă la nuntă?

VIRGINICA – Dar cine le invită?! Doamne fereşte, Bart! Păi după nuntă, astea pleacă şi cu tacâmurile-n sutien, şi cu telefoanele bărbaţilor. Şi pe urmă să vezi divorţuri!

BARTOLOMEU – Ai dreptate!

VIRGINICA – Mai spune-mi ceva despre Mihai! Atunci când ţi-a povestit viaţa lui, ţi-a spus cum e la... pat? Hai, hai că voi, bărbaţii, vă lăudaţi între voi!

BARTOLOMEU – Asta nu mi-a spus-o, dar după cum am văzut că se bat femeile pe el, cred că da. Dar în pat depinde şi de... femeie...

VIRGINICA – A! Păi la chestia asta nu mă-ntrece nimeni! Tu doar să-mi faci cunoştinţă cu el, că mă descurc eu... Hai, sună-l acum, că nu mai am răbdare!

BARTOLOMEU – E... cam devreme. Hai să mai bem ceva!

VIRGINICA – Nu mai pot. Sună-l pe mobil, poate o fi ieşit de la bibliotecă.

*(**Bartolomeu** formează un număr pe mobil.)*

BARTOLOMEU – Nu răspunde. Cred că n-a ieşit încă de la bibliotecă.

VIRGINICA – Bart, eu am citit şi prefaţa la cartea ta. Aia cine a scris-o?

BARTOLOMEU – Un critic literar!

VIRGINICA – Ăştia ce face? Te critică?

BARTOLOMEU – De obicei, da. Câteodată te mai şi desfiinţează.

VIRGINICA – De ce scria acolo că eroul, adică Mihai, se in... se inden...

BARTOLOMEU – ...se identifică, adică seamănă...

VIRGINICA – ...aşa, cu autorul? Doar tu n-ai unu nouăzeci şi nici ochii verzi...

BARTOLOMEU – El se gândea la caracter, nu la fizic.

VIRGINICA – A, am înţeles. Hai, sună-l iar pe Mihai, că poate o fi ieşit de la bibliotecă. Hai, Bart, te rog! Lasă-mă că formez eu.

*(**VIRGINICA** ia telefonul şi formează.)*

VIRGINICA – Alo! *(în şoaptă)* E o femeie! *(Îi dă telefonul.)*

BARTOLOMEU – Alo! Scuzaţi. E o greşeală.

VIRGINICA – Crezi că s-a întors Margareta la el?

BARTOLOMEU – Da, cred că da.

VIRGINICA – Sună-l iar şi cere-l pe Mihai! Vreau să ştiu dacă s-a-mpăcat cu ea.

BARTOLOMEU – Nu e bine... acum...

VIRGINICA – Ba da! Vorbeşte cu el! Trebuie să aleagă între noi două!

BARTOLOMEU – Păi pe tine nici nu te cunoaşte.

VIRGINICA – Tocmai de-aia! Să vină aici, să mă vadă şi să aleagă! E normal că...

BARTOLOMEU – *(încurcat)* Mihai... nu există!

VIRGINICA – ...dacă nu mă vede, o primeşte tot... pe... ea... *(pauză)* Ce-ai zis?

BARTOLOMEU – *(rece)* Mihai nu există!

VIRGINICA – Cum?

BARTOLOMEU – Nu... nu te supăra pe mine, dar Mihai n-a... existat niciodată. Mihai e... invenţia mea!

VIRGINICA – *(Sare în picioare.)* Bart, tu-ţi baţi joc de mine? Cum să nu existe? Nu mi-ai spus tu că are unu nouăzeci, că-i brunet înspicat, că are ochii verzi şi scrie cărţi, ca tine? Şi că-i place copiii şi femeile gravide? Eu deja mi-l închipui de parcă ar fi în faţa mea. Aici! Acum!

BARTOLOMEU – Îţi repet: eu l-am creat! Nu vreau să te dezamăgesc, dar ăsta-i adevărul: Mihai e-nchipuit de mine!

VIRGINICA – Nu, nu ţine! Ştiu de ce faci asta! Să nu crezi tu că sunt vreo fraieră! Tu eşti gelos pe Mihai! *(suspină)* Eşti gelos că m-am îndrăgostit de el. Asta-i!

BARTOLOMEU – Recunosc că... sunt gelos pe Mihai, dar nici nu mi-am închipuit că o să-l iubească atâta o cititoare. Nu pot să te mai mint. El nu există decât în închipuirea mea... Şi-acum... a ta...

VIRGINICA – Auzi, să zicem că eu sunt proastă şi nu-nţeleg cum se face meseria asta a voastră cu scrisu', dar ăilalţi scriitori, ăia care te-a crezut şi ţi-a dat premiu pe piesă? I-ai păcălit şi pe ei? Hai răspunde! *(pauză)* De ce taci?

BARTOLOMEU – Ei... ştiau!

VIRGINICA – Cum? Ştia că-i minţi şi tot ţi-a dat premiu?

BARTOLOMEU – Da.

VIRGINICA – *(acuzatoare)* Păi înseamnă că aţi mers toţi pe-o mână, nene! Dar, dacă a vrut ei să pice de fazani ori s-a mânjit, puţin îmi pasă! Dar m-ai minţit pe mine şi pe fete, care am plâns ca proastele când am citit... Asta n-am să ţi-o iert, Bartolomeu!

BARTOLOMEU – Îmi pare rău...

VIRGINICA – Te plângeai că nu ţi se joacă piesele... Păi de-aia nu ţi se joacă, pentru că-i minţi şi pe spectatori aşa cum ne-ai minţit pe noi! *(plânge încet)* Şi eu, care... mă-ndrăgostisem de Mihai şi voiam să-i fac un copil, să-l mângâi şi să-l ocrotesc pentru cât a suferit... Şi să mă las de... *(Pauză și izbucnește.)* ştiu eu ce!

BARTOLOMEU – Nu-nţelegi că eu n-am vrut să se-ntâmple aşa?! N-am crezut că o să mergi până acolo...

VIRGINICA – *(resemnată)* Avea dreptate Pardalian când zicea că-s o curvă proastă, care crede că intelectualii nu minte și că tot ce scrie ei în cărţi e pe bune...

*(**VIRGINICA** îşi ia poşeta şi se îndreaptă spre uşă.)*

BARTOLOMEU – Virginica, nu vreau să pleci!

VIRGINICA – Ba plec! Şi să ştii că nu cred nimic din ce mi-ai spus! Auzi? Nimic! Plec să-l caut pe Mihai. Trebuie să-l găsesc! Auzi? Trebuie!

BARTOLOMEU – Te rog întoarce-te! Mihai nu există!

VIRGINICA – Ba există! Există, pentru că l-am visat!

BARTOLOMEU – *(uluit)* L-ai... visat?

VIRGINICA – Da, l-am visat. Nu l-aş fi visat, dacă nu exista!

*(**Virginica** iese şi trânteşte uşa. **Bartolomeu** iese după ea.)*

BARTOLOMEU – *(din prag)* Nu te amăgi, Zâna Trotuarelor! Nu te amăgi! Mihai... nu există! Mihai...

***(Bartolomeu** revine şi face o criză de nervi, împrăștiind totul prin cameră. Ia sticla, să bea și, când vede că e goală, o aruncă.)*

TABLOUL IV

(**BARTOLOMEU**, **AGENTUL**, **PARDALIAN**)

*(**Bartolomeu**, în halat, bate la maşină. Se aude soneria. Se duce să deschidă. În prag se află un poliţist, care îl ţine de gât pe **Pardalian.** Acesta are câteva cărţi în mâini.)*

AGENTUL – Să trăiţi! Sunt agentul de proximitate Vâjială Pe Didinel şi fac o cercetare asupra acestui individ suspect de dubios.

PARDAILAN – *(umil)* Să trăiţi, şefu'! Să trăiţi!

AGENTUL – Taci, mă, că nu ţi-am dat voie să vorbeşti!

PARDALIAN – *(umil)* Am înţeles, don'comandant!

BARTOLOMEU – Poftiţi înăuntru! Cu ce vă pot fi de folos?

AGENTUL – *(savant)* Deci, aşa cum a arătat şi don'general, în efortul nostru de apropiere dă cetăţean, noi, poliţiştii dă proximitate, am intensificat cu opşpe virgulă cinci la sută controalele la sacoşele şi buzunarele indivizilor dubioşi atât pă timp dă noapte, cât şi pă timp dă zi. Şi deci iată că rezultatele încep să se arate! Cu puţin timp în urmă l-am investigat la buzunare pe dumnealui, numitul Pardalian Me Arpagic, supradenumit Puşcărie, şi i-am depistat sub geacă următoarele volume dă cărţi, după cum urmează: *(Îşi pune ochelarii şi silabiseşte. După fiecare titlu se uită la **Bartolomeu**.)* Deci Peţit la ruse, nu, petit larouse, Dama... nu, drama... dramat-urgia ameri-cană co... contempo... contempo-rană, leste-tica, Ievo...ievoluţia românului francez...

BARTOLOMEU – Romanului...

AGENTUL – Aşa m-am gândit şi eu la romani. Deci, constatând că dânsul refuză să-mi desconspire proveniența de unde a şutit cărţile, am trecut la aplicarea unui procedeu îndelung verificat de moşi-strămoşii noştri miliţienii, numit în termeni europeni...

PARDALIAN – *(cu reproş)* ...bătaia cu bulanul...

AGENTUL – Eşti prost! Acu-i zice *(savant)* „aplicaţie corporală prin utilizarea bastonului cauciucat cu inserţie metalică". Iar după ce ţi-am depistat numele lu' matale pă cărţoaie m-am deplasat aici-şa loco la confruntarea directă cu păgubaşul. Adică cu mata.

*(**BARTOLOMEU** se uită la volume.)*

BARTOLOMEU – Da, sunt ale mele.

PARDALIAN – Auuu!

AGENTUL – Ha! *(Scoate bastonul și îl mângâie.)* Te-am ras, gagiule! Nu mi-ai promis tu mie că nu mai spargi casele la contribuabilii cinstiţi?

PARDALIAN – Să… să… să nu dai! Lasă bulanul! Lasă-l! Păi nu-s io de vină, don'comandant! Tranziţia care este... şi situaţia geopolitică...

AGENTUL – *(cinic)* Exact aşa m-am gândit şi io: cum ajungem la poliţie o să-ţi fac o tranziţie la bulău, iar acolo, ca să te obişnuieşti cu situaţia geopolitică, o să speli veceurile cu periuţa dă dinţi! Că tot s-a ars becul şi s-a-nmulţit şobolanii...

PARDALIAN – Aoliu! Mâncaţi-aş! Mă nenoroceşti, don'comandant! Păi eu-s băiat fin, bre, nu-s învăţat cu munca… dă jos!

AGENTUL – Atunci te sfătuiesc să octezi pentru Bârcea! Are ăia o bibliotecă, de poţi să-ţi dai şi doctorantul, şi meşteratul!

PARDALIAN – Masterantul se spune...

AGENTUL – Cum?

PARDALIAN – Nimic, nimic! *(către **Bartolomeu**)* Don'scriitor, te rog io...

AGENTUL – Nu ţi-am dat voie să vorbeşti!

PARDALIAN – *(umil)* Am înţeles, să trăiţi!

BARTOLOMEU – *(Abia se stăpâneşte să nu râdă.)* Eu, eu pot să vorbesc?

AGENTUL – Nu! Mata dai declaraţie şi scapi. Ca să-l frig io pe bagabontu' ăsta!

BARTOLOMEU – N-aveţi motiv, că eu i-am dat cărţile. Adică i le-am împrumutat.

PARDALIAN – Vezi, bă?

AGENTUL – Cum? Nu le-a şutit?

BARTOLOMEU – Nu. M-a rugat să i le împrumut.

PARDALIAN – *(Se uită neîncrezător la **Bartolomeu** şi prinde curaj.)* Da, dom'le, *(savant)* voiam să le lectorez şi io.

AGENTUL – *(neîncrezător)* Da? Ia lectorează-mi şi mie aici!

PARDALIAN – *(Se bâlbâie, se răsucește, ia cartea în mână și se duce la geam, trăgând cu ochii spre balcon. Agentul îl aduce de urechi înapoi.)* Pe... pe-ţit-la-rouse.

AGENTUL – *(către **Bartolomeu**)* A zis bine?

BARTOLOMEU – Vă spun doar după ce bem împreună un pahar cu pălincă.

*(**Bartolomeu** scoate o sticlă din frigider şi toarnă în trei pahare.)*

AGENTUL – Pălincă? O, de-asta n-am mai băut de când am făcut şcoala de miliţie la Orăştie. Ce păcat că sunt în timpul serviciului şi n-am voie să beau!

BARTOLOMEU – Luaţi dumneavoastră, domnule Pardalian!

*(**Pardalian** întinde mâna spre pahar. **Agentul** îl plezneşte peste mână.)*

AGENTUL – Dânsul n-are voie, că-i reţinut în interesul anchetei! Ca să nu vă refuzăm amândoi, o să servesc eu. Aşa, dă control…

***(Pardalian** şi **Bartolomeu** îl urmăresc pe **Agent,** dar acesta dă paharul peste cap şi nu are nicio reacţie. **Bartolomeu** i-l umple iar şi poliţistul îl bea imediat.)*

PARDALIAN – *(Înghite în sec.)* Nu te arde, şăfule?

AGENTUL – Ce să mă ardă, bă?

PARDALIAN – Mamă, ce consumator eşti!

BARTOLOMEU – *(amuzat)* Domnule Pardalian, ce subiect am abordat la ultima noastră discuţie?

PARDALIAN – *(Se bâlbâie şi tuşeşte.)* Ăăă... eu nu... adică...tooot... ăla...

BARTOLOMEU – A, da! Mi-am amintit: evoluţia noului roman francez.

PARDALIAN – Da, dom'le, cu noi, cu romanii... franceji. A ievaluat rău de tot!

AGENTUL – *(intrigat)* Cum, mă? Ştii tu franţuzeşte?

PARDALIAN – *(infatuat)* Normal, dom'le, dacă am călătorit şi la Paris...

AGENTUL – *(intrigat)* Ai fost tu la Paris în Franţa?

PARDALIAN – Oui mesiu! Ia să te văd: ştiţi matale cine-i Pardalian?

AGENTUL – Ah, vreun bagabont ca tine.

PARDALIAN – N-ai cultură, dom'le! Ia spune matale, don'scriitor!

BARTOLOMEU – După câte ştiu eu, Pardayllan a fost un cavaler, care se bătea pentru dreptate**.**

AGENTUL – Un bătăuş, nu ţi-am zis io?!

PARDALIAN – Canci, că nu ştiţi niciunul! Bre, Pardalian e naşu' dă la Paris, care m-a botezat cu numele lui.

AGENTUL – Şi unde-i, bă, naş'tu acum? La care pârnaie?

PARDALIAN – Pardon, şefu', iar mă jigneşti! Să mor io, că nu mai suportez! Dacă vrei să ştii, naşu-i ziarist! La Paris! Eee!

AGENTUL – Ziarist? Unde, bă?

PARDALIAN – Dacă-ţi spui unde îţi pică gradele-n fasole! Dar de unde să ştii mata, care n-ai văzut Parisu'! La cimitirul ăla, bre, cum îi zice, don' scriitor, că uitai...

BARTOLOMEU – Montparnasse?

PARDALIAN – Aşa, bre, la Montpănas, pă aleea cu hartişti, na! *(Îl bate pe umăr pe **Bartolomeu)*** Să vede că matale nu eşti aşa incult ca dânsul...

AGENTUL – *(râde)* Cum ziseşi, bă? Ziarist în cimitir?

PARDALIAN – Da, dom'le, vinde ziare la românii noştri, care vine în vizită la rude-n cimitir.

AGENTUL – Adică ăia-s proşti şi nu-şi pot cumpăra singuri ziare?! Îl aşteaptă pe naş'tu?!

PARDALIAN – Păi aici e zmecheria, bre, că le vinde ziare româneşti, ăia citeşte dân ţară, îi taie la melancolie şi cumpără toate ziarele de la naşu'. Na! Păi dânsul a vândut ziare şi prin Şanţelize, şi-n turnu' ăla marele… Cum dracu-i zice?

BARTOLOMEU – Eiffel?

PARDALIAN – Aşa, bre, Aifel. Acolo m-a suit şi pe mine.

AGENTUL – *(intrigat)* Cum, bă? Te-ai suit tu aşa sus?

PARDALIAN – Să moară mama lor!

AGENTUL – Şi n-ai borât?

PARDALIAN – Decât o dată-n lift, pe-o englezoaică!

AGENTUL – *(lui **Bartolomeu**)* Uite, dom'le, cin' se plimbă la Paris, iar noi doi stăăăm ca fraierii-n patria natală! Că m-am rugat şi eu de don'comisaru' să mă trimiţă şi pă mine la Paris, la reciclare, dar n-a vrut! A zis că mă miroase ăia c-am fost... miliţian!

PARDALIAN – Ştia el, don' comisaru'...

AGENTUL – Dar pe alţii, mai... miliţieni ca mine, i-a trimis! Las' că ştim noi... dă ce! *(supărat)* Iar pă mine... tooot la Slatina!

BARTOLOMEU – Nu te mai plânge, că eu n-am fost nici la Slatina!

AGENTUL – *(cu compătimire)* Nici la Slatina? Hai, dom'le, chiar aşa? N-ai fost şi matale să te reciclezi două, trei luni pă banii statului? Înseamnă că n-ai dus la şefi un plocon, o atenţie, alea, alea...?

BARTOLOMEU – Eu n-am şefi.

AGENTUL – Nu se poate! *(sentenţios)* Tot omul trebuie să aibă şefi! Da'ia n-ai plecat să vezi lumea ca fraierul ăsta... *(Îl loveşte cu şapca pe **Pardalian**.)*

PARDALIAN – Nu mă mai agresa cu şapca, don'comandant, că te reclam la televiziune, în direct şi la o oră de vârf!

AGENTUL – *(Scoate bastonul și îl lovește amenințător de palmă.)* Când oi pune iar bulanul în direct pe spinarea ta, la o oră de vârf...

PARDALIAN – Aoliu!

AGENTUL – ...îţi piere cheful de televiziune!

PARDALIAN – Să nu dai, mâncaţi-aş cauciucatu'!

BARTOLOMEU – *(Se amuză.)* E adevărat ce se spune că la poliţie se mai… bate?

AGENTUL – Aceste acuzaţii e nişte aberaţii! Doamne fereşte, don'scriitor, până ne-a primit în UE nu ne-am atins de ei! Le mai arătam bulanul doar aşa, ca să le amintim ce vremuri grele am dus şi noi, şi ei, sub dictatură*... (bucuros)* Dar acu... ha! Ha! Acu ne dotează cu bulane de-alea noile, europenile... În două, trei luni e gata! Aşa ne-a promis don'general! Ba, atunci când o să ni le dea, le sfinţeşte un sobor de preoţi! *(victorios)* Atunci o să vadă *(Arată spre **Pardalian**.)* dumnealor pe dracu!

PARDALIAN – Da? Dar... dar cum e bulanile-alea, şăfule? Că mă făcuşi curios...

AGENTUL – Măi Pardaliane, e tot ca astea, mă, dân cauciuc, dar are pictate pe ele neşte steluţe albastre. Dă la UE, mă!

PARDALIAN – *(uşurat)* Numai atâtica?

AGENTUL – Numai atâtica, bă, dar sunt cu curent!

PARDALIAN – Aoleo! Aşa-i la UE, bre? Democraţie cu corent?

AGENTUL – Cu corent şi steluţe albastre. Adică după ce-o să luaţi câteva pă spinare, n-o să mai vedeţi stele verzi, o să vedeţi steluţe albastre. *(râde)* Dă la UE!

PARDALIAN – Auuu!

AGENTUL – Ciocu' mic! *(Oftează şi se uită prin bibliotecă, ia o carte şi o cântăreşte în mână.)* Ei, parcă eu n-am vrut să-nvăţ?! *(Lui **Bartolomeu**)* Nu ştiţi matale, don'scriitor, cât m-am rugat eu de don'comisaru'? I-am dus şi-o damigeană de zaibăr, că-i plăceaaa, dar tot n-a vrut! I-am zis: lasă-mă, şefu', şi pe mine la o facultate, care-o fi, nu contează, să mor şi io-ntelectual. Dăgeaba! Ştii ce mi-a zis?

BARTOLOMEU – Ei?

AGENTUL – *(mândru)* Bă Vâjială, a zis, bă, dacă te trimit pă tine la facultate cine mai păzeşte strada dă bagabonţi? Iar în stradă cine-i 'ăl mai tare? Tu! Adică io. Acolo tu eşti ministru! Nici io, nici don'general! Tu eşti ministrul străzii, bă! *(oftează)*

BARTOLOMEU – Asta cam aşa e...

AGENTUL – Ei, abia atunci mi-am dat eu seama cât dă greu e să fii ministru! *(Dă cu şapca în **Pardalian**.)*

PARDALIAN – Ce faci, dom'le, dai în întelectuali?!

AGENTUL – 'Ţi-ai dracu dă paraziţi, care dân cauza voastră nu mai putem promova şi noi la o facultate! *(Întoarce sticla şi vede că e goală.)* Hai, să plecăm, că dăstul l-am deranjat pe dânsul.

BARTOLOMEU – Îmi pare rău, că plecaţi. Chiar mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. *(admirativ)* Un om al legii şi un om al literelor! *(Cei doi zâmbesc îmbujoraţi de laudă.)*

***(Agentul** şi **Pardalian** se îndreaptă spre ieşire.)*

BARTOLOMEU – Domnule Pardalian, ţi-ai uitat cărţile.

PARDALIAN – Aoliu! Asta din cauza la dânsul, că m-a stresat cu şapca!

BARTOLOMEU – Să nu uiţi Istoria literaturii. Aia pe care mi-ai cerut-o.

*(**BARTOLOMEU** îi mai dă o carte groasă. **Pardalian** se apleacă sub greutate.)*

PARDALIAN – Au! Ce bine că ai găsit-o, şefu'! ***(Agentului)*** Uite, are şi poze! Că cât am mai căutat-o pân antecariate... La noapte o citesc şi dimineaţă ţi-o aduc înapoi! Să trăiţi!

AGENTUL – Hai, bă, pacoste! Sănătate, don'scriitor! Bună pălinca!

BARTOLOMEU – La revedere!

*(**Agentul** şi **Pardalian** ies. **Bartolomeu** închide uşa după ei. După câteva clipe aude iar bătăi. Deschide. E **Agentul**.)*

AGENTUL – Don'scriitor, nu vă supăraţi, aş vrea să-mi împrumutaţi şi mie o carte, dom'le. Să nu mai râdă fraierul ăla de mine... Dar una tare!

BARTOLOMEU – Cam ce v-ar interesa?

AGENTUL – Nu contează, dar să fie cu poliţişti!

BARTOLOMEU – De-astea nu prea am. Am doar o piesa de teatru scrisă de mine: **Visul şefului de post.**

AGENTUL – E tare aşa... ca Garcea?

BARTOLOMEU – Mai tare!

AGENTUL – Gata, o iau. La noapte nici nu mă culc până n-o citesc! *(**Bartolomeu** îi dă cartea.)*

AGENTUL – *(dezamăgit)* Aşa mică e?

BARTOLOMEU – E mică, dar... e tare!

AGENTUL – Da? Mersi, don'scriitor. Dimineaţă v-o aduc înapoi. Să trăiţi!

*(**Agentul** iese. **Bartolomeu** stă câteva clipe pe gânduri, îşi pune cafea, bea şi continuă să bată la maşină.)*

.

TABLOUL V

(**BARTOLOMEU**, **VIRGINICA**)

(Soneria de la intrare sună insistent. ***Bartolomeu*** *scrie în continuare.)*

BARTOLOMEU – *(iritat)* Destul, că am auzit!

VIRGINICA – Atunci deschide mai repede!

*(****Bartolomeu*** *tresare, recunoaşte vocea, fuge la uşă şi o deschide. În uşă e* ***Virginica****, cu aceeaşi fustă scurtă, picioare superbe, machiată strident şi cu braţele pline cu cărţi.)*

BARTOLOMEU – *(plăcut surprins)* Zâna!

VIRGINICA – Ia mai întâi cărţile astea, că m-a rupt!

BARTOLOMEU – Dă-le-ncoace! *(O ajută.)*

VIRGINICA – Ce mai faci, Bartolomeu?

BARTOLOMEU – Bine. Scriu...

VIRGINICA – Tot aşa... scrii?

BARTOLOMEU – Da. Nu ştiu... altfel. Tu… de ce-ai venit?

VIRGINICA – Am venit să… să-ţi aduc cărţile şi să-ţi mulţumesc că l-ai salvat de puşcărie pe prăpăditul ăla de Pardalian. A vrut să ţi le aducă el, dar... i-a fost ruşine.

BARTOLOMEU – Ai venit, doar să-mi aduci cărţile?

VIRGINICA – *(ezită)* Daaa... Pălincă mai ai?

BARTOLOMEU – Da, chiar am primit de-acasă... *(Toarnă în pahare, dar uită să bea.)*

VIRGINICA – Iar e dezordine la tine!

BARTOLOMEU – *(jenat)* Ce să fac... Sunt prea bătrân, să mă mai schimb...

VIRGINICA – (Îl priveşte ca o îndrăgostită.) Bartolomeu, eu...

BARTOLOMEU – Poţi să-mi spui cum îţi plăcea ţie...

VIRGINICA – Bart, eu... *(ezită)* Ce mai scrii?

BARTOLOMEU – Tot... teatru. Sunt pe cale să termin o piesă şi nu-mi iese finalul.

VIRGINICA – Întreabă-l pe ăla de ţi-a povestit întâmplarea şi scrii ce zice el. Sau iar ai scris una de-aia… închipuită de tine?

BARTOLOMEU – Până la un punct am scris exact cum s-a întâmplat! Pe urmă... mi-am imaginat eu ce ar fi putut urma... Şi nu sunt mulţumit cum a ieşit.

VIRGINICA – Hai, povesteşte-mi!

BARTOLOMEU – Un scriitor obscur...

VIRGINICA – Ce-i aia?

BARTOLOMEU – Unul aşa ca mine, nu prea cunoscut.... ...se îndrăgosteşte de o fată tânără, întâlnită pe stradă...

VIRGINICA – Bart, tu ai scris povestea noastră?

BARTOLOMEU – Da, pentru că era... adevărată. Nu mi-ai spus tu să scriu numai întâmplări adevărate? Să nu mai „mint" oamenii? Vrei să ţi-o citesc?

VIRGINICA – Mai bine povesteşte-mi-o!

BARTOLOMEU – Bine. Fata vine la scriitor şi-i declară că s-a îndrăgostit de-un personaj de-al lui, şi că vrea să-l cunoască, să i se dăruiască şi să-i facă un copil. Dar fata...

VIRGINICA – ...cam toantă când vede intelectuali...

BARTOLOMEU – ...mai bine-zis sensibilă la cărţi...

VIRGINICA – ...şi la manele...

BARTOLOMEU – ...nu crede că Mihai e un personaj fictiv...

VIRGINICA – Ce-i aia?

BARTOLOMEU – Inventat, închipuit de autor. Când o vede aşa de îndrăgostită, autorul se joacă cu ea...

VIRGINICA – ...adică o ia de fraieră...

BARTOLOMEU – ...până la un punct, când e nevoit să-i spună că Mihai nu există, că se îndrăgostise de-un personaj, nu de un bărbat adevărat. Fata nu-l crede şi pleacă să-l caute pe Mihai. Scriitorul rămâne singur. Ei, de-aici am început să inventez.

VIRGINICA – Hai, hai spune-mi ce-ai inventat, că mor de curiozitate!

BARTOLOMEU – După plecarea fetei, deznădăjduit, el face praf multe lucruri din puţinele pe care le avea în casă.

VIRGINICA – Sparge şi pahare de sticlă?

BARTOLOMEU – Da.

VIRGINICA – Mai bine îl puneai să spargă pahare de sticlă, că erau mai ieftine!

BARTOLOMEU – Mai departe...

VIRGINICA – Stai, că nu înţeleg. Mie mi s-a părut că tu n-ai suferit deloc după plecarea mea. Atunci de ce în piesă ai inventat chestia cu deznădejdea şi spartul de pahare?

BARTOLOMEU – *(încurcat)* Aşa... dă bine la spectatori.

VIRGINICA – Adică-i fraiereşte şi pe ei!

BARTOLOMEU – Asta vor să vadă la teatru: suferinţă.

VIRGINICA – Vrei să zici că spectatorii vine la teatru, să vadă ce-a suferit şi ei?

BARTOLOMEU – Cam aşa ceva...

VIRGINICA – Vreau să ştiu dacă personajul tău suferă de-adevăratelea ori se preface?

BARTOLOMEU – Nu, nu se preface!

VIRGINICA – Bine măcar că nu-i şi el ca tine. *(vehementă)* Personaje de-astea nici n-ar trebui să existe!

BARTOLOMEU – Ai dreptate. Nici mie nu-mi plac.

VIRGINICA – Mai departe!

BARTOLOMEU – După ce află întâmplarea cu poliţistul şi cu furtul cărţilor, eroina mea îl ameninţă pe Pardalian că-l părăseşte. Abia atunci, Pardalian îşi dă seama că, de fapt, o iubeşte pe Zâna Trotuarelor şi o cere în căsătorie. Ea e fericită şi acceptă. Ţi-a plăcut?

VIRGINICA – Da. E frumos, ca-n telenuvele! Păcat că nu-i adevărat.

BARTOLOMEU – Pe tine nu te-a cerut Pardalian în căsătorie?

VIRGINICA – Ba da...

BARTOLOMEU – Ei, atunci dă-mi voie să te felicit şi să bem pentru asta! *(Toarnă în pahare.)* Ia! Să fie-ntr-un ceas bun! Înseamnă că am ghicit cum se vor desfăşura lucrurile şi nu mai trebuie să schimb finalul.

VIRGINICA – Ba, să-l schimbi!

BARTOLOMEU – De ce? Nu voiai tu să fie ca-n viaţă?

VIRGINICA – Ba voiam, dar finalul din viaţă nu-mi place! E urât!

BARTOLOMEU – Credeam că ai fi fericită ca Pardalian să te ceară de nevastă...

VIRGINICA – Am fost până ţi-am citit cartea şi l-am cunoscut pe... Mihai. *(hohoteşte)* Bart, cum poate o carte să facă un om nefericit?

BARTOLOMEU – Îmi pare rău, Zâna Trotuarelor, dar n-am vrut să se întâmple aşa... Altădată o să fiu mai atent. Dar de ce n-ai vrut să te măriţi cu Pardalian?

VIRGINICA – *(izbucneşte)* E treaba mea! E bine?!

BARTOLOMEU – Eu simt că-mi ascunzi ceva. Hai, spune-mi!

VIRGINICA – *(epuizată)* Când a văzut că-l părăsesc, Pardalian a făcut o criză, dar n-a spart pahare de plastic, ca tine, el a spart o cârciumă! Praf a făcut-o! Plângea, că fără mine, el moare de foame, că nu ştie să facă nimic. Abia când am dat să ies pe uşă mi-a promis că se însoară cu mine!

BARTOLOMEU – Şi de ce n-ai fost de acord?

VIRGINICA – *(exasperată)* Pentru că mă ia de nevastă numai dacă mă prostituez mai departe! *(plânge)* Şi eu nu mai vreau să mai fac trotuarul! Auzi? Nu mai vreau! De-aia am plecat! Mi-e groază să mă mai întorc acolo! M-am săturat şi de Pardalian, şi de fete, şi de stradă şi de clienţii ăia libidinoşi!

BARTOLOMEU – *(uluit)* Zâna Trotuarelor, nu ştiu ce să zic... eu n-am...

VIRGINICA – N-ai prevăzut un asemenea sfârşit pentru piesa ta. Ai dreptate. Să nu-l foloseşti pe ăsta adevăratu', că nu dă bine la public!

BARTOLOMEU – Lasă piesa mea! Pe aia o rezolv eu ori o arunc la coş. Grav e că nu ştiu ce sfat să-ţi dau! În… teatru e mult mai... uşor. Acolo eu hotărăsc totul: inventez personaje, le fac să iubească ori să urască, să plece ori să se-ntoarcă, ba, chiar le omor dacă vreau! În viaţă, însă… vezi şi tu cum trăiesc... în viaţă… nu mă prea descurc. Viaţa e mult prea... complicată pentru mine!

VIRGINICA – *(dezamăgită)* Doar atât… ai să-mi spui?

*(**Bartolomeu** ridică neputincios din umeri. **Virginica** oftează, îşi ia poşeta şi se îndreaptă spre ieşire.)*

BARTOLOMEU – *(speriat)* Stai! *(**Virginica** se întoarce plină de speranţă spre el.)* Stai că am găsit… un sfat. *(**Virginica** oftează dezamăgită.)* Nu ştiu dacă-i cel mai bun, dar... ţi-l dau din toată inima. Să… să nu te mai întorci în stradă, Zâna Trotuarelor! Să fugi de viaţa aia şi să-l cauţi pe bărbatul visurilor tale! Eu sunt sigur că-l vei găsi!

VIRGINICA – Găsesc pe dracu! Nu vezi că bărbaţii care-mi place mie e numai în cărţi şi-n telenuvele?! Şi alea **nu** e adevărate!

BARTOLOMEU – Care a fost momentul când ai simţit că nu mai poţi suporta?

VIRGINICA – Dar de ce mă-ntrebi?

BARTOLOMEU – Aşa… E foarte important pentru... piesă!

VIRGINICA – Când am citit ce spunea Mihai despre femei. Era aşa de bun şi frumos, că eram sigură că Dumnezeu mi te-a scos în cale, ca să-mi faci cunoştinţă cu el. Atunci am înţeles că pe Mihai îl cunoşteam demult, chiar dinainte de a te cunoaşte pe tine...

BARTOLOMEU – Îmi pare rău, că te-am dezamăgit... Recunosc, când l-am creat pe Mihai... a fost aşa... o nebunie... Să ştii că Mihai... m-a fascinat şi pe mine!

VIRGINICA – Şi tu... îl iubeşti?

BARTOLOMEU – Da! Din toată fiinţa mea! La fel ca tine, şi eu am nevoie de el! El trebuia să fie tot ce n-am reuşit eu. Prin el m-am răzbunat pe viaţa asta, ce a fost atât de zgârcită cu mine... De-aia am făcut din el un superom. L-am făcut şi frumos, şi bun, şi... Şi să-ţi spun un secret, Zâna Trotuarelor : şi eu l-am visat! Chiar înaintea ta!

VIRGINICA – Şi tu... l-ai visat? Asta mă face să nu renunţ şi să-l caut mai departe.

BARTOLOMEU – Zadarnic îl cauţi. El nu există!

VIRGINICA – *(disperată)* Şi eu... eu ce mă fac, Bart? *(strigă)* Ce să fac cu atâta dragoste? Am rămas borţoasă de atâta dragoste neîmpărtăşită! Cui s-o dăruiesc? Şi cum să înăbuş în mine copilul neplămădit încă? Şi pe el l-am visat!

BARTOLOMEU – *(uluit)* Ai visat şi... copilul?

VIRGINICA – Da, Bart... Oare de ce mi s-au arătat în vis şi el, şi Mihai, iar acum... s-au ascuns? De ce nu vor să iasă la lumină? Să iasă din vis?

BARTOLOMEU – Nu e bine să crezi în vise, Zâna Trotuarelor! Visele îţi aduc numai dezamăgiri. Trebuie să scapi de ele!

VIRGINICA – Ţie ţi-e uşor să scapi de ele... Scrii altceva şi gata, dar eu? Eu ce fac?

BARTOLOMEU – Zâna Trotuarelor, îţi mai spun o dată: Mihai nu există!

VIRGINICA – Ba există!

BARTOLOMEU – Iar începi?

VIRGINICA – Există! L-am şi găsit! *(**VIRGINICA** îl sare de gât şi îl sărută repetat.)* L-am găsit şi-i al meu! Şi n-am de gând să-l las nimănui!

BARTOLOMEU – *(Emoţionat şi aproape sufocat de îmbrăţişarea ei.)* Zâna Trotuarelor, eşti... eşti sigură că **eu**... sunt Mihai?

VIRGINICA – Da, Bart, sunt sigură! Foarte sigură! De-aia am şi venit aici! Mi-am tot bătut capul să găsesc un motiv, ca să vin. Noroc că prăpăditul ăla de Pardalian ţi-a furat cărţile*. (Inspiră adânc.)* Da. **Tu** eşti Mihai!

BARTOLOMEU – Uită-te bine la mine! Eu n-am unu nouăzeci...

VIRGINICA – Ştiu, Bart, ştiu!

BARTOLOMEU – Nici ochi verzi n-am, nu sunt nici brunet, cum îţi place ţie... Doar că sunt cam... înspicat!

VIRGINICA – *(Îl mângâie pe păr)* Am văzut...

BARTOLOMEU – Şi nici prea... macho nu sunt. Ba, am şi burtă, şi început de chelie...

VIRGINICA – Ştiu şi asta, dragul meu. Dragul meu… Mihai!

BARTOLOMEU – Zâna Trotuarelor, dacă eşti aşa sigură că l-ai găsit pe Mihai, atunci trebuie să-ţi ţii şi promisiunea!

VIRGINICA – Care... promisiune?

BARTOLOMEU – Cum care? Ai şi uitat că i-ai promis să-i faci un copil?

VIRGINICA – *(entuziasmată)* Cum, Bart, vrei şi tu… un copil? La fel ca Mihai?

BARTOLOMEU – *(Mimează duritatea.)* Bineînţeles! Şi asta foarte repede!

VIRGINICA – *(îngrijorată)* Bine, îţi fac, dar… mai repede de nouă luni… nu pot.

BARTOLOMEU – Ei, bine... treacă de la mine. Nouă luni, dar nicio zi mai mult!

VIRGINICA – Bart, o să-ţi fac un copil frumos ca un înger dolofan cu obrajii roşii, cum am văzut eu la biserică... Dar cu o condiţie! Să-i punem numele... Mihai.

BARTOLOMEU – De acord.

VIRGINICA – Şi să mă laşi să fac curat aici, că nu mai suport dezordinea asta!

BARTOLOMEU – Dorinţa asta chiar nu ţi-o pot refuza*. (**VIRGINICA** începe să adune cărţile din pat.)* Dar de ce-ai început tocmai cu... patul?

VIRGINICA – Păi… n-ai zis să-ţi fac un copil? Dacă n-ai aflat încă, dragul meu Bart, să ştii că un copil se face, de obicei, în pat. Că mochetă… n-ai!

BARTOLOMEU – Bine, bine. Dacă zici tu...

VIRGINICA – Bart, eu zic că pe Mihai să-l facem regizor, să-ţi pună el piesele.

BARTOLOMEU – Regizor? *(Se aprinde.)* Nu, că ne certăm pe piese. *(revoltat)* Tu nu ştii ce-ţi fac regizorii ăştia cu piesele. Ţi le masacrează, de nu ţi le mai recunoşti!

VIRGINICA – Ei, dar trebuie să mai cedezi şi tu, doar e fiul tău!

BARTOLOMEU – Bine, o să cedez pe ici, pe colo, dar să nu-mi schimbe mie titlul piesei, că-i interzic s-o mai regizeze!

VIRGINICA – Bine, bine. Dar să nu vă certaţi! Mie nu-mi place cearta între bărbaţi.

BARTOLOMEU – Mai bine să se facă actor. O să scriu special pentru el o tragedie!

VIRGINICA – Tragedia-i tristă?

BARTOLOMEU – Cam... tristă! Nu, mai bine o comedie de succes.

VIRGINICA – Asta-i de râs?

BARTOLOMEU – Da. La comedie se râde în hohote.

VIRGINICA – Adică să râdă lumea de băiatul meu?

BARTOLOMEU – Nu, o să râdă de piesa mea.

VIRGINICA – Aşa… mai merge. Iar Mihai să joace numai piesele tale!

BARTOLOMEU – Ei bine, după ce le joacă pe-ale mele, le poate juca şi pe ale lui Shakespeare... sau Cehov.

VIRGINICA – Ăştia e colegi cu tine?

BARTOLOMEU – Da.

VIRGINICA – Sunteţi prieteni?

BARTOLOMEU – Da. Foarte buni! *(Se aude soneria.)* Cine-o fi?

BARTOLOMEU – E vecina. Te-a văzut că ai intrat şi vine să-mi ceară întreţinerea.

VIRGINICA – Atunci eu intru în baie să fac un duş.

BARTOLOMEU – Bine.

*(**Virginica** intră în baie. **Bartolomeu** deschide. Intră **Margareta**.)*

BARTOLOMEU – *(uluit)* Margareta? Tu… aici? După un an?

MARGARETA – *(Se alintă)* Hai nu fi rău, dragule! Nu sunt decât unșpe luni şi paişpe zile. Ăăă… am venit… să te felicit pentru premiul primit! Bravo! *(Încearcă să-l sărute, dar el se retrage.)*

BARTOLOMEU – Dar de unde ai aflat? Că doar nu te-ai apucat de citit reviste literare…

MARGARETA – Nu, adică… Pişta, bărbatul prietenei mele Eujeni, mi-a arătat revista unde îţi lăuda piesa ta şi scria despre premiu… La ei am stat până acum.

BARTOLOMEU – De 11 luni stai la ei? Într-o garsonieră? Săracii! Şi eu care credeam că ai bătut toată Europa și te-ai distrat la disperare…

MARGARETA – Da, ei au fost foarte amabili...

BARTOLOMEU – Doar Europa pare că te-a dezamăgit…

MARGARETA – Abia de-acum aveam de gând să plec într-o călătorie pe tot continentul, dar, din păcate, Eujeni şi Pişta s-au despărţit.

BARTOLOMEU – Cum, şi europenii ăştia adevăraţi se despart?

MARGARETA – Da, s-au despărţit, dar numai după ce şi-a găsit fiecare adevărata dragoste. Întâi au făcut puţin scandal… apoi un chef! Iar după plecarea lor…

BARTOLOMEU – …proprietarul te-a dat afară, că n-aveai cu ce plăti chiria.

MARGARETA – *(surprinsă)* De unde ştii?

BARTOLOMEU – Că e şi greu să deduci… Dacă Pişta şi Eujeni erau europeni adevăraţi îţi plăteau ei chiria măcar pe un an. Iar când te-au dat afară ţi-ai adus aminte de… premiu. Ce-ai zis tu: ”Poate n-o fi cheltuit fraierul toţi banii…” Fraierul, adică eu…

MARGARETA – Hai, lasă! Tu… ce mai faci?

BARTOLOMEU – Margareta, fii sinceră, numai pentru felicitări ai venit?

MARGARETA – Da! Ăăă… de fapt am venit să te rog… Întâi recunosc că am greşit, eu am fost de vină când te-am părăsit, dar te rog să… mă primeşti înapoi.

BARTOLOMEU – Înapoi? Cum să vii înapoi, când la mine e tot plin de cărţi, tot Wagner ascult, tot un singur scaun am, dorm tot în… pijama şi cu fesul pe cap… Ba, mi-e şi ruşine să-ţi spun, *(în şoaptă)* de când ai plecat tu dorm şi cu şosetele-n picioare!

MARGARETA – Hai, că astea au fost nişte pretenţii absurde din partea mea… Nu mai au importanţă… Singurul lucru care mai are importanţă e că te… iubesc! *(**Margareta** se repede să-l îmbrăţişeze, dar **Bartolomeu** se retrage.)* Da, da, te iubesc!

BARTOLOMEU – Aoleo! Şi când te-a năpădit dragostea asta fulgerătoare? După 11 luni şi 14 zile de stat departe de mine?

MARGARETA – Da, aşa e. Recunosc că am rămas şi fără… bani…

BARTOLOMEU – Ei da, acum te recunosc şi eu.

MARGARETA – *(suspină)* Profiţi de mine că sunt într-un moment vulnerabil! *(Se alintă.)* Răule! *(Încearcă să-l sărute. Se aude apa de la toaletă.) (Revoltată)* E cineva la tine?

BARTOLOMEU – Da. Un… prieten.

MARGARETA – *(Răsuflă uşurată.)* Credeam că-i o femeie…

BARTOLOMEU – Nu! Adică…

VIRGINICA – Iubitule, dă-mi te rog crema aia de seară din poşetă.

BARTOLOMEU – *(încurcat)* Da, iubito, imediat!

VIRGINICA – Şi tot în poşetă găseşti un c.d. E cadoul meu pentru tine.

BARTOLOMEU – O! Să nu-mi spui că mi-ai cumpărat…

VIRGINICA – Wagner. Ştiam că-ţi place! E toate hiturile lui acolo. Te rog să-l pui mai tare. Vreau să-l ascult din cadă.

*(**Bartolomeu** pune discul cu **Inelul Nibelungilor**. **Margareta** se strâmbă semnificativ. Sunt nevoiţi să vorbească tare.)*

MARGARETA – Iubitule, să ştii că nu mă deranjează dacă, între timp, ai mai avut și tu o… aventură. Pot să te iert, dragă!

BARTOLOMEU – *(ironic)* Da? O, cât eşti de generoasă!

MARGARETA – Şi acum să-ţi dau o veste bună: dacă îţi mai doreşti tot atât de mult o să-ţi fac şi un copil! Ei? Ce zici? Nu te bucuri?

BARTOLOMEU – Vai, dar nu pot accepta un sacrificiu atât de mare din partea unei europence.

MARGARETA – Bine, atunci nu-ţi mai fac. Ştii că aş suporta greu o sarcină toxică cu…vomitat. Iar de*…(Arată spre baie*.) dânsa te ajut eu să… scapi. Adică stăm de vorbă ca nişte europence civilizate ce suntem, îi spun că o iert, dar gata, aventura s-a sfârşit!

BARTOLOMEU – Aici e aici: *(Arată cu degetul spre baie)* Dânsa nu prea e … europeancă şi mă tem că... n-o să priceapă.

MARGARETA – Dragă, dacă nu vrea să plece de bună voie, o să apelăm la autorităţi. În definitiv, încă suntem căsătoriţi. *(furioasă)* Şi dă casetofonul ăla mai încet, că fac o criză de nervi! Pe unde mă duc numai Wagner! Închipuie-ţi că până şi Pişta...

BARTOLOMEU – Suedezul din Bekescsaba?

MARGARETA – Da, soţul lui Eujeni, și el asculta asemenea… monstruozităţi!

*(În acest moment, din baie apare **Virginica.** Pe sub halatul lui **Bartolomeu** şi-a pus o pernă, ca să pară gravidă. Ea porneşte din nou casetofonul la volum mare. Toţi sunt nevoiţi să vorbească tare.)*

VIRGINICA – *(lui **Bartolomeu**)* Dragul meu, Bart! Prezintă-mă doamnei!

BARTOLOMEU – A! Scuză-mă! Margareta şi Virginica!

VIRGINICA – Margareta? Deci... Îmi pare bine să vă cunosc. Sunteţi primul personaj din cartea lui Bart pe care-l văd în carne şi oase.

MARGARETA – Cum, ai scris despre mine în carte? *(Mimează bucuria.)* Vai, ce drăguţ! Sper că m-ai făcut un personaj principal… Și pozitiv! Nu?!

VIRGINICA – Da! V-a făcut foarte... pozitivă! Sper că vă place... muzica. Mi-a spus Bart că înainte de a-l părăsi ascultați Wagner zi și noapte…

MARGARETA – Eu? Da, daaa…

BARTOLOMEU – O, au reclamat-o și vecinii!

VIRGINICA – *(confidenţial)* Ştiţi, mie nu-mi place, nu pot să-l sufăr, dar mi-a zis doamna doctoră, că, dacă vreau ca acesta micu' să fie cult, păi să-i pun, domle, muzica cultă.

MARGARETA – Eu aş vrea să stăm de vorbă toţi trei. Aşa, ca nişte …

VIRGINICA – …europeni civilizaţi, sigur! Şi eu la fel, numai că… A!

*(**Virginica** se preface că vomită şi fuge în baie. **Margareta** pare oripilată. **Bartolomeu** ridică din umeri.)*

VIRGINICA – *(revine)* Vă rog să mă scuzaţi, doamnă. E prima sarcină şi… Tot aşa aţi păţit şi dumneavoastră?

MARGARETA – Nu, eu… n-am copii. Dar o să fac foarte curând!

VIRGINICA – La vârsta dumneavoastră? Ce curaj aveţi!

MARGARETA – Bartolomeu, vreau să discutam serios …

VIRGINICA – Păi şi eu vreau, dar… Ah! Scuzaţi-mă puţin! Vin imediat! *(Fuge iar la baie.)* Ah! *(Revine)* Of! Mi-a spus doamna doctoră că numai la prima sarcină păţesc aşa. La următoarele n-o să mai am greţuri.

MARGARETA – Cum? Vrei să mai faci încă un copil?

VIRGINICA – Trei! În total patru. Dacă Bart mi-a zis să-i fac patru copii, păi patru-i fac!

BART – (*surprins și el*) Patru?

MARGARETA – *(înspăimântată)* Patru?

VIRGINICA – O, dar el e, totuşi, înţelegător. Păi mama n-a scăpat de tata până nu i-a făcut opt copii, iar bunica lui bunicul, nouă! Nu, zece, că unul era din flori! Dar despre ce voiaţi să discutăm?

MARGARETA – *(Duce mâna la gură.)* Nu, nu mai vreau nimic. Mai bine… plec. Bartolomeu, te las cu iepuroaica!

BARTOLOMEU – …băiatul. E băiat. Mihai o să-l cheme. Mulţumim.

MARGARETA – *(printre dinți)* Să vă... trăiască!

*(**Margareta** iese. **Virginica** izbucneşte în râs, îşi scoate perna de sub halat şi o ameninţă: „**Stai cu mama, fii cuminte!”**.)*

BARTOLOMEU – *(admirativ)* Zâna trotuarelor, eşti absolut uluitoare!

VIRGINICA – Ce să fac, dragă, dacă am uitat uşa deschisă? Am auzit tot.

BARTOLOMEU – Dar ideea cu perna cum ţi-a venit?

VIRGINICA – Păi dacă n-am speriat-o cu Wagner, m-am gândit că doar Mihai mai poate s-o gonească. Şi uite că a gonit-o, mânca-l-ar mama! *(Râde fericită.)*

BARTOLOMEU – Şi pe mine m-a scos din încurcătură, că nu mai ştiam cum să scap de ea. Mânca-l-ar tata!

VIRGINICA – Deci dânsa e Margareta. Iată că personajele din carte, de care ziceai că le-ai inventat, apare unul câte unul. Mincinosule!

BARTOLOMEU – Iar eu sper ca peste nouă luni, atâta ai zis, nu uita, să apară şi ultimul meu personaj...

VIRGINICA – …Mihai! Şi eu îl aştept! Toate bune şi frumoase, dar mi-a rămas piesa fără final.

VIRGINICA – Bart, vrei să-ţi spun sincer? Nici mă mai interesează cum ţi se termină finalul. Inventează tu ce vrei!

BARTOLOMEU – Parcă nu-ţi plăcea când inventam, ziceai că-i mint pe spectatori...

VIRGINICA – *(tandră)* Acum îmi place, Bart. Îmi place, pentru că... minţi frumos! *(Îl îmbrăţişează.)* Şi te mai rog ceva... Câteodată, când mă vezi supărată, după ce mă săruţi luuung, lung de tot, să-mi mai spui aşa, în şoaptă, la ureche: Zâna Trotuarelor!

BARTOLOMEU – *(în şoaptă)* Zâna Trotuarelor! Zâna Trotuarelor!

(Muzică)

- sfârşit -

EL HADA DE LAS CALLES

- el sueño de una prostituta -

por **IOAN DRAGOI**

Personajes:

BARTOLOMEO, 45-50 años, dramaturgo sin éxito

VIRGINIA, 20-25 años, prostituta romántica

PARDALIAN, 25-30 años, chulo con mala suerte

EL AGENTE, 45-50 años, policía de proximidad

.

ESCENA I

*(El estudio de **Bartolomeo**. Libros y manuscritos por todas partes. En las paredes folletos de teatro con piezas clasicas. **Bartolomeo** duerme. Se oye el timbre tocando insistentemente.)*

BARTOLOMEO - ¡Basta, no toques tanto! ¡Voy! ¡Voy! ¡Basta!

*(**BARTOLOMEO** abre la puerta. En la puerta una muchacha de unos 20 años, con un bolso suelto en lamano, una falda corta, piernas magnificas, maquillada chillon-agudo.)*

BARTOLOMEO - *(enfadado)* ¿A quién busca usted?

VIRGINIA - A usted...

BARTOLOMEO - Pero yo no la conozco a usted.

VIRGINIA - ¡Mira bien! *(Da una voltereta.)* ¿Ya no me conoce?

BARTOLOMEO - No. Yo no conozco a nadie que me levante tan temprano.

VIRGINIA - Pero no es nada temprano, ya pasaron del mediodía.

BARTOLOMEO - Puede ser, pero yo escribo por la noche y el día duermo. De hecho ¿qué quiere usted?

VIRGINIA - Vine a conocer a Victor.

BARTOLOMEO - Pues aquí no vive ningun Victor.

VIRGINIA - ¡ Pues vive! Victor, del libro que... ¡Miralo! *(Saca un libro de su bolso.)*

BARTOLOMEO - Es que... un momento. ¿Cómo es que tiene este libro?

VIRGINIA – Pues ¿cómo va a llegar? Me lo dio usted. ¡Miralo! Puedes decirme tú. O el Hada de las calles.

*(Se oyen voces en el pasillo. **Bartolomeo** la tira adentro y cierre la puerta.)*

BARTOLOMEO - Vamos, entra que alguna vecina no te vea. Con una falda tan corta.

VIRGINIA - ¿Quieres decir que me queda calandrajo?

BARTOLOMEO - No, te queda muy bien, pero mi vecina tiene envidia con todas las mujeres mas bonitos que ella.

VIRGINIA - Y a ti ¿qué te importa?

BARTOLOMEO - Pues, es que me importa porque, siempre que vienen muchachas bonitas, ella me acuerda que aún no pagué el alquiler. ¡Entra! ¿Cómo te llamas?

VIRGINA - El hada. El hada de las calles.

BARTOLOMEO - *(rie)* ¿El hada... de las calles? ¡Qué nombre chusco! ¿Quién te lo puso?

VIRGINIA - ¡Usted!

BARTOLOMEO - *(Ya no rie.)* ¿Yo? ¿Cúando?

VIRGINIA - Pues la semana pasada cuando me pescaste en la calle.

BARTOLOMEO - Yo nunca pesco mujeres en la calle.

VIRGINIA - ¿Nunca jamas? ¿Ni aún cuando estas boracho?

BARTOLOMEO - No, es decir... si.

VIRGINIA - Ves... Fue entonces cuando te entregaron el premio, sabes... y lo tomaste en el museo.

BARTOLOMEO - ¡En el museo!

VIRGINIA - Pues en el restaurante de la Unión de los Escritores lo tomaste con los amigos. Entonces me diste el libro con dedicatoria...

BARTOLOMEO - ¿Qúieres leérmela?

VIRGINIA - No hace falta. La sé de memoria. *(solemne)* ”Se dedica este libro al hada de las calles, como homagio a sus magnificas piernas, y en el recuerdo del mas elegante diente que falta... de la avenida Victoria, punto.”

BARTOLOMEO - *(sonrie)* ¿Te... faltaba un diente?

VIRGINIA - *(rie)* Si, pero me lo puse... porque se enojó Pardalian por lo que me habias escrito. Me dio el dinero y me dijo que si no me pongo el diente me cascaria los liendres. No se burlan de el los escritoires. Mira! *(El se rie.)* ¿Qué dices?

BARTOLOMEO - Un momento... ¿qúien es este engreido de Pardaillan?

VIRGINIA - Pardalian.

BARTOLOMEO - Perdon, Pardalian.

VIRGINIA - Pardalian es mi chulo.

BARTOLOMEO - Es que, usted es..

VIRGINIA - *(muy serena)* Eh.. soy prostituta. *(encantada)* Mi nombre es Virgi.

BARTOLOMEO - ¡Virgi! Suena mejor Virginia.

VIRGINIA - ¡Me estás tomando el pelo! Pues como va el de Virginia con la de prostituta.

BARTOLOMEO - Tienes razon..

VIRGINIA - ¿Pero yo puedo llamarte Bart?

BARTOLOMEO - ¿Bart? ¿Bartolomeu no te gusta?

VIRGINIA - Pues si, pero Bart me recuerda a mi de alguien....

BARTOLOMEO - Ah, te recuerda de alguien... un enamorado que te dejo....

VIRGINIA – No, de un cerdito... Yo cuando vivía, al corral, mi abuela criaba cerditos y yo jugaba con ellos y los ponía nombres para todos.

BARTOLOMEO - Se dice a todos. Si.

VIRGINIA - Bien. A todos. A uno así lo apodé... Bart.

BARTOLOMEO - ¿Bart?

VIRGINIA - Sí, era blanco con manchas negras y le tenía tanto afecto que hasta dormía con él en la cama.

BARTOLOMEO - Mh... ¿Y después pasaste a los hombres? ¿No te fue dificil?

VIRGINIA – No, pues los hombres se parecen a los cerdos.

BARTOLOMEO - ¿Todos?

VIRGINIA - Todos. Ah, es decir las personas aquí presentes se excluye.

BARTOLOMEO - Pues ¿por qué se excluyen? ¿Por qué levantaría yo el gallo?

VIRGINIA - *(admira la libreria)* ¿Esos libros es todos de usted? ¿Y los leiste a todos?

BARTOLOMEO - Pues casi a todos. ¿Pardalian te dio el dinero para que te pusieras el diente para que no se burlaran los escritores de el?

VIRGINIA - Además me había bajado la cuota en el mercado, con los clientes. Es decir, les gustaba que me admiraran las piernas, los senos, el culo, pero el precio bajaba cuando me veía desdentada. De hecho, él me había dado unas

dos veces el dinero para que me lo pusiera, pero lo gaste en spray. Sabes me vuelven loca los spray caros.

BARTOLOMEO - Se siente, se siente. ¡Cúanto dinero gasta Pardalian contigo!

VIRGINIA - Déjalo que gaste, de todas formas él me lo rompió….

BARTOLOMEO - ¡Por celos!

VIRGINIA - ¿De dónde lo sabes?

BARTOLOMEO - Pues…como te ves… es normal. ¿Se pone… celoso mucho?

VIRGINIA - Solo con los intelectuales. Sabe que con ellos hago… la talentosa!

BARTOLOMEO - ¿Cómo… la talentosa?

VIRGINIA - ¡No sabes nada! ¡En la cama! ¡Se sobrepasan! Es decir hacen profesión, no pierden su tiempo.

BARTOLOMEO - ¡Ah! Entendí. ¿Tienes una debilidad para los intelectuales?

VIRGINIA - ¡Tremenda! Me enloquece acostarme con hombres inteligentes. ¡Solo ellos sabe susurrar palabras tan bellas, casi no las entiendo! ¡Pero que más da, a mi me gusta! ¡Ni siquiera tú no te escaparías esta noche si no fueras así... pintado!

BARTOLOMEO - ¿Pintado?

VIRGINIA - Es decir… boracho…..

BARTOLOMEO - Lo lamento que te fallé.

VIRGINIA - El que mas se mortifico fue Pardalian, que era en crisis de plata. Por lo demás es un tipo muy obstinado y gasta mucho conmigo. Quiere que me vea criminal de chanchi. ¡Imaginate qué además quiere que me ponga silicones! Dice que tengo los senos pequeños. ¿Que dices?

BARTOLOMEO - No lo diría…

VIRGINIA - Pues si me hace unos senos asi, número cuatro, como esas rubias de la tele, a mi me sube la cuota en el mercado y a él también le sale mucha plata.

BARTOLOMEO - ¡Eso quiere decir que tu chulo te ama en silencio y tú ni te das cuenta!

VIRGINIA - ¡Pues, sí que me doy cuenta! ¡Todos los hombres se enamoran de mi!

BARTOLOMEO - ¡Vaya, no me diga! ¿Todos? ¿Que razón tuvieran?

VIRGINIA - ¡El sexo! ¡Bart, cuando yo hago sexo con ellos, yo de verdad los quiero! ¡En mis brazos, los hombres se sienten protegidos y acariciados como jamás lo estuvieron! ¡Felices, es decir! ¿Has visto cómo se abre una flor? Ella entrega sus colores, su perfume y el abrazo de sus petales… Así me abro, yo también, cuando recibo un hombre en mi cama, en mi…

BARTOLOMEO - Si, pero unas flores devoran a sus… visitantes…

VIRGINIA - Yo solo me entrego….¡Qúien estuvo amado por mi, no me olvida toda la vida! Es mas, sueña conmigo cuando se acuesta con su mujer o con su amante. ¿Sabes qué me dijo uno de ellos? ¡Un intelectual con estudios, no un bobo!

BARTOLOMEO - ¿Qué te dijo?

VIRGINIA - ¡Que por mi culpa caería en pecado hasta… un santo! ¡Es decir soy una peligrosa! ¡Mírame! *(Hace una girada)* ¡Pero de ti quiero que me ayudes qué le diera un hijo a Victor!

BARTOLOMEO - ¿Cuál… Victor?

VIRGINIA - ¿Cómo cuál Victor? Victor del libro.

BARTOLOMEO - ¿El protagonista de mi pieza?

VIRGINIA - Sí Desde cuando leí que le había pedido a Margareta que le hiciera un hijo y que ella lo había rechazado, me dio lastima. Y… decidi que yo podía hacerle uno.

BARTOLOMEO - ¿Tú… de verdad leiste el libro?

VIRGINIA - ¡Todo!

BARTOLOMEO - Y yo que pensaba que además de mi nadie mas lo había leído. Nisiquiera el critico que había escrito el prologo. ¿Qué diablo, qúien más lee hoy en día teatro?

VIRGINIA - ¡Es bobos! ¡Pues cuando yo lo leí a las chicas, todas suspiraron!

BARTOLOMEO - ¿Cuáles… chicas?

VIRGINIA - Mis compañeras… de trabajo…

BARTOLOMEO - ¡Ah eso! ¿Tienen así como... un club de lectura?

VIRGINIA - Es mucho decir. De vez en cuando, cuando llueve y no tenemos clientes, nos juntamos en mi casa y como no tenemos nada que hacer...

BARTOLOMEO - ¡...leen teatro!

VIRGINIA - Escuchamos música, seguimos las telenovelas o miramos en esas revistas... sexys.. Eso, si no nos las confiscan los policias, para que ellos también miren.

BARTOLOMEO - ¿Los policias?

VIRGINIA - Sí. Cuando ellos tiene un plan de multas, nos lleva presas, a la seccion. Pero es buenos muchachos, nos da cigarrillos y café y se queda con nosotras en petraña hasta que Pardalian venga. Este paga las multas, da algo a los policias, para que ellos tambien viva, y nos saca.

BARTOLOMEO - ¿Pero como te decidiste de hacer un hijo?

VIRGINIA - Bart, yo seria capaz de dar a luz a un hijo a cada hombre de la Planeta, que lo hubiera deseado aun solo en sus sueños. Este es mi regalo para todos los hombres que anhela por un hijo engendrado de su semilla. ¡Yo los quiero a todos!

BARTOLOMEO - ¿De verdad... a todos?

VIRGINIA - Sí. ¡Pero a Victor lo amo de verdad!

BARTOLOMEO - *(Mima la indiferencia.)* ¿Pero que encontraste en el?

VIRGINIA - *(con admiracion)* Primero, que él desea un hijo, es decir quiere que el cuerpo de una mujer egendre, ¡no solo follarla! ¡Es decir macho de verdad! Y yo quiero pagarle por eso. ¡Sin... tasas!

BARTOLOMEO - ¡Que bien, porque no tiene mucho dinero! Pero pensaste que si dieras a luz a un hijo tienes que dejar....

VIRGINIA - ¿...de ser prostituta? Claro que si!

BARTOLOMEO - Bueno, dinero no le pides, ¿pero él no tiene que hacer nada?

VIRGINIA - Claro que sí: que esté preparado para que dentro de nueve meses, pueda soportar tanta felicidad!

BARTOLOMEO - *(sentimental)* ¿De verdad crees que Victor merece tanto sacrificio?

VIRGINIA - Sí, puesto que ha dicho: *(Cita con los ojos cerrados)* “De dónde tiene acaso, la mujer tanta valentia, este ser fragil, para ofrecer al hombre su cuerpo, para que dé luz a un ser tan pequeñito, cuando bien sabe, que en cada parto, ella corre peligro de muerte?...”

BARTOLOMEO y **VIRGINIA** - “...Puede sentir que, trayendo al mundo una vida, ella se está acercando a Diós!”...

BARTOLOMEO - “...Puede ser que es de allá que le vienen la valentía!”

VIRGINIA - *(alegre)* Ah! Te atrapé! A ti también te gustaron las palabras de Victor. Por eso es que las aprendiste?

BARTOLOMEO - *(Mueve la cabeza afirmativamente.)*

VIRGINIA - Dime, Bart, como tú que has leido tantos libros, ¿acaso habló otro hombre tan bonito como Victor de una mujer?

BARTOLOMEO - No... sé! Puede ser...

VIRGINIA - Por cúantos leí yo no había enconrado otro... *(soñadora)* ¿Sabes qué creo? İQué una mujer tiene que tener mucha suerte para pasar aún siquiera unos días al lado de tal hombre! ¡Y esa boba de Margareta, en lugar de darle un hijo, lo dejó!

BARTOLOMEO - ¿No decías que todos los hombres son unos cerdos?

VIRGINIA - Victor no es así. Por eso me enamoré de él *(con ardor)* ¿Bart, sabes que haría yo con las mujeres, que no quiere hacer feliz a un hombre?

BARTOLOMEO - No sé, pero me lo imagino.

VIRGINIA - ¿Entonces me ayudas?

BARTOLOMEO - ¿A qué?

VIRGINIA - A convencerlo que se acueste conmigo.¡ Sólo eso! A que le dé un hijo, pues no le estoy pidiendo nada más. Ni siquiera que me haga su mujer, ni siquiera pensión alimenticia..

BARTOLOMEO - ¿Y si él... no quiere?

VIRGINIA - ¡Ah, si me ve seguro que me va a querer! ¡Mira aquí! *(gira)* Sobre todo ahora, cuando está triste, que lo dejó su mujer y necesita de mis caricias... ¡Yo los amaría y acariciaría a todos los hombres tristes!

BARTOLOMEO - Pero yo...¿ cómo parecía entonces, cúando te aganché?

VIRGINIA - ¡Y tú también estabas triste, aunque reías hasta las orejas y echabas con el dinero a los mozos así como lo ves! Se notaba que fingías.

BARTOLOMEO - Eso quiere decir que me habías seguido en el restaurante...

VIRGINIA - No yo, Pardalian. Es su trabajo... Yo esperaba afuera..

BARTOLOMEO - Aha. Cada uno con su cargo.

VIRGINIA - Claro que sí. ¡ Pues por eso le doy su cuota-parte de las ganancias!

BARTOLOMEO - ¿Y parecía de verdad triste?

VIRGINIA - Tan triste, que estaba a punto de enamorarme de ti.

BARTOLOMEO - ¿Y qué te detuvo?

VIRGINIA - Yo te dí mi número y esperé pero... no me llamaste. Así que... leí tu libro...

BARTOLOMEO - ¡...y te enamoraste de Victor! Y yo....

VIRGINIA - ¡Tú estabas rotundamente peñado! *(rie)*. ¡Y tan chusco!

BARTOLOMEO - *(contraido)* ¿Por qué te parecía chusco?

VIRGINIA - *(divertidiendose)* Pues me subiste en aquella estátua cerca del museo, y tú, de rodillas, me discantabas! ¡Dios mío, qué hermoso! Fuiste el primer hombre que me discantó. *(rie)* Pero lo más lindo fue cuando los guardias quisieron ponernos una multa.

BARTOLOMEO - ¿Y nos pusieron la multa?

VIRGINIA - No, porque les diste un libro a cada uno y nos perdonó. ¡Pero tenías que ver cómo se mortificaron las chicas cuando les dije! *(triste)* A ellas... nadie les había discantado, nunca, jamás...

BARTOLOMEO - ¿Tú, de verdad, estás decidida tener un hijo?

VIRGINIA - ¡Sí!

BARTOLOMEO - ¿Quieres decir qué esa pieza mía, por la cual recibí un premio, pero en la que nadie quiere actuar, te... transformó tanto, que quieres dejarte de tonterias y criar un hijo?

VIRGINIA - Sí, Bart.

BARTOLOMEO - *(emocionado)* ¡Oh! ¡Eso quiere decir que... que no la había escrito en vano! Que yo, por lo menos, puedo ser un poco feliz!

VIRGINIA – Sí. ¡Tú tambié y Victor podéis ser felices!

BARTOLOMEO - *(emocionado)* ¡Pues... pues eso... de verdad que vale la pena festejar! ¿Pero con... qué? Un momento... tengo aquí aguardiente. *(Trae una botella y pone en dos vasos de plástico).* ¡Feliz cumpleaños, Hada de las Calles! *(Toma de un trago el vaso.)*

VIRGINIA - ¡Feliz cumpleaños, Bart! *(Le abraza.)*

BARTOLOMEO - *(La abraza el también.)* ¡Te agradezco que me ensoleaste el día, que prometía ser igual de gris, como los demás!

VIRGINIA - *(entusiasmada)* ¿Bart, no podrías llamar a Victor también? ¡Para festejar juntos!

BARTOLOMEO - *(Se entristece y la deja.)* ¿Ahora, ahora?

VIRGINIA - Sí, por favor telefonea de mi parte. ¡Vamos, no seas necio!

BARTOLOMEO - Pues. ¡No puede ser! A esta hora está... en la... biblioteca.

VIRGINIA - ¿Pues qué está buscando en la biblioteca? Como es ingeniero...

BARTOLOMEO - No es ingeniero. Me pidió que le cambiara la profesión, que no le reconociera la gente cuando vea la pieza. En realidad, ¡Victor es... poeta!

VIRGINIA - *(con lástima)* ¿Poeta? ¡O, pobre de él! Es por eso que su mujer lo dejó...

BARTOLOMEO - Es probable...¡ Vamos a tomar un poco más! ¡Salud!

VIRGINIA - ¡Salud! ¡A mi se me hizo hambre! ¡Eso se nos pasa de tu aguardiente! ¿A ti, no?

BARTOLOMEO - Claro que sí. ¡Qué pena que no tengo nada!. Pero voy abajo para comprar algo. Regreso en diez minutos. Voy a tocar el timbre tres veces corto. ¡De otra forma no abras a nadie!

VIRGINIA - Bueno. Hasta entonces, voy a limpiar un poco por aquí, con el lio que hay.

*(**Bartolomeo** sale.)*

.

ESCENA II

*(**Virginia** busca varios cd, pero todos son con música clásica y renuncia. Empieza a limpiar el cuarto. Después de unos minutos oye las llaves moviéndose en la cerradura. Mira en el visor, toma un libro grande en sus manos, se esconde detrás la puerta y cuando la puerta se abre, golpea la cabeza del individuo que apenas entró, que estaba enmascarado con unas medias. Mareado, este empezó a gemir y tamboleó).*

PARDALIAN - ¡Ai! *(**Virginia** le saca las medias de la cabeza. Es **Pardalian** con un montón de llaves en la mano.)*

VIRGINIA - ¿Eres tú Pardalian? ¡Ai, como me asustaste, tonto!

PARDALIAN - *(Palpa su cabeza)*. ¿Por qué golpeas así, loca? ¡Loca! ¡Me rompiste la cabeza!

VIRGINIA - ¡Te lo mereces! ¿Qué estás buscando?

PARDALIAN - ¿Ah, te arruiné los planes, eh?! ¡ Desde cuando te sigo! ¿Quisiste darme la tostada con tus intelectuales? ¡Eh, mira qué no te salió, ya! ¡ Aún no nació el que dejara plantado a Pardalian!

VIRGINIA - ¡Te dejaste solo, tonto! ¿No ves que viniste en vano?! ¡Mejor vete, qué no vuelva ahora mismo! Sólo salió hasta la esquina.

PARDALIAN - ¿¡Oye, tú te burlas de mi?!

VIRGINIA - ¡Oye, no me burlo, pero echa una mirada por la casa! ¿No ves que es un pobre hombre?

PARDALIAN - No creo. Yo, con mis orejas, lo oí cuando se alababa con que había recibido un premio por aquel libro!

VIRGINIA - ¡Y el premio era tan grande, que apenas le alcanzó por un trago! Busca si no me crees.

PARDALIAN - Claro que voy a buscar. ¡No me das tú el chasco! *(Empieza a buscar, pero no encuentra nada. Cansado se siente en el suelo, toma la botella y toma un trago de aguardiente. Se atora.)* ¡Huy! ¡Huy! ¿Qué me diste aquí? ¡Canalla! ¡Eso es veneno!

VIRGINIA - Aguardiente. Y nadie te dió permiso a que bebas. *(Le retira la botella de aguardiente y le da un vaso con agua.* ***Pardalian*** *toma el agua e intenta reponerse.)* ¡Vamos, vayate cuanto antes, porque tomé un adelanto y me lo echas a perder!

PARDALIAN - Es lo que tu quisieras... ¡Seguro que encontraste las joyas y te las robaste! ¡De otro modo no te quedabas tanto! ¡Saca las joyas y el dinero, que te rompo la cara!

VIRGINIA - ¿Joyas a éste que bebe en vasos de plástico y que tiene el alquiler sin pagar? ¿¡No ves qué no tiene nada más que libros?!

PARDALIAN - *(Mira por la biblioteca y gira la cabeza intentando de leer algunos títulos. Renuncia.)* ¿Qué diablo hace con tantos? ¡Unos es pobres y no tiene ninguno, y otros no tiene por donde moverse con tantos! Oye, yo creo que éste vendió todos los vasos y compró libros.

VIRGINIA - ¡Tú me lo elegiste!

PARDALIAN - ¿De dónde tenía yo que saber que era tan pobre, cuando en el restaurante echaba con el dinero, como si fuera millonario?!

VIRGINIA - ¡Mira en el refrigerador, está en cueros!

PARDALIAN - ¿Qué diablo, oye, tan pobres es esos escritores? ¡Y yo qué me alegré como un tonto, que lo arreglamos en las financias! ¿No te lo dije qué los intelectuales no es serios?

VIRGINIA - ¡Tienes razón, pero por favor vete, para que no dé contigo!

PARDALIAN - ¡No, no... puedo! ¿Nunca salí de una casa sin que haya tomado algo, ni siquiera un recuerdo!

*(****Virginia*** *saca del sujetador una billete y se lo da.)*

VIRGINIA - Mira, me dió un adelanto. ¡Tómalo y vete!

*(****Pardalian*** *tomó el dinero y lo metió en su bolsillo. Acercándose de la mesa intenta tomar otro trago de aguardiente, pero renuncia.)*

PARDALIAN - ¡Huyyy! ¡Qué mala suerte, me jodes! ¡Qué entre yo en una casa de ricachón y que me vaya sin nada! ¡Qué se van a reir mis compañeros de mi!

VIRGINIA - Se van a reir más cuando te vean tu cara estropeada. ¡Cuidado, que éste hizo carate!

PARDALIAN - *(asustado)* ¡Huy! Ya, me voy. ¡Vete a la ventana y dime si no viene!

VIRGINIA - Ya, te puedes ir.

*(**Pardalian** toma como si nada unos libros, los esconde bajo su chaqueta y sale.)*

PARDALIAN - ¡Qué os jodáis todos intelectuales pobretones!

.

ESCENA III

*(**Virginia** arregla los libros dispersados por **Pardalian**. Se oye el timbre, ella abre y entra **Bartolomeo** con unas conservas y un pan. Los deja en la mesa, abre una conserva y corta el pan.)*

BARTOLOMEO - Mira, tomé un poco de paté. Yo corto el pan, y a ti te pido que hagas unos bocadillos.

VIRGINIA - ¿Bart, tú no tienes la música rap? Por qué miré en tus discos y no ví nada más que Mozart y Bac.

BARTOLOMEO - Lo lamento. La próxima vez voy a tener la música rap.

VIRGINIA - También tengo muchos autográfos de los cantantes rap. ¿Tú tienes de Mozart?

BARTOLOMEO - No... lo conseguí.

VIRGINIA - No me dijiste: ¿a Victor le gusta el rap?

BARTOLOMEO - ¡Oh, se vuelve loco por él! No puede dormir por la noche y no se puede levantarse por la mañana si no escucha el rap.

VIRGINIA - ¡Qué bomba que nos acomodamos en la música también! ¡Vamos, feliz cumpleaños, Bart! *(Le besa.)*

BARTOLOMEO - ¡Feliz cumpleaños, Hada de las Calles!

VIRGINIA - ¡Bart, te deseo que pongan todas tus piezas!

BARTOLOMEO - Gracias. Yo me alegraría que por lo menos pusieran una o dos.

VIRGINIA - ¡No! ¡Todas, que pongas todas!

BARTOLOMEO - Eh, todas no, porque algunas son de verdad unas... locuras. Ni siquiera se puede actuar en una escena de teatro. ¡Hay que actuar en la luna!

VIRGINIA - Y los espectadores ¿cómo van a venir al espectáculo?

BARTOLOMEO - Para cada uno va a venir una nave espacial, para que lo tome de su domicilio.

VIRGINIA - ¡Bomba! Pero digamos que yo esté embarazada o acabo de dar a luz y no puedo ir al teatro. O aquella noche quiero yo con Victor ver tu pieza sentados en la cama....

BARTOLOMEO - Espectadores perezosos, como vosotros, mirarán el espectáculo por el... telescopio.

VIRGINIA - ¿Eso qué es?

BARTOLOMEO - Algo como gemelas.

VIRGINIA - ¿Y sí uno no tiene telescopio en su casa?

BARTOLOMEO - Va a recibir cada uno. En el precio de una entrada.

VIRGINIA - ¡Eso si! ¿Y los aplausos?

BARTOLOMEO - ¿Crees qué habrá de esos también?

VIRGINIA - Los míos y los de Victor seguro. ¿Cómo se va a oir desde tan lejos?

BARTOLOMEO - ¡Eso es un problema técnico, que lo arregle el director técnico!

VIRGINIA - ¡Madre mía, creo que después de esta pieza en la luna te vas a llenar de dinero!

BARTOLOMEO - Claro que sí.

VIRGINIA - ¿Y qué vas a hacer con él?

BARTOLOMEO - Voy a cumplir mis tres deseos.

VIRGINIA - Vamos, dime el primero.

BARTOLOMEO - El primero: ¡Te voy a comprar un vestido de novia color rosa, muy lindo, largo, para que lo lleves a rastra hasta avenida Victoria! ¡Qué sea un vestido digno de una hada!

VIRGINIA - *(mimandose)* No quiero largo, lo quiero muy cortito, que se me vean las piernas.

BARTOLOMEO - ¿Hada con mini? Nunca oí, pero estoy de acuerdo. ¡A mi me gustan las ideas cursi!

VIRGINIA - ¡Oh, qué bien! ¿Pero, sí se molesta Victor?

BARTOLOMEO - Eh, déjalo que no es tan enojoso.

VIRGINIA - ¿Y después?

BARTOLOMEO - Después os pago la luna de miel en una isla en el Pacifico. Hace mucho tiempo que Victor sueña con llegar allí y holgazanear bajo el sol...

VIRGINIA - Mejor páganos un año de miel, para que regresemos con el hijo ya grandecito.

BARTOLOMEO - Sí. Creo que eso se puede arreglar...

VIRGINIA - Te quedó un deseo más.

BARTOLOMEO - El tercero es pagar mi renta al bloque. Para que no me lo eche en la cara doña Bila, nunca más.

VIRGINIA - Y nosotros, en señal de respecto que nos diste la oprtunidad de conocernos, pondriamos tu nombre a nuestro hijo.

BARTOLOMEO - Gracias. ¿Y sí es una niña? ¿Le van a llamar Bartolomeea?

VIRGINIA - ¡Claro que sí! Acaso no te lo prometí...

BARTOLOMEO - Dicho y hecho. Vamos a tomar.

*(**Bartolomeo** cada vez más alegre.)*

VIRGINIA - Bart, quiero que sepas que estoy muy emocionada para cuando me presentes a Victor. Dime, acaso no es uno de ellos... ¿qué no cabe en si mismo?

BARTOLOMEO - No, querida, es un muchacho de pandilla.

VIRGINIA - ¿Sí? ¿Y se mete en el organillo?

BARTOLOMEO - ¡Oh! ¡Tiene un sentido del organillo... algo espantoso!

VIRGINIA - ¡Qué bomba! No soporto a esos mudos, que no saben... ni siquiera reir.. ¿Pero cómo está? ¿Es guapo, no?

BARTOLOMEO - Tiene un metro noventa, moreno, con ojos verdes...

VIRGINIA - ¡Ya, me gusta! ¿Y es así... macho? ¿No tiene tripa...como tú?

BARTOLOMEO - ¡Sólo fibra! ¡Y con el pelo un poco canoso!

VIRGINIA - *(palmotea)* ¡Madre mía! No lo dejo que haga nada, lo dejo sólo que guarde cama. ¡Qué se mueran las chicas de ojeriza!

BARTOLOMEO - ¡Cuidado, que no te lo quiten!

VIRGINIA - ¿A mi? Pues si alguién se atreve a estar de chicoleo con él que se cuide el metafísico.

BARTOLOMEO - ¿Pues no lo va a ver en la boda?

VIRGINIA - ¿Pero quién las invita? ¡Que Diós me cuide, Bart! Pues después de la boda, esas se van con los cubiertos en el sujetador y con los números de teléfon de los hombres también. ¡Y después hay que ver cuantos divorcios!

BARTOLOMEO - ¡Tienes razón!

VIRGINIA - ¡Dime algo más sobre Victor! Cuando te contó su vida, ¿no te lo dijo si esta bien en la cama? ¡Vamos, que vosotros, los hombres, os alabáis entre vosotros!

BARTOLOMEO - Eso no me dijo, pero como ví que las mujeres se vuelven locas por él, creo que sí. Pero en la cama eso depende también de la... mujer...

VIRGINIA - ¡Ah! ¡Pues en eso nadie me lleva! Tú sólo tienes que presentarmelo, y luego me las arreglo... ¡Vamos, llamale ahora, que no aguanto más!

BARTOLOMEO - Es... un poco temprano. ¡Vamos a tomar algo más!

VIRGINIA - Ya no puedo más. Llámalo en su móvil, puede ser que haya salido de la biblioteca.

*(**Bartolomeo** forma un número de teléfono en el móvil.)*

BARTOLOMEO - No contesta. Creo que aún no ha salido de la biblioteca.

VIRGINIA - Bart, yo leí también el prólogo de tu libro. ¿Ese quién lo escribió?

BARTOLOMEO - ¡Un crítico literario!

VIRGINIA - ¿Esos qué hace? ¿Te critican?

BARTOLOMEO - Suelen hacerlo, sí. A veces también te destruyen.

VIRGINIA - Vamos, llama otra vez a Victor, pues acaso ya esté fuera de la biblioteca. ¡Vamos, Bart, por favor! Dejame que forme yo. *(**Virginia** toma el teléfono y forma.).* ¡Diga! *(susurando)* ¡Es una mujer! *(Le da el teléfono.)*

BARTOLOMEO - ¡Alo! Discúlpame. Es una equivocación.

VIRGINIA - ¿Crees que haya regresado Margareta con él?

BARTOLOMEO - Sí, creo que sí.

VIRGINIA - ¡Llamale otra vez y pide con Victor! Quiero saber si se hayan reconciliado.

BARTOLOMEO - No me paece bien... ahora

VIRGINIA - ¡Claro que sí! Habla con él! ¡Tiene que elegir entre las dos!

BARTOLOMEO - Pues a ti ni siquiera te conoce.

VIRGINIA - ¡Es por eso mismo! ¡Qué venga aquí, que me vea y qué corra! Es obvio que....

BARTOLOMEO - *(confuso)* ¡Victor no existe!

VIRGINIA - ... si no me ve, la recibe otra vez a ella... *(pausa).* ¿Qué dijiste?

BARTOLOMEO - *(frio)* ¡Victor no existe!

VIRGINIA - ¿Cómo?

BARTOLOMEO - No, no te enojes conmigo, pero Victor nunca existió. Victor es... mi invento.

VIRGINIA - *(Salta de pie.)* ¿Bart, estás bromeando? ¿Como que no existe? ¿No me dijiste que tiene metro noventa, que es moreno canoso, que tiene ojos verdes y que escribe libros, como tú? ¿Y qué le gustan los niños y la mujeres embarazadas? Yo ya me lo imagino como si fuera delante de mi. ¡Aquí! ¡Ahora!

BARTOLOMEO - Te repito: soy yo quien lo creó. No quiero defraudarte, pero esa es la verdad: Victor es mi imaginación.

VIRGINIA - ¡No, no vale! ¡No creas que yo soy una estúpida! ¡Sé por qué lo haces! Te pusiste celoso en contra de Victor. *(suspira)* Estás celoso que me haya enamorado de él. ¡Eso es!

BARTOLOMEO - Reconozco que... estoy celoso con Victor, pero nunca imaginé que alguna de las lectoras se fueran enamorado de él. Ya no puedo mentirte. El no existe que sólo en mi imaginación... Y ahora... en la tuya...

VIRGINIA - Oyes, digamos que yo soy una estúpida y no entiendo como se pratica esa profesión vuestra de escribir, ¿pero otros que te ha creido y te dió el premio para la pieza? ¡Vamos, contesta! ¿Por qué te callas?

BARTOLOMEO - Ellos... sabían...

VIRGINIA - ¿Cómo? ¿Sabía que estabas mintiendo y te dieron aún así el dinero?

BARTOLOMEO - Sí.

VIRGINIA - *(acusadora)* ¡Pues significa que hayan ido todos del mismo lado, tío! ¡Pero, si ellos quisieron que los tomen por necios o tienen las manos sucias, a mi me da igual! Pero a mi también me mentiste y a las chicas, que lloramos como unas tontas cuando leimos... Eso no te lo voy a perdonar, Bartolomeu!

BARTOLOMEO - Lo lamento...

VIRGINIA - Te quejabas que no se ponían tus piezas... Pues por eso mismo no se ponen, porque mentiste también a los espectadores así como nos mentiste a

nosotros. *(Llora despacito.)* Y yo, que me había enamorado de Victor y quería darle un hijo, acaricirle y curarle sus heridas por cuanto había sufrido... Y dejar de... ¡yo sé muy bien de que!

BARTOLOMEO - ¿No entiendes que yo no quise que así pasaran las cosas? Nunca imaginé que ibas a llegar hasta allí...

VIRGINIA - *(resignada)* Tenía razón Pardalian cuando decía que yo soy una prostituta estúpida, que cree que los intelectuales no miente. Y que todo lo que está escrito en los libros es de veras....

*(**Virginia** toma su bolso y se dirige hacia la puerta.)*

BARTOLOMEO - Virginia, no quiero que te vayas.

VIRGINIA - ¡Pues sí que me voy! ¡Y que sepas que no creo nada de lo que me dijiste! ¿Oyes? Nada! Me voy a buscar a Victor. Tengo que encontrarlo! ¿Oyes? Tengo!

BARTOLOMEO - ¡Por favor vuelva! Victor no existe.

VIRGINIA - ¡Pues sí que existe! ¡Existe, porque yo soñé con él.

BARTOLOMEO - ¿Soñaste con él?

VIRGINIA - Sí, soñé con él. ¡No lo habría soñado si no hubiera existido!

*(**Virginia** sale y cierre con fuerza la puerta. **Bartolomeo** sale detrás ella.)*

BARTOLOMEO - *(desde la puerta)* ¡No te engañes, Hada de la Calles! ¡No te engañes! ¡Victor no existe!

*(**Bartolomeo** vuelve y hace una crisis de nervios echando todo por el cuarto.)*

.

ESCENA IV

*(**Bartolomeo**, en bata, pasa en la máquina. Se oye el timbre. Se va a abrir la puerta. En el umbral está **el agente** de policía que sostiene muy fuerte a **Pardalian**. Este tiene unos libros en sus manos.)*

AGENTE - ¡A sus órdenes! Soy agente de proximidad y hago una investigación sobre este individuo sospechosamente dudoso.

PARDALIAN - (*humilde)* ¡A sus órdenes jefe! ¡A las suyas!

AGENTE - Callate, ¡oyes!, que no te dí permiso de hablar!

PARDALIAN - *(humilde)* ¡Entendido, don'comandante!

BARTOLOMEO - ¡Entren, por favor! ¿En qué puedo servirle?

AGENTE - *(sabiamente)* Pues, así como ha mostrado también don'general, pues en nuestro esfuerzo de acercarnos el ciudadano, nosotros, los policías de proximidad, hemos intensificado con dieciocho coma cinco por ciento los controles en las bolsas y los bolsillos de los individuos dudosos tanto por la noche como por el día. ¡Y pues ¡he aquí! Que los resultados de ese nombrado Pardalian, sobre nombrado Prisión, y le he despistado bajo su chaqueta los siguientes volúmenes de libros, como sigue: *(Pone sus gafas y deletrea. Después de cada título mira a **Bartolomeo**.)* Pues: Peti... ción la ruse...

BARTOLOMEO - ...Petit Larousse...

AGENTE - Dama… no drama... drama-turgía ameri-cana co… contempo… contempo... ranea... rana, esté-tica, levolución de las novelas… Ah, ahora entendí. Aquí se trata de...

BARTOLOMEO - Novela….

AGENTE - En eso pensé yo también. Pues, comprobando que él rechaza la idea de des conspirar el origen de donde pulió los libros, pasé a la aplicación de un procedimiento muy largo averiguado de nuestros antepasados los milicias, nombrado en términos europeos...

PARDALIAN - *(con reproche)* ...la paliza con el garrote...

AGENTE - ¡Eres un estúpido! Ahora le dicen *(sabiamente)* “aplicación corporal por la utilización del garrote de caucho con inserción metálica”. Y después de haber despistado el nombre de usted en estos librotes me he desplazado hasta aquí en la confrontación directa con el perjudicado. Es decir con usted.

*(**Bartolomeu** mira a los volúmenes.)*

BARTOLOMEO - Sí, son los míos.

PARDALIAN - ¡Huy!

AGENTE - ¡Aha! *(a Pardalian)* ¡Estás muerto, tío! ¿Acaso no me lo prometiste tú a mi que ya no vas a entrar por efracción en las casas de nuestros contribuables honestos?

PARDALIAN - ¡No me pegues! ¡Deja el garrote! ¡Déjalo! Pero no soy yo el que tiene la culpa, don’coronel! La transición que está... y la situación geopolítica...

AGENTE - *(cínico)* Exactamente así pensé yo: cuando lleguemos a la policía te voy a hacer una transición al garrote, para que te acostumbres con la situación geopolítica, vas a lavar el retrete con el cepillo de dientes. Que acaba de fundirse la lámpara y se multiplicaron los ratones...

PARDALIAN - ¡Huy! ¡Coño! No me jodes don’coronel! Pues yo soy muchacho fino, oye, no estoy acostumbrado con el trabajo... ucio! ¡Y además tengo miedo de los ratones!

AGENTE - Entonces te aconsejo que optes para prision. Tienen aquellos una biblioteca, que puedes pasar también tu doctorado y el mesterado.

PARDALIAN - Maesterado se dice.....

AGENTE - ¿Cómo?

PARDALIAN - ¡Nada, nada! *(hacia **Bartolomeo**)* Don’escritor, por favor, yo...

AGENTE - ¡No te dí permiso de hablar!

PARDALIAN - *(humilde)* ¡Entendido,a sus órdenes!

BARTOLOMEO - *(Apenas hace un esfuerzo para no romper en risa.)¿* Yo puedo hablar?

AGENTE - ¡No! Usted pone una declaración y escapa. Para freir a ese vagabundo.

BARTOLOMEO - No tiene motivo, pues yo le dí los libros. Es decir se los presté.

PARDALIAN - ¿Ves, hombre?

AGENTE - ¿Cómo? ¿No los pulió?

BARTOLOMEO - No. Me pidió que se los prestara.

PARDALIAN - *(Mira desconfiado a **Bartolomeo** y cobra valor.)* Sí, señor, *(sabiamente)* quería lectorarlos yo también.

AGENTE - ¿Sí? ¡Pues, lectorámelos a mi también aquí no más!

PARDALIAN - *(tatarmudea)* Pe... petit-la-ruse. Eso es con los búlgaros...

AGENTE - *(Desconfiado hacia **Bartolomeu**)¿* Dijo bien?

BARTOLOMEO - Sí, hasta con acento. Le digo sólo después que tomemos un trago con aguardiente.

*(**Bartolomeu** saca una botella del refrigerador y escancia en tres vasos.)*

AGENTE - ¿Aguardiente? Oh, de eso no tomé desde cuando estuve en la escuela de milicia en Transilvania. ¡Que pena que estoy durante el programa y no tengo permiso de tomar!

BARTOLOMEO - ¡Sirvase, señor Pardalian! *(**Pardalian** tendió su mano para tomar el vaso. **El Agente** le da una paliza).*

AGENTE - ¡El no tiene permiso, pues está detenido en el interés de la encuesta! Pero, para que no le rechacemos completamente, voy a tomar yo.

*(**Pardalian** sigue al **Agente**. Este toma el vaso y lo traga sin alguna reacción. **Bartolomeu** lo vuelve a llenar y el policia lo traga inmediatamente.)*

PARDALIAN - *(traga en seco)* ¿No tienes ardor, jefe?

AGENTE - ¡Cierra el pico!

PARDALIAN - ¡Madre mía, qué consumidor eres!

BARTOLOMEO - *(divertido)* Señor Pardalian, ¿qué sujeto hemos tocado en nuestra última discusión?

PARDALIAN - *(Tatarmudea y tose)* Ehhhh.. yo no... es decir... tooodo... ese....

BARTOLOMEO - ¡Ah, sí! Ya recuerdo: la evolución de las nuevas novelas francesas.

PARDALIAN - Sí, señor, con telenovelas... francesas. ¡Ha evoluado de mal en peor!

AGENTE - *(ofendido)* ¿Cómo... oye? ¿Sabes tú francés?

PARDALIAN - *(infatuado)* Claro que sí, señor, si ha viajado hasta a Paris...

AGENTE - *(ofendido)* ¿Fuiste tú a Paris en Francia?

PARDALIAN -¡ Ui, Ui, Ui, mesiu! Vamos a ver: ¿sabe usted quién es Pardalian?

AGENTE - Ah, un vagabundo como tú.

PARDALIAN - No tienes cultura, jefe. ¡Digalo usted, señor escritor!

BARTOLOMEO - Según que yo sepa, Pardayllan fue un caballero que luchaba por la justicia.

AGENTE - ¿Un camorrista, no te dije yo?

PARDALIAN - ¡Fuego, que no sabe nada! ¡Oye, Pardalian es el padrino ese de Paris! El me bautizó y me dió su nombre.

AGENTE - ¿Y dónde está, oye, tu padrino ahora? ¿En qué calabozo?

PARDALIAN - ¡Pardon, jefe, otra vez me ofendes! ¡Qué me muera, que ya no soporto más! El padrino es periodista, si de veras quieres saberlo... ¡En Paris! ¡Ehhe!

AGENTE - ¿Periodista? ¿Dónde, oye?

PARDALIAN - ¡Sí te digo donde se te caen los grados en la sopa! ¿Pero de dónde va a saber usted, que nunca haya visto Paris? En quel cementerio, oye, como le dice, don'escritor, que me olvidé.....

BARTOLOMEO – Montparnasse.

PARDALIAN - Así, eso, en Monpanas, en el paseo de los artistas, ¡Anda! *(Le da una palmadita en los hombros a **Bartolomeo.**)* Se nota que usted no es tan inculto como ese....

AGENTE - *(rie)* ¿Periodista en el cementerio?

PARDALIAN - Sí, señor, vende periódicos a nuestros rumanos, que viene de visita a los parientes en el cementerio..

AGENTE - Es decir, esos son estúpidos y no pueden comprarse sólos periódicos? Esperan a tu padrino?

PARDALIAN - Pues aquí está la maña, oye, que les vende periódicos rumanos, esos leen del país, los mata la melancolía y compra todos los periódicos del padrino. ¡Anda! Pues ese vendió periódicos también por aquella torre grande... ¿Cómo diablo se llama?

BARTOLOMEO – Eiffel.

PARDALIAN - Así, oye, Aifel. Allí me subió a mi también.

AGENTE - *(turbio)* ¿Subiste tú también allí tan alto?

PARDALIAN – ¡Claro que sí!

AGENTE - ¿Y no vomitaste?

PARDALIAN - Sólo una vez en el ascensor, en una inglesa.

AGENTE - *(hacia **Bartolomeo**)* ¡Mire, señor, quién viaja a Paris, y nosotros dos nos quedamos como los tontos en la patria nata! Que, yo también le pedí a don'comisario que me enviara a Paris, al perfeccionamiento?! ¡Pero no quiso! Dijo que huele aquellos que fuí milicia...

PARDALIAN - Sabía él, don'coronel...

AGENTE - Pero a otros, más... milicias que yo, los envió... ¡Déjalo que sabemos... por qué! *(molesto)* ¡Y a mi... siempre a nosotros!

BARTOLOMEO - No te quejas, que yo no fui al perfeccionamiento en ningun lugar.

AGENTE - *(con compasión)* ¿Vamos, señor, ni más ni menos? ¿No fue, usted a que te perfeccionaras unos dos, tres meses con el dinero del estado? ¿Eso significa que no diste a los jefes unos obsequios, una atención, esas, esas...?

BARTOLOMEO - Yo no tengo jefes.

AGENTE - ¡No puede ser! *(senticio)* ¡Todo hombre debe tener jefes! Por eso no te fuiste a ver el mundo como este tonto... *(Le pega con el gorro a **Pardalian**).*

PARDALIAN - ¡No me agredes más con este gorro, don'coronel, que si no te pongo una demanda en la televisión, en directo y en una hora de punta!

AGENTE - ¡Cuando ponga el garrote en directo en tu espalda, en una hora de punta....

PARDALIAN - ¡Huy!

AGENTE - ...te salen las ganas de televisión!

PARDALIAN - ¡No me pegues, qué te comiera el caucho!

BARTOLOMEO - *(Se divierte.)* ¿Es verdad lo qué se dice que en la policía aún golpean...?

AGENTE - ¡Estos acusos es unas disparates! Diós mío, don'escritor, hasta que nos haya recibido en la UE ¡no los tocamos! Les volvemos a mostrar el garrote así no más, para recordarles que tiempos duros vivimos nosotros, y ellos, en la dictadura... *(alegre).* Pero ahora... ¡Ha! ¡Ha! Ahora nos están dotando con garrotes de esos nuevos... europeos. Así nos prometió don'general... ¡Entonces ya les dirán la misa *(Muestra hacia **Pardalian.**)* esos!

PARDALIAN - ¿Pero cómo es con esos garrotes, jefe? Que me hiciste curioso.....

AGENTE - Oye Pardalian, es igual que estos, en caucho, pero tiene pintados en ellos unas estrellas azules.

PARDALIAN - *(aliviado)* ¿Sólo eso?

AGENTE - ¡Sólo eso, pero estoy al tanto!

PARDALIAN - ¡Huy! ¿Así es en UE, oye? ¿Democracia con corriente?

AGENTE - Con corriente y estrellas azules. Es decir después que tomes unas palizas en la espalda, ya no veras estrellas verdes, como de costumbre, veras estrellas azules. ¡Son de UE!

PARDALIAN - ¡Huy!

AGENTE - ¡Cierra el pico! *(Suspira y mira por la biblioteca, toma un libro y lo pesa en la mano.)* Eh, cres que acaso yo no quise aprender?! *(A **Bartolomeo**)* No sabe usted, don'escritor, ¿cúanto le rogue al don'comisario? ¡Le traje hasta un garrafón de vino tinto, que le gustaba, pero aún así no quiso! ¡Dejame, jefe, a mi también en una facultad!, le dije yo. ¡Qué me muera yo también intelectual! ¡En vano! ¿Sabes qué me dijo?

BARTOLOMEO - ¿Eh?

AGENTE - *(orgulloso)* Oye Vâjiala, dijo, oye, si te envio a ti a la facultad ¿quién vigila la calle de vagabundos? ¿Y, además en la calle quién es el más poderoso? ¡Tú! ¡Allí tú eres el ministro! ¡Ni yo, ni don'general! ¡Tú eres el ministro de las calles! *(suspira).*

BARTOLOMEO - Eso me parece que es verdad...

AGENTE - ¡Eh, apenas entonces me dí cuenta que duro es ser ministro!

*(Echa con el gorro en **Pardalian**.)*

PARDALIAN - Qué haces hombre, pegas a los intelectuales?!

AGENTE - ¡Váyanse al diablo de parasitos, que por vuestra culpa no podemos nostros también graduarnos en una facultad! *(Vuelve la botella y se da cuenta que está vacía.)* ¡Vámonos, hay que ir, que a ese lo hemos molestado demasiado!

BARTOLOMEO - Lo lamento, que os vayáis. Hasta me dió placer de hablar con ustedes. *(admirativo)* ¡Un hombre de la ley y unos hombres de las letras! *(Los dos sonrien ruborizados por el alabo, y depués se dirigen hacia la puerta de salida).*

BARTOLOMEO - Señor Pardalian, te olvidaste los libros.

PARDALIAN - ¡Huy! ¡Eso es por culpa de ese, que me ha estresado con el gorro!

BARTOLOMEO - Que no se olvide La Historia de la Literatura. Esa que me pediste.

*(**Bartolomeu** le da un libro grueso más. **Pardalian** se está.)*

PARDALIAN - ¡Huy! ¡Qué bien lo elegiste jefe! *(Al **Agente**)* ¡Mire, tiene hasta fotos! Cúanto lo busque en los anticuarios... Esa noche lo voy a leer y mañana por la mañana te lo devuelvo! ¡A sus órdenes!

AGENTE - ¡Vamos, oye fastidioso! Salud don'escritor. ¡Bueno el aguardiente!

BARTOLOMEO - Adiós!

*(**El Agente** y **Pardalian** salen. **Bartolomeo** cierre la puerta detrás ellos. Después de unos momentos oye tocando en la puerta. Abre. Es **el Agente**).*

AGENTE - Don'escritor, no se moleste, quisiera que me preste uno a mi también, señor. Para que no se ría este tonto de mi... ¡Pero uno fuerte!

BARTOLOMEO - ¿Cómo qué le interesaría?

AGENTE - No importa, ¡pero que sea con policías!

BARTOLOMEO - Estos si que no me sobran. Sólo tengo una pieza escrita por mi: El sueño del jefe del puesto.

AGENTE - Ya, lo tomo. ¡Esta noche no voy a acostarme hasta que la termine de leerlo!

*(**Bartolomeo** le da el libro.)*

AGENTE - (*defraudado)* ¿Así de pequeño es?

BARTOLOMEO - ¡Es pequeño, pero... fuerte!

AGENTE - ¿Sí? Gracias, don'escritor. Mañana por la mañana se lo devuelvo. ¡A sus órdenes!

*(**El Agente** sale. **Bartolomeo** se queda unos segundos pensando, se pone un cafecito, lo toma y continúa pasar a la máquina.)*

.

ESCENA V

(El timbre de la entrada toca insistentemente. ***Bartolomeo*** *pasa a la maquina.)*

BARTOLOMEO - *(iritado)* ¡Basta, qué oí!

VIRGINIA - ¡Entonces abre rápido!

*(****Bartolomeo*** *sobresalta, reconoce la voz, corre a la puerta y la abre. En la puerta está* ***Virginia****, con la misma falda corta, piernas estupendas, maquillada estridentemente y con los brazos llenos de libros.)*

BARTOLOMEO - *(agradablemente sorprendido)* ¡El Hada!

VIRGINIA - ¿Dónde pongo esos libros, que me rompió?

BARTOLOMEO - ¡Dámelos! *(Los pone en la biblioteca.)*

VIRGINIA - ¿Qué ...estás haciendo, Bartolomeo?

BARTOLOMEO - Bien, Virginia, Estoy escribiendo.

VIRGINIA - ¿Estás escribiendo... igual?

BARTOLOMEO - Sí. No sé... de otra forma.

VIRGINIA - Vine para... traerte estos libros y agradecerte que hayas salvado del calabozo a Pardalian. Quiso que te los traiga él mismo pero... le dió vergüenza.

BARTOLOMEO - ¿Viniste, sólo por traerme unos libros?

VIRGINIA - *(vacila)* Sí. ¿Aguardiente aún tienes?

BARTOLOMEO - Sí, precisamente he recibido de mi casa esos días..

(Saca la botella del refrigerador y pone en los vasos de plástico. Se olvida de beber.)

VIRGINIA - ¡Otra vez hay desorden aquí!

BARTOLOMEO - *(molesto)* Qué voy a hacer... Soy demasiado viejo para cambiar...

VIRGINIA - Bartolomeu, yo...

BARTOLOMEO - Puedes decirme como a tí te gustaría...

VIRGINIA - *(vacila)* ¿Bart, qué estás... escribiendo?

BARTOLOMEO - Siempre... teatro. Precisamente escribía una pieza y no me salía el final.

VIRGINIA - Pregúntale a ese que te había contado la historia y estás escribiendo lo que él dice. ¿U, otra vez has escrito una de esas... imaginada por tí?

BARTOLOMEO - ¡Hasta un punto he escrito exactamente como había pasado! Después... me imaginé yo lo que hubiera podido seguir…

VIRGINIA - ¿Y?

BARTOLOMEO - Y no estoy contento de cómo salió.

VIRGINIA - ¡Vamos, cuéntame!

BARTOLOMEO - Un escritor obscuro…

VIRGINIA - ¿Qué es eso?

BARTOLOMEO - Uno así como yo, no tan conocido…

VIRGINIA - ¡Aja!

BARTOLOMEO -…se enamora de una joven, encontrada en la calle…

VIRGINIA - ¿Bart, tu escribiste nuestra historia?

BARTOLOMEO - Sí. Porque era… de verdad. ¿Acaso no me dijiste tú que escribiera sólo historias reales? ¿Qué no" mintiera" más a la gente? ¿Quieres que te la lea?

BARTOLOMEO - ¡Mejor cuéntamela tú!

BARTOLOMEO - Bien. La chica viene al escritor y le declara que se haya enamorado de un protagonista de sus piezas que quiere conocerle y darle un hijo. Cuando la vea tan enamorada, el autor juega con ella…

VIRGINIA - ...es decir la toma por estúpida…

BARTOLOMEO - ...hasta un punto, cuando se siente obligado de decirle que Victor no existe, que se había enamorado de un personaje, no de un hombre de verdad. Pero la chica… no cree que Victor es un personaje ficticio …

VIRGINIA - Aja. ¡Sigue!

BARTOLOMEO - La chica no le cree y sale amenazándole que seguirá buscando a Victor. El escritor se queda solo. Eh de aquí, empecé con el invento.

VIRGINIA - ¡Vamos, dime lo que inventaste, que me muero de curiosidad!

BARTOLOMEO - Después que la chica salió, desesperado, él reduce a la nada las pocas cosas que tenía en la casa.

VIRGINIA - ¿También rompe vasos de vidrio?

BARTOLOMEO - Sí.

VIRGINIA - Por lo menos a él lo pusiste comprar vasos de vidrio….

BARTOLOMEO - Después…

VIRGINIA - Un momento, porque no entendí algo. Sí tú no sufriste nada después de que yo saliera, ¿por qué en la pieza inventaste lo del desesperado y lo de los vasos rotos?

BARTOLOMEO - *(confuso)* Así… da bien a los espectadores.

VIRGINIA - ¡Es decir que a ellos también les da un chasco!

BARTOLOMEO - Eso quieren ver en el teatro: sufrimiento. Es decir algo de sus emociones.

VIRGINIA - ¿Quieres decir que los espectadores viene al teatro, para ver lo que ha sufrido ellos también?

BARTOLOMEO - Algo así…

VIRGINIA – Yo quiero saber si el escritor sufre de veras o está fingiendo .

BARTOLOMEO – De veras. ¿Ehh… quieres más aguardiente?

VIRGINIA - No. Por lo menos él no se parece a ti. *(vehemente)* ¡Personajes como estos ni siquiera deberían existir!

BARTOLOMEO - Tienes razón. A mi tampoco me gustan...

VIRGINIA - ¡Sigue!

BARTOLOMEO - Después que se entera de la historia con el policía y con el robo de los libros, mi heroína amenaza a Pardalian que lo deja. Apenas entonces, Pardalian se da cuenta que, de hecho, la quiere y le pide en matrimonio. Ella se siente feliz y acepta. En la boda le invita también al escritor. ¿Te gustó?

VIRGINIA - Sí. Es lindo, ¡como en telenovelas! Lástima que no sea verdad.

BARTOLOMEO - ¿A ti no te pidió Pardalian en matrimonio?

VIRGINIA - Pues sí…

BARTOLOMEO - Eh, ¡entonces permítame felicitarte! ¡Tomemos para eso! *(Llena los vasos.)* ¡Toma! ¡Enhorabuena!

VIRGINIA - *(Rompe en llanto.)* ¿Bart!

BARTOLOMEO - ¿Lloras de…felicidad, no es así?

VIRGINIA - *(Irónicamente)* ¡Sí!

BARTOLOMEO - Pues entonces me parece bien. Eso quiere decir que adiviné como se desarrollarían las cosas y ya no tengo que cambiar el final.

VIRGINIA - No, ¡que lo cambies!

BARTOLOMEO - ¿Por qué? ¿Acaso no querías tú que fuera como en la vida?

VIRGINIA - ¡Sí que lo quería, pero el final que aparece en la vida no me gusta! ¡Es feo!

BARTOLOMEO - Creía que estuvieras feliz que Pardalian te pidiera en matrimonio…

VIRGINIA - Hubiera sido hasta que leí tu libro y conocer a… Victor. *(Llora muy fuerte.)* Bart, ¿cómo puede un libro hacer a un hombre tan infeliz?

BARTOLOMEO - Lo lamento, Hada de las Calles, pero no quise que eso sucediera… ¿Pero por qué no aceptas la propuesta de Pardalian?

VIRGINIA - *(llora)* ¡Es mi problema! ¿Está bien?

BARTOLOMEO - Yo siento que me escondes algo. ¡Vamos, dime!

VIRGINIA - *(destrozada)* Cuando oyó que yo lo dejaba, Pardalian hizo una crisis, pero no rompió vaso de plástico, destruyó una taberna. ¡La hizo un polvo! Después me prometió que me dejaba más dinero de lo que recibía yo de los clientes y como si esto no fuera todo me compraría una pulsera de oro, sólo que no me vaya. Lloraba, que sin mi, el se muere de hambre, que no sabe nada hacer en la vida. ¡Sólo cuando yo estaba a punto salir por la puerta me prometió que se casara conmigo!

BARTOLOMEO - ¿Y por qué no fuiste de acuerdo?

VIRGINIA - *(exasperada)* Porque se casa conmigo sólo sí sigo como prostituta *(llora).* ¡Y a mi me aterriza regresar en al calle! ¡Ya estoy harta!

BARTOLOMEO - *(asombrado)* Hada de las Calles, no sé que decir… yo no…

VIRGINIA - No has previsto un semejante final para tu pieza. Tienes razón. ¡Que no utilices a este verdadero que no da bien al público…

BARTOLOMEO - ¡Deja mi pieza! A esa yo la arreglo o la echo a la basura. ¡Grave es que no sé que aconsejarte! En el teatro es mucho más …fácil... ¡Allí yo decido todo: invento personajes, las hago amar u odiar, ir o regresar, hasta,

las mato si quiero! Pero en la vida… ves tú también como vivo… No me las arreglo muy bien. La vida es demasiado… complicada para mi...

VIRGINIA - *(defraudada)* ¿Sólo eso… tienes que decirme? *(**Bartolomeo** levanta los hombros incapaz de decir algo. **Virginia** suspira, toma su bolso y se dirige hacia la salida.)*

BARTOLOMEO - *(asustado)* ¡Quedate! *(**Virginia** vuelve llena de esperanza hacia él.)* Un momento que encontré…un consejo *(**Virginia** suspira defraudada)* No sé sí es el mejor, pero… te lo doy. ¡Qué… no regreses nunca más en la calle, Hada de las Calles! ¡Qué huyas de esa vida y qué busques al hombre de tus sueños! ¡Estoy seguro que lo vas a encontrar!

VIRGINIA - ¡Encuentro ¡un diablo! ¿No ves qué los hombres que me gustan a mi es sólo en libros y telenovelas? ¡Y esas no son verdaderas! Y yo ya estoy harta de Pardalian, también de las chicas y de la calle y de los clientes esos lascivos.

BARTOLOMEO - ¿Cuál fue el momento cuando sentiste que ya no puedes soportar?

VIRGINIA - ¿Pero por qué me preguntas?

BARTOLOMEO - Así… ¡Es muy importante para mi!

VIRGINIA - Aún cuando leí que decía Victor de las mujeres. Era así de bueno y lindo, que estaba segura que Dios te sacó en mi camino, para que me lo presentaras. Entonces me di cuenta que ers a Victor a quien yo deseaba, aún antes de haberte conocido a ti…

BARTOLOMEO - Lo lamento mucho… que te he defraudado… Reconozco, cuando creé… a Victor… fue así… como una locura…

VIRGINIA - ¿Y tu… lo quieres?

BARTOLOMEO - ¡Sí! ¡De todo mi ser! Como tú, yo también lo necesité! El tenía que ser todo lo que yo no logré ser. Por él me he vengado de esta vida, que fue tan tacaña conmigo... Por eso lo hice sobre. Lo hice hombre lindo y buena gente y… Y que te diga un secreto: ¡yo también soñé con él! ¡Aún antes que tu! *(resignado)* Pero no está bien creer en sueños, Hada de las Calles. Traen sólo penas. ¡Tienes que escapar de ellas!

VIRGINIA - Para ti es fácil de escapar de ellas, Bart…Tu escribes otra cosa y basta, ¿pero yo qué? *(grita)* ¡Yo me quedé embarazada de tanto amor no compartido! ¿A quién entregar mi amor? ¿Y cómo matar en mi a ese hijo aún no concebido? ¡Con él también soñé!

BARTOLOMEO - ¿Soñaste también… con el hijo?

VIRGINIA - Sí, Bart… Los dos aparecieron en mi sueño, se escondieron después y ahora vuelven a aparecer…..

BARTOLOMEO - Hada de las Calles, despiértate! Victor es un sueño, un engaño!

VIRGINIA - ¡No! ¡Si que existe!

BARTOLOMEO - ¿Otra vez en eso?

VIRGINIA - ¡Existe! ¡Lo encontré! *(**Virginia** le abraza y le besa varias veces.)* Lo encontré y es mío. ¡Y no pensó dejarlo a nadie más!

BARTOLOMEO - *(emocionado y casi sofocado por el abrazo de ella)* Por favor, sí no te molesta, dos cosas. ¡Sólo dos!

VIRGINIA - *(impaciente)* ¿Cuáles?

BARTOLOMEO - Primero: que me sigues besando*…(**Virginia** se echa en sus brazos.)* ¡Quieta, quieta para que te lo diga la segunda¡

VIRGINIA - *(impaciente)* ¡Dilo más rápido!

BARTOLOMEO - Sí puede ser, que me dejes de vez en cuando respirar.

VIRGINIA - Bien, Victor, te dejo.

BARTOLOMEO - Hada de las calles, ¿tu estás tan segura que yo soy… Victor?

VIRGINIA - ¡Sí, estoy segura! ¡Muy segura! ¡Por eso mismo vine aquí! Me desvané los sesos para encontrar un motivo, para venir. Suerte con el pobre de Pardalian quien te robó *(inspira hondo)*. ¡Sí. Tu eres Victor!

BARTOLOMEO - ¡Mírame bien! Yo no tengo un metro noventa…

VIRGINIA - Sé Bart, lo sé.

BARTOLOMEO - Ni hablar de ojos verdes, ni moreno soy, como a ti te gustan… Sólo que soy un poco… canoso... Hasta tengo tripa, y un empiezo de calvicie...

VIRGINIA - *(Le acaricia el pelo)* Sé también eso, querido. ¡Querido mío….Victor!

BARTOLOMEO - Hada de las Calles, sí estás tan segura que has encontrado a Victor, ¡entonces tienes que respetar tu promesa!

VIRGINIA - ¿Qué… promesa?

BARTOLOMEO - ¿Cómo qué? ¿Olvidaste que has prometido darle un hijo?

VIRGINIA - *(entusiasmada)* ¿Cómo, Bart, tú también quieres… un hijo? ¿Igual qué Victor?

BARTOLOMEO - *(Mima dureza)* ¡Claro que sí! ¿Y eso muy rápido!

VIRGINIA - *(inquieta)* ¡Bien, bien, pero no te pongas nervioso! ¡Te lo doy! Te lo doy pero antes de nueve meses… no puedo.

BARTOLOMEO - Bueno… hacemos una excepción. ¡Nueve meses, pero ningún día más!

VIRGINIA - Bart, te daré un hijo bonito como un ángel gordote con mejillas rojizas, como yo ví en la iglesia… Pero con una condición.

BARTOLOMEO - ¿Cuál?

VIRGINIA - ¡Qué le pongamos el nombre de… Victor!

BARTOLOMEO - De acuerdo.

VIRGINIA - ¡Y qué me dejes limpiar aquí, que ya no soporto este desorden!

BARTOLOMEO - Este deseo es como sí ya fuera cumplido. *(**Virginia** empieza coger los libros que estaban en la cama.)* Pero ¿por qué empezaste justo …con la cama?

VIRGINIA - ¿Pues, no dijiste que querías que te diera un hijo? Sí aún no te enteraste, querido Bart, sepas que un hijo se suele engendrar en una cama. ¡Qué moqueta no tienes!

BARTOLOMEO - ¡Sí tú lo dices!

VIRGINIA - *(Se melindrea.)* Bart, yo creo que a Victor sería mejor que lo hiciéramos director de teatro, para que te ponga las piezas.

BARTOLOMEO - ¿Director? *(Se pone nervioso.)* No, porque peleamos por las piezas *(revolcado)* Tú no sabes qué hacen estos directores con tus piezas. Te las masacran, que ni siquiera las reconoces.

VIRGINIA - ¡Eh, pero tienes que ceder tú también, pues se trata de tu hijo!

BARTOLOMEO - ¡Bueno, voy a ceder de vez en cuando, pero que no me cambie a mi el título de la pieza, que le prohíbo que la ponga en escena!

VIRGINIA - Bien, bien. ¡Pero qué no os peleáis! A mi no me gusta la pelea entre hombres.

BARTOLOMEO - Mejor actor. Voy a escribir especialmente para él una tragedia.

VIRGINIA - ¿La tragedia es triste?

BARTOLOMEO - ¡Como qué sí… un poco triste! No mejor una comedia de éxito.

VIRGINIA - ¿Esa es para que te ríes ?

BARTOLOMEO - Sí. En una comedia se ríe a carcajadas.

VIRGINIA - ¿Es decir qué la gente se va a reir de mi hijo?

BARTOLOMEO - No, se va a reír de mi pieza.

VIRGINIA - Así… estoy de acuerdo. ¡Y Victor que actúe sólo en tus piezas!

BARTOLOMEO - Eh, después que actúe en las mías puede actuar también en las de Shakespeare… o Lope de Vega.

VIRGINIA - ¿Esos son compañeros contigo?

BARTOLOMEO - Sí.

VIRGINIA - ¿Sóis amigos?

BARTOLOMEO - Sí. Muy buenos.

VIRGINIA - Bien, entonces estoy de acuerdo. ¡Pero vas a escribir hasta que dé a luz, para que se la lea cuando lo llevo a dormir!

BARTOLOMEO - Bien. Hasta aquí todo va estupendo, pero me quedó la pieza sin final.

VIRGINIA - ¿Bart, quieres que sea sincera? *(soltando carcajadas)* Ni siquiera me interesa el final de tu pieza. ¡Inventa lo que quieras!

BARTOLOMEO - Como que no te gustaba cuando inventaba, decías que yo mentía a los espectadores…

VIRGINIA - *(tierna)* Ahora me gusta, Bart. Me gusta, porque… mientes hermoso... *(Le abraza.)* Y te pido algo más… A veces, cuando me ves enojada, después que me des un beso largo, larguísimo, dime una vez más, susurrando en el oído: ¡Hada de las Calles!

BARTOLOMEO - *(susurrando)* ¡Hada de las Calles! ¡Hada de las Calles!

- el telón -

Junio 2006

IOAN DRAGOI

- biografia literaria -

Graduado en filología, trabajó como profesor, traductor e intérprete en el Ministerio de la Administración, periodista en las revistas semanales **Policia romana**, **Expres-magazin**, **MISTER-magazin** y otras publicaciones.

El debut en la prosa: en noviembre de 1979 en la revista **LUCEAFARUL**, y en el teatro: en la temporada 1996-1997, en el Teatro **ANDREI MURESANU** con la pieza **EL SACRIFICIO**.

TELEVISIONE ROMENA le adquirió su comedia **EL COMPLOT DE LAS AMANTES**.

En el Teatro de Revista **CONSTANTIN TANASE**, en las cadenas TVR1, B1 TV, PRO TV pusieron varias **escenitas humorísticas** en los espectáculos de diversión.

En la **Radio ROMANIA ACTUALITATI** ha realizado hasta ahora más de 50 programas humorísticos.

Los programas Teatro Nacional Radiofónico se le jugaron las piezas **UNDERGROUND I** en 2004, **EL HADA DE LAS CALLES** en 2006 y **EL LIMPIA-PARABRISAS** en 2007**.**

En los teatros de Lugoj y Deva pusieron la pieza **EL HADA DE LAS CALLES**.

Ha editado la revista de literatura policiaca **MISTER-magazin**.

Ha debutado en el film de televisión con escenarios para sitcoms **CHIFLADOS EN LA OTAN** en **Prima TV** y **LA BANDA** en **Canal DOGAN TV.**

Volúmenes publicados:

2004 - **FARSE PARA UN POLICIA** y **ENCUESTA CONTINUA** -prosa policiaca;

2005 - **REQUISITO DE LOS GOLFOS**, un libro documento sobre los abusos de las autoridades

2006 - **UNDERGROUND** - teatro

2007 - **CORUPCION EN LA POLICIA** - humor

2007 - **CRONICA DE UNA MUERTE POSTERGADA** – prosa

2008 - **ECSTAZY** - teatro

Está trabajando en un volumen de teatro (**LA ISLA DE LOS RATONES**).

ESTIMADO SEÑOR,

Mi nombres es **Ioan DRAGOI** y soy dramaturgo en Rumania, miembro de la Unión de los Escridores rumanos. Quedé muy impresionado por su tarjeta de visita y me atrevo a enviarle una piesa escrita por mi, que tuvo exito en mi pais, siendo solicitada por tres teatros y Radio Nacional y que, además le pido que tenga la amabilidad de leerla.

Aunque no entra en sus planes de puesta en escena, estoy muy ilusionado con recibir su opinión sobre mi pieza.

Conciente que el teatro es una obra colectiva, estoy de acuerdo con cualquir cambio que desearia hacer en el texto de mi pieza.

La pieza ha sido traducida por la profesora de español, la señora Doina Branisteanu.

Los dos esperamos una respuesta suya con su opinión sobre el contenido de la pieza y de la traducción al español.

Le agradezco

Ioan DRĂGOI
E mail : ioandrag@yahoo.com

.

E C S T A Z Y

de Ioan DRĂGOI

Personajele :

MIRA

BARMANUL

MANU

TATĂL

MAMA

PUŞTOAICA

POLIŢISTUL

BARBU

*(**N.A.** Scenele ce se petrec în afara barului pot fi filmate şi proiectate alternativ cu scenele jucate.)*

SCENA 1
Barul de noapte

(Spaţiul scenic e construit într-un bar plin cu clienţi. Într-o pijama de spital, ***Mira****, drogată, năvăleşte printre clienţi. Are părul răvăşit, pungi sub ochii vineţii, privirea rătăcită, mâinile îi tremură, vorbeşte greu, gâfâie, oftează. Fuge agitată dintr-un capăt al altuia al barului şi e oprită de barman.)*

BARMANUL – Ce-i cu dumneata aici? Ce doreşti?

MIRA – Ce e aici, un bar?

BARMANUL – Un bar, ce să fie?

MIRA – Da? Vă rog, dacă vine cineva vă implor să nu scoateţi nici un sunet…

BARMANUL – De ce?

MIRA – Iar dacă vedeţi nişte oameni în halate albe să nu le spuneţi că sunt aici.. sau nu, mai bine nu răspundeţi de loc! Şi ajutaţi-mă să blochez uşa!

BARMANUL – Cum să nu le răspund?

MIRA – Nu le răspunde, te rog! Uite aici niște bani! Închiriez eu barul.

BARMANUL – Glumești, domnișoară? Cum să... Păi știi cît te costă?

MIRA – Măcar puțin, până... până trec ăia. *(Se aşază pe un scaun de la bar, răstoarnă trei cutii cu pastile, încercând să le numere.)* …31, 32, 33, 34, 35… Da, acum am destule, nu ca data trecută… *(barmanului)* Îmi daţi un pahar cu apă?

BARMANUL – Minerală sau plată?

MIRA – Chiuvetă.

(*Când să înghită pastilele, Barmanul o opreşte.)*

BARMANUL – Stai! Ce faci?

*(****Mira*** *îl priveşte surprinsă, strânge pastilele şi le pune în poşetă. Trece printre mese.)*

MIRA – Uite ce jalnic decor pentru evadare mi-am ales! *(Vede scena.)* Ce-i aici? Un bar sau un teatru?

BARMANUL – Un bar-teatru. Sau teatru-bar.

MIRA – Un bar-teatru sau teatru-bar. Amândouă la un loc? Se poate?

BARMANUL – Da. Se poate.

MIRA – Bine. Atunci voi o să fiţi spectatorii mei! *(zâmbeşte)* De fapt nici nu aveţi încotro, v-am sechestrat aici. Trebuie să mă ascultaţi! Pe mine mă cheamă Mira. Pe voi cum vă cheamă? *(zâmbeşte)*

BARMANUL – Îmi pare bine. Bebe.

MIRA – Bebe? Ce ăsta-i nume? E un nume de copil.

BARMANUL – Nu, vine de la Robert.

MIRA – Da? Bine.

*(**Mira** trece printre spectatori căutând ceva.)*

MIRA – *(spectatorilor)* Nu aveţi o oglindă? *(așteaptă)* Doamnele nu au o oglindă în poşetă! Nu e nicio doamnă aici? *(râde)* Domnu' Bebe, aveţi o oglindă?

BARMANUL – Ba da. Eu am de toate. Doar că e mică… Poftim! E bună?

MIRA – E… foarte bună! Mulţumesc. *(Se duce spre scenă, unde e mai multă lumină şi se priveşte în oglindă.)* Doamne! Tu…? Tu cine dracu eşti? Fantomă, hologramă, sau ce? Nu te vezi cât eşti de… jalnică?! *(Îşi mută privirile în altă parte.)* Dispari, dispari, dispari, că nu te suport! *(Arată oglinda spectatorilor.)* Cum să te suport cu ochii ăia vineţi şi înfundaţi în orbite, cu părul şifonat, faţa buhăită şi gura strâmbă. Nu te suport, auzi! *(Aruncă oglinda.)* Ascunde-te, pune-ţi o mască, vopseşte-te ca indienii, fă orice, numai schimbă-ţi mutra asta de epavă! *(Ia oglinda de jos.)* Poftim! Ce chip hidos de drogată! Vai de capul tău! Mi-e o milă imensă de tine! Îmi vine să plâng… dar, uite că nici să plâng nu mai pot! *(sfârşită)* Ce mai pot? Aproape… nimic! Ba, da! Mă gândesc din nou la lucrul ăla ca la o e-li-be-ra-re. O eliberare de chipul ăsta hidos de drogată, de coşmarul ce-mi bântuie puţinele clipe de somn, de golul din jurul meu. Şi… aştept să vină… **Ea**. Da, da, nu râdeţi, aştept să vină… prinţesa albă, să adorm cu capul în poala ei şi să plutim amândouă, pe tărâmul cu lună veşnică. Să dorm mult, mult, o veşnicie apoi să mă trezesc DINCOLO, acolo unde… Dar înainte de a pleca trebuie să-mi înregistrez ultimele clipe, ultimele mele respiraţii… Domnu' Bebe, mă ajuţi să înregistrez?

BARMANUL – Să te ajut să înregistrezi? De ce?

MIRA – De ce?... Ăăă… Pentru că… Uite că nu ştiu…Întrebarea asta o las celor ce vor găsi înregistrarea…adică jurnalul meu…Eu nu pot răspunde la ea… Eu sunt obosită, foarte… obosită! Nu vreau decât să dorm, să dorm, sau, poate, să visez…Să mor, să dorm sau, poate, să visez…Oare cum o fi mai bine?

(Bate cineva la uşă.)

BARMANUL – Cine-o mai fi la ora asta?

MIRA – Domnu' Bebe, vă rog să nu deschideţi?

BARMANUL – Cum să nu deschid?

O VOCE – Vreau la veceu.

BARMANUL – Aici nu e niciun veceu!

O VOCE – Dacă e bar aici trebuie să aibă veceu!

MIRA – *(violent)* Na-i decât să faci pe tine! Mai bine cară-te! Domnu' Bebe, uite camera!

BARMANUL – O, e de firmă! Şi ce să fac cu ea?

MIRA – Să… mă filmezi… aşa vreau eu…

BARMANUL – Bine… Cu plăcere. Pot să-i dau drumul?

MIRA – Da. Dă-i drumul!

BARMANUL – Gata. Merge. Uite că iau şi din public.

MIRA – Cum era aia? Să mor, să dorm sau poate să… visez…

(Se aud bătăi în uşă.)

MIRA – *(Fuge la uşă.)* Nu e voie! E închis. Domnu' Bebe, dumneavoastră sunteţi şeful barului?

BARMANUL – Ei, pe dracu! Am eu faţă de şef?!

(Se aud iar bătăi.)

MIRA – Uitaţi aici, am nişte bani. Închiriez eu barul măcar pentru o oră! Uitați niște bani. N-am mai mulţi. *(Alte bătăi.)* E ocupat !

BARMANUL – Veceul e în stânga.

*(**Mira** bea apă din paharul dat de barman.)*

MIRA – *(către public)* Eu sunt o ratată tipică.

BARMANUL – Da? Şi eu.

MIRA – Ei, da, ce vă uitaţi aşa la mine? Da, sunt o ratată tipică. La şcoală am fost o elevă mediocră.

BARMANUL – Şi eu.

(Îşi dau mâna.)

MIRA – Îmi pare bine. Şi dacă eşti o elevă mediocră, adică proastă, dai la geografie. Şi dacă eşti proastă, proastă pici şi la geografie. Eu am picat.

BARMANUL – Şi eu am picat.

MIRA – La geografie?

BARMANUL – Da, la geografie.

MIRA – *(Îşi dau mâna.)* Aveam, totuşi, o atracţie stranie pentru astronomie, adică mă visam de multe ori zburând deasupra unor stele necunoscute, ştiute numai de mine, mă atrăgea imaginea lor de sus, mai ales imaginea lunii! Luna a fost fascinaţia copilăriei mele. Mă stăpânea o dorinţă inexplicabilă să o contemplu. În acele momente treceam prin nişte stări de bucurie şi plăcere, pe care abia mai târziu mi le-am explicat. În adolescenţă, tot admirând luna, am cunoscut… orgasmul! Asta se întâmpla pe când nici nu ştiam ce-i aia… orgasm. La început am fost teribil de speriată de starea prin care treceam, n-am spus nimănui apoi a început să-mi... placă şi să mă simt tot mai încântată de taina mea.

Primul bărbat cu care m-am culcat a fost Norocel. Coleg cu mine. Slab, frumuşel şi cu… coşuri pe faţă. Ce să fac dacă altul n-am găsit?! Trebuia să scap odată de porecla aia scârboasă de… Virginica! Aşa mă strigau băieţii, pentru că eram ultima fată mare din clasă. Ce mai… a trebuit s-o fac cu Norocel. Aşa-l chema. Doamne, până şi numele lui e atât de caraghios! El a fost... norocelul meu! *(Izbucneşte în râs.)* Unde mai pui că Norocel era şi el ca şi mine... virginel! Ce să fac dacă altul n-am… găsit?

Mediocritatea mea perfectă şi insomniile din nopţile cu lună plină m-au hotărât să dau la geografie. Pe-atunci era concurenţă, aşa că am picat cu succes, cum se spune. Ce a urmat? Vreo câteva servicii schimbate repede, din vina mea sau a şefilor care, după ce se culcau cu mine, se plictiseau repede şi

mă declarau incompetentă profesional. Unul chiar mi-a trântit-o: dragă, tu ori eşti proastă, ori frigidă! L-am înjurat civilizat şi i-am întors spatele. Pe atunci, sexul nu însemna pentru mine decât pierdere de vreme! Asta până să-l întâlnesc pe el! *(admirativ)* Pe Manu!

*(Apare **Manu** care trage cu nesaţ dintr-o ţigară.)*

Ăsta da, bărbat! *(pasională)* Păi când s-a uitat prima dată la mine m-am înroşit toată, mi s-au înmuiat picioarele, am simţit că iau foc şi mi-a venit să mă... dezbrac!

Era bărbatul fatal, lângă care nu poţi decât să laşi orice mândrie la o parte, să te guduri la pieptul lui şi să te laşi dominată. În scurt timp m-am abandonat lui cu totul, nu mă mai interesau nici prietenii, nici părinţii. Încă de pe atunci am început să mă gândesc la Radu…

SCENA 2
GARSONIERA MANU

***(Mira** se repede la el şi îl sărută lung, după care îl trage spre pat, unde începe să-l dezbrace. **Manu** se preface că e obosit.)*

MIRA – Iubitule, de ce-ai intrat aşa… încet? Credeai că mă prinzi cu careva?

MANU – *(infatuat)* Nici vorbă. Pe mine n-a-ndrăznit să mă-nşele nicio femeie! Pe care-o prind îi sucesc gâtul!

MIRA – *(Începe să-l dezbrace.)* Dacă mai stai aşa de piatră am să ţi-l sucesc eu ţie! Înseamnă că nu mai eşti bun de nimic, pentru că ai fost la alta!

MANU –Păi am fost, la… muncă! Eşti geloasă?

MIRA – Bineînţeles! *(Începe să se dezbrace.)* Hai, vreau să mă iubeşti acum, ca să-mi dovedeşti că nu m-ai înşelat! Acum!

MANU – Acum? Mi-e somn... că am fost la… muncă. *(râde)*

MIRA – Nici să nu te aud! După ce că baţi toată noaptea barurile, acum faci pe obositul. Şi eu care tremur toată, când mă gândesc la tine şi mă uit ca proasta pe geam.

MANU – Uită-te şi tu la televizor!

MIRA – Hai dezbracă-te odată, nu mă mai întărâta!

MANU – Bine, dar cu o condiţie: să încerci şi tu ceva bun! *(Îi arată ţigara din care fumează el.)*

MIRA – Ce-i aia?

MANU – Hai, ia, că-i foarte mişto!

MIRA – *(speriată)* Să nu fie droguri, că nu vreau!

MANU – E… ceva slab, dragă, nu-i mare lucru. Doar că te simţi mai bine. Hai trage! Dacă am luat eu şi n-am murit, ia şi tu, să ne simţim bine amândoi.

MIRA – Mi-e frică!

MANU – Tragi câteva fumuri şi te duci pe lună, unde-ţi place ţie. *(senzual)* Hai, că-i o doză mică, pentru copii. Nu poate să-ţi facă nici un rău. Şi te exciţi mai bine!

MIRA – Da? Atunci dă-mi şi mie!

MANU – Poftim! Tragi adânc în piept, îl ţii acolo cât poţi de mult, apoi închizi ochii şi savurezi totul... Demo!

MIRA – Dar îmi promiţi că după… faci dragoste cu mine?

MANU – Bineînţeles. Ce, te-am refuzat eu vreodată?

MIRA – *(tandră, la ureche)* Dar o facem de mai multe ori?

MANU – De câte ori tragi, de atâtea ori o facem!

*(**Mira** trage un fum şi imediat **Manu** îi apasă palma pe gură şi pe nas, forţând-o să ţină fumul în piept. În acelaşi timp, **Mira** îi face lui la fel. Amândoi execută nişte mişcări ce sugerează actul sexual ca pe o joacă plină de strigăte amestecate, într-o beţie a simţurilor. Muzică adecvată.)*

SCENA 3
Bar

MIRA – *(visătoare)* După ce am fumat, am făcut dragoste, apoi am mai fumat una şi a fost minunat. Aşa am început să călătoresc deasupra continentelor în căutarea… Prinţesei Albe. Aşa... cum îmi doream în copilărie... *(muzică întreruptă brusc)*

(rece) Dimineaţa m-am trezit cu capul umflat şi gura coclită. Un timp nu mi-am revenit din buimăceală. Manu a râs şi mi-a mai dat una, să mă dreg. Aşa am început, cu câte una, "că nu-i mare lucru". După câteva luni eram total dependentă. Manu mă subjugase total. Nici nu ştiam de ce eram mai dependentă, de droguri, ori de el. Şi nici nu-mi păsa, din moment ce iubitul meu îmi asigura totul, mă ducea numai prin localuri de lux, făcea dragoste cu mine pe săturate şi, ceea ce devenea cel mai important, din ce în ce mai important, îmi procura „iarbă"! Şi altele. De ai mei uitasem cu totul…Chiar şi de Radu…

SCENA IV
Ieşire bar

*(**Mira** şi **Manu** ies dintr-un bar clătinându-se şi râzând. Sunt beţi amândoi. **Mira** îi smulge sticla din mână şi bea din ea.)*

MANU – Taxi! Taxi! De ce nu opreşti, bă, bulangiule? Ce, banii mei nu-s buni? Dă-te-n mă-ta! *(către **Mira**)* Şi tu, nu mai bea, tâmpito, că nu ne ia nici un taxi dacă ne vede beţi.

MIRA – Şi ce dacă? Dă-i în mă-sa cu taxiurile lor! Mergem pe jos!

MANU – Eşti nebună! Cum o să mergem pe jos din Deva până la Hunedoara? Sunt cincisprezece kilometri!

MIRA – N-ai spus tu că mergi cu mine până la capătul Pământului?

MANU – Până la capătul Pământului da, dar nu până la Hunedoara! *(Râd amândoi.)*

*(**Tatăl Mirei** apare brusc în faţa celor doi. **Mira** ţipă scurt şi se opreşte.)*

TATĂL – Mira! *(Cu glas tremurând, întinde o mână spre ea.)* Mira!

MIRA – Tată! *(Se repede spre el, dar **Manu** o trage înapoi.)*

TATĂL – Mira**,** fetiţa mea!

MANU – Cine-i boşorogul ăsta? Nu cumva-i vreun turnător de-al poliţiei?

MIRA – *(Încearcă să se smulgă din mâinile lui, dar nu reuşeşte.)* E tata!

TATĂL – Mira, vino acasă! Ne e dor de tine!

MANU – *(O smuceşte de mână.)* Nu pleci nicăieri!

TATĂL – Dumneata nu te băga! E fiica mea şi trebuie să vină acasă.!

MANU – De ce să vină, dom'le, de ce? Acu stă cu bărbatul ei, e bine?! Şi să nu te mai ţii după noi, că-ţi iau gâtul, auzi? *(**Manu** îl îmbrânceşte. **Tatăl** cade la pământ.)*

MIRA – (țipă) Ce faci? E tata!

MANU – Mi se rupe mie, că-i tac-tu! Hai să plecăm, că-ţi trag vreo două! Păi ce, ţipă la mine?

TATĂL – Mira, maică-ta plânge după tine. Hai acasă!

MIRA – Tăticule, nu pot acum, dar o să vin! O să vin…

TATĂL – *(Cade în genunchi.)* Întoarce-te acasă, fetiţa mea! Te rog întoarce-te…

*(**Manu** o trage de mână şi o împinge într-un taxi. Cadru cu camera îndepărtându-se de tatăl **Mirei**, care rămâne în genunchi.)*

SCENA V
Bar

MIRA – Pe tata l-am lăsat acolo, în mijlocul drumului, în genunchi, cu mâinile amândouă întinse spre mine ca la rugăciune. Mă chema acasă, îi era dor de mine... Bineînţeles că nu l-am ascultat şi nu m-am întors. Şi cum să mă-ntorc, când iubitul meu era plin de bani, mă scotea la restaurant în fiecare seară, îmi făcea toate fiţele…

SCENA VI
GARS. MANU

MANU – Mira, ia vino încoace! Eu trebuie să plec pentru câteva zile. Am treabă. Tu nu vorbeşti cu vecinii! Nişte bulangii! Nici cu… Mai bine nu vorbeşti cu nimeni! Da? Şi mai ales nu umbli în debara! Ai auzit? Nu umbli în debara, că te mănânc! Da?

MIRA – Bine.

MANU – Gata, am plecat.

*(În uşă, **Mira** îl sărută pasional, dar imediat ce acesta iese, intră în debara de unde revine cu o cutie. O deschide, ia câteva pastile şi pune în loc pastile dintr-o altă cutie cu medicamente obişnuite. Ia un pahar cu apă şi dă să înghită una. Intră brusc **Manu**. **Mira** se sperie şi scapă cele două cutii. Pastilele se împrăştie pe jos.)*

MANU – Ce faci? Mă furi? Mă furi tu pe mine? *(Ridică o cutie din cele scăpate de **Mira**.)* Şi, ca să nu observ, pui în loc aspirine?

MIRA – Iartă-mă, dar nu puteam să mai rabd! *(**Manu** o loveşte.)* Au! Cum? Dai în mine pentru o pastilă?!

MANU – *(O loveşte iar.)* O pastilă? Ştii tu ce înseamnă să le livrez dealerilor aspirine în loc de ecstazy? Ştii, tâmpito, că ăia nu ştiu multe şi îmi iau gâtul? Fără să-mi spună măcar!

MIRA – *(speriată)* N-am… ştiut. Te rog… te rog să mă ierţi.

MANU – Vrei să mă vezi cu gâtul tăiat? Ţi-am spus că n-ai ce căuta în debara?!

*(O loveşte iar. **Mira** se îndreaptă spre şifonier.)*

MIRA – Gata, plec! Nu permit nimănui să mă lovească. Nici chiar ţie!

*(**Manu** o prinde de mână şi o aruncă în celălalt colţ al garsonierei. **Mira** fuge la uşă şi vrea să iasă. Uşa e încuiată.)*

MANU – Nu, nu, nu! De plecat pleci, dar când or vrea muşchii mei! Iar pentru că m-ai furat o să mai înduri multe! Bătaia asta e doar începutul... Şi ai grijă! Să nu cumva să-mi trimiţi poliţia pe cap, că…

MIRA – *(indignată)* Mă crezi pe mine în stare de aşa ceva?

MANU – Da, te cred. Drogatele sunt în stare de orice!

MIRA – O să-ţi arăt că mă las şi de tine, şi de droguri! Nemernicule!

*(**Manu** o loveşte iar. Ea cade şi duce mâna la pântece gemând.)*

MIRA – *(strigă)* Raduuu!

MANU – Cine-i Radu?

MIRA – Nu-i treaba ta! Ah!

MANU – Întâi spune-mi cine-i Radu, că te calc în picioare!

MIRA – *(Se ridică, dar cade gemând. Duce mâinile la pântece.)* Ai făcut-o deja…

*(**Mira** îşi pierde conştienţa. **Manu** intră în panică şi o pălmuieşte. **Mira** îşi revine.)*

MANU – Ce ai? Ce-i cu tine?

MIRA – Se duce Radu… Puiul nostru se duce. L-ai lovit înainte să se nască!

MANU – *(Vede sânge pe hainele **Mirei**.)* Ce ai? Sânge? Că eu te-am lovit doar aşa… Adică erai gravidă? Şi de ce nu mi-ai spus?

MIRA – Voiam să-ţi spun poimâine.

MANU – Poimâine? Ce dracu e poimâine?

MIRA – E ziua ta. Ăsta voiam să fie cadoul meu pentru tine… *(geme)* Au!

MANU – Voiai pe dracu, tâmpito!

*(**Manu** sună la salvare, de mai multe ori.)*

MANU – Uite, iar e ocupat! De ce mă-sa nu răspund ăştia?

MIRA – Dă-mi apă!

MANU – Îţi dau… Ia!

MIRA – Mi-e rău, Manule! Ameţesc…

MANU – Dacă nu vin ăştia… Hai să luăm un taxi! Ajungem mai repede.

MIRA – Nu pot să mă ridic, mi-e rău!

MANU – Te duc eu... Hai că ieşim la aer curat şi... şi-o să-ţi treacă!

SCENA VII
NOAPTEA ÎN STRADĂ.

*(**Manu** o scoate pe braţe în stradă şi o lasă jos, rezemată de un zid. Se aude o sirenă a poliţiei. **Manu** priveşte speriat în întuneric.)*

MIRA – Să nu mă laşi singură, Manu!

MANU – Stai liniştită că nu te las! Mă duc să găsesc un taxi.

*(**Manu** se îndepărtează. O maşină frânează. Se apropie un poliţist.)*

POLIŢISTUL – Vă e rău, doamnă?

MIRA – *(speriată)* Nu! Eu n-am făcut nici un rău!

POLIŢISTUL – Cine v-a bătut în halul ăsta?

MIRA – *(speriată)* Eu… eu… m-am lovit... Copilul!

POLIŢISTUL – Aţi pierdut copilul? *(în staţie)* Baza? Baza? Aici Cerbu. La Gorjului, da, la piaţă, o femeie maltratată. Are hemoragie! Viol sau avort... nu ştiu…Trimiteţi repede o ambulanţă! Da, da, sângerează rău. Am înţeles. Să trăiţi!

MIRA – Manu! Soţul meu. Trebuie să vină şi el cu mine.

POLIŢISTUL – Bine, doamnă, dar unde e?

MIRA – Pe-aici… căuta un taxi.

POLIŢISTUL – Nu mai e nevoie, că a venit salvarea!

MIRA – Nu plec fără el! Manu!

POLIŢISTUL – *(revoltat)* Ce vrei, femeie? Am şi eu slujba mea, familia mea…

MIRA – Nu plec de-aici fără el!

POLIŢISTUL – …dacă nu vine poliţia nu-i bine! Dacă vine poliţia iar nu-i bine! Sunt inspector de poliţie, doamnă, am şi eu nervii mei. Nu pot să te las aici, că mă dă afară din slujbă. Şi am şi eu nevasta şomeră şi doi copii la şcoală. Păi ce, pe noi ne crede careva? Îl găsesc eu pe Manu şi vi-l aduc la spital. Eu îl aduc! V-aş fi dus eu, dar cu criza asta ne-au luat maşina, ne-au pus pe motoretă… Asta e… Hai, vă rog frumos! Hai, uite că a venit salvarea! Hai urcaţi, doamnă! Hai, că aveţi hemoragie!

*(**Poliţistul** o ajută să se ridice. Se aude sirena în funcţiune. De după un bloc, **Manu** priveşte scena şi se îndepărtează pe furiş.)*

SCENA VIII
BAR

MIRA – Atunci l-am pierdut pe Radu. Aşa voiam să-l cheme pe copilul nostru: Radu, ca pe tata. El venea după nopţile nebune de dragoste cu Manu. L-am simţit în mine după prima noapte. Speram ca prin el să-l leg de mine pentru totdeauna pe tatăl lui. Dar n-a fost să fie. Radu a plecat repede din lumea asta bezmetică, unde nici părinţii lui nu puteau răzbate fără chinuri şi zbucium. După ce am ieşit din spital, ai mei m-au primit bucuroşi, nu m-au întrebat nimic, de

teamă să nu plec iar. Le-am cerut nişte bani cu care mi-am cumpărat câteva pastile de la puştii din Grozăveşti. La câteva zile am cerut iar, însă mama n-a mai vrut să-mi dea. Începuse să bănuiască ceva. Am căutat de lucru în câteva locuri, dar cum auzeam ce salariu mi se promitea, înjuram şi plecam.

Banii de pe o lună întreagă nu mi-ar fi ajuns nici pentru "porţia" de droguri pe-o săptămână. Ajunsesem să-mi socotesc salariul direct în câte pastile de Ecstazy puteam cumpăra pe el!

Şi îmi era dor de Manu, dar parcă mai tare tânjeam după o pastilă. Eram gata să-i promit orice, numai să mă primească iar. L-am căutat la vechea adresă.

SCENA IX
GARSONIERA MANU

*(**Mira** bate la uşa garsonierei lui **Manu**. Îi deschide o fată de vreo 18 ani.)*

PUŞTOAICA – Bărbatu-meu doarme!

MIRA – Trezeşte-l! Vreau „marfă"!

PUŞTOAICA – La ora asta nu vinde nimic!

*(**Mira** o împinge cu brutalitate şi dă buzna înăuntru. **Manu** sare din pat.)*

MANU – Ce mă-ta mai vrei? Ce mai cauţi aici? Nu ţi-am spus să nu mai vii?! *(Ridică mâna să o lovească.)*

MIRA – *(Sigură pe ea, nu se fereşte.)* M-au căutat doi poliţişti!

*(**Manu** tresare. **Mira** se vede stăpână pe situaţie şi, degajată, se aşază în fotoliu, ia pachetul lui **Manu**, scoate un icnet de satisfacţie şi se uită semnificativ spre **Puştoaică**.)*

MANU – *(**Puştoaicei**)* Cară-te!

PUŞTOAICA – Cum?

MANU – Cum ai auzit!

PUŞTOAICA – Mă dai afară, pentru drogata asta?

MANU – Ieşi!

*(**Manu** se ridică ameninţător şi **Puştoaica** iese îmbufnată. Imediat, **Mira** se repede la **Manu,** începe să-l sărute şi să-i desfacă nasturii de la pantaloni.)*

MIRA – Hai, iubeşte-mă! Te rog! *(**Manu** o respinge cu brutalitate.)*

MANU – Du-te dracului! Spune cine erau caralii?

MIRA – Nu-i cunosc, că nu erau de la secţie. Cred că erau de la Antidrog.

MANU – Şi ce te-au întrebat?

MIRA – Dacă mai trăiesc cu tine, unde stai …

MANU – Şi ce le-ai zis?

MIRA – Că nu mai ştiu nimic de tine, că am auzit că ai plecat în Spania…

MANU – Fă, să nu mă minţi, că-ţi iau gâtul! Ce te-au mai întrebat?

MIRA – Atât. Mi-au lăsat un număr de telefon, să-i sun dacă te văd. Ziceau că eşti amestecat şi-n trafic de femei…

*(**Manu** sare speriat de pe scaun.)*

MANU – De unde mă-sa ştiau? Jură-te că nu le-ai spus nimic de mine!

MIRA – Păi dacă le spuneam nu te arestau deja?! Dă-mi şi mie câteva pastile!

MANU – Dar tac-tu n-are bani?

MIRA – Bătrânii îşi ascund banii de mine. *(Se apropie iar de el.)* Hai te rog, dă-mi, că nu mai pot să rabd! Ţi-o iau în gură dacă-mi dai câteva pachete…

MANU – *(O respinge iar, apoi îi aruncă câteva pastile.)* Ţi-ajung! Dacă vrei „marfă” găseşti la puştii mei din Grozăveşti câtă vrei. Dar pe bani! Şi-acum hai, cară-te!

MIRA – Manu, te iubesc! Iartă-mă şi primeşte-mă înapoi!!

MANU – Ieşi afară, târfo! *(O împinge cu brutalitate pe uşă.)* Şi ai grijă! Să nu mă torni la caralii, că-ţi iau gâtul!

*(Pe scări o întâlneşte pe **Puştoaică**.)*

MIRA – *(Se opreşte.*) Fugi, fetiţo, fugi cât mai poţi!

PUŞTOAICA – Hai sictir, drogato! Vrei să pui iar mâna pe el şi te-a prins grija de mine!

SCENA X
BAR

BARMANUL – *(spectatorilor)* Aţi văzut ce chestii interesante sunt pe caseta asta! Ăsta-i un jurnal în toată puterea cuvântului! *(oftează)* Eh! Tinerii din

ziua de azi! Am şi eu o fată. Are 17 ani. La cuţite, aşa suntem! Dar m-am hotărât. O las în pace, o las să facă ce vrea!

Ce chestie interesantă şi teatrul din barul nostru... Dac-aţi şti ce de piese se joacă aici! Şi ce titluri ciudate au: „Firimituri", „Oasele lui Otto", „Ecstazy"… În fiecare seară vine lumea grămadă şi se uită. Câte două ceasuri strâng după ei!

Într-o zi m-am hotărât să scriu şi eu o piesă! M-am dus acasă şi în 40-50 de minute am dat-o gata. Când m-am uitat pe ea era poezie! Nu, n-am talent! Aici e chestie de destin. Eu cred în destin!

Tot aici, la bar, am mai învăţat ceva: toleranţa! Dacă nu eram tolerant nu mai eram aici la bar. Eram şofer pe vreo maşină de pâine la mama dracu!

MIRA – *(tremurând, barmanului)* Dă-mi o votcă, te rog. Repede! *(O bea dintr-o înghiţitură.)* Mai dă-mi una!

SCENA XI
(Înregistrare)

*(**Mira** dă să iasă din casă, dar apare mama sa.)*

MAMA – Mira, dece pleci iar?

MIRA – Am... treabă!

MAMA - Unde-s cerceii de la bunică-ta? I-ai vândut şi pe ăia!

MIRA – O să-i iau înapoi.

MAMA - Îi iei înapoi? Cu ce-i iei dacă nu lucrezi nicăieri? Şi doar pentru tine-i păstram, să ţi-i dau la nuntă. Nu mai ai nimic sfânt! Întoarce-te în casă! Nu-ţi dau voie să mai pleci!

MIRA – Mamă, dă-te la o parte!

MAMA - Mira, o să-l distrugi pe taică-tău! Decât să te mai vadă în halul ăsta, mai bine să nu mai vii acasă!

TATĂL – *(Apare în prag.)* Mira, unde te duci?

MAMA – Pleacă, să-şi caute droguri! Acum, după ce a vândut şi cerceii de la mama, are bani!

TATĂL – Te rog nu mai pleca! *(Întinde palma unde se zăresc câteva pastile albe.)* Uite ţi-am procurat eu... numai să nu pleci! Te rog frumos ia de la mine! O să-ţi aduc eu, numai să rămâi acasă... Te rog frumos!

*(**Tatăl** stă cu mâna întinsă**. Mira** scoate un icnet de furie şi fuge.)*

SCENA XII
BAR

MIRA – *(barmanului)* Vreau şi eu o votcă. De ruşine, am fugit cu gândul să nu mă mai întorc. Dar, după câteva nopţi dormite la o prietenă, am revenit. Pe tata nu l-am mai găsit. Era în spital. Paralizase!

Atunci am încercat să mă sinucid prima oară. Dar, după cum aveam să aflu de la doctorii care m-au scos din comă, avusesem „noroc"! Adică luasem prea puţine somnifere!

După comă urmează singurătatea, când toţi se învârt în jurul tău, încearcă să-ţi facă pe plac, unii te felicită că ai avut noroc, alţii te alintă, aproape că te obligă să zâmbeşti, să-ţi revii, să te faci bine, să faci progrese, n-ai încotro, toţi se prefac într-un mod cu totul profesional, doar sunt plătiţi pentru asta,. Abia pe la miezul nopţii scapi de toţi, doctorii pleacă, ceilalţi bolnavi dorm, iar tu închizi ochii şi rămâi… singură! *(către spectatori)* Aţi fost vreodată singuri? Aşa… singuri, singuri? E cumplit şi fascinant în acelaşi timp!

Nopţile singurătăţii sunt cazane de smoală fierbinte ce-ţi ard şi-ţi învălmăşesc gândurile până în pragul cenuşiu al demenţei. Poţi scăpa uşor de ele, doar deschizând ochii! Atunci, realitatea soioasă îţi inundă toate ungherele bietului tău trup, buimăceala îţi năpădeşte creierul, apoi ba se dilată, ba se reduce la o singură dimensiune! Şi asta până te absoarbe!

*(**Mira** bea apă de parcă ar fi foarte însetată.)*

Ca să se poată ocupa de tata, mama m-a internat la Clinica de dezintoxicare. După vreo lună începusem să-mi revin. *(veselă)* Acolo l-am cunoscut pe Barbu, un toxicoman din Constanţa. Doctorul ne încuraja prietenia. Îi atribuia, pesemne, efecte… terapeutice. Când apăreau traficanţii la gardul spitalului, eu şi Barbu ne ţineam strâns de mână.

SCENA XIII
CURTE SPITAL. Ext. Zi.

MIRA – Te rog una, Barbu, numai o pastilă!

BARBU – Nu! Nu te mai uita înspre gard, Mira!

MIRA – Atunci de ce m-ai adus aici?

BARBU – Ca să-nveţi să rezişti. Să nu te laşi ispitită când n-o să fiu lângă tine. Învaţă să te aperi singură! Diavolul te ispiteşte într-una! El n-are odihnă!

MIRA – Iar mă plictiseşti cu citatele din Biblie?! *(Încearcă să se smulgă.)*

BARBU – Rezistă, Mira! Dumnezeu o să te ajute să scapi... În câteva luni, poate mai repede...

MIRA – Nu mai pot, Barbule, nu mai pot! Măcar una...

BARBU – Dacă iei una singură te apuci iar... Ştii bine asta!

MIRA – *(iritată)* Şi-n fond ce te interesează pe tine? E treaba mea! Dă-te-n mă-ta de poponar prăpădit!

BARBU – Poţi să-mi zici orice, dar să nu mă-njuri de mamă! Eu nu mi-am cunoscut mama ca tine și ca alţii şi nu suport să mă-jure cineva……

MIRA – Iartă-mă! N-am vrut să…Iartă-mă, Barbule!

BARBU – Gata, nu-i nimic.

MIRA – Barbule, ştii ceva?

BARBU – Ce?

MIRA – Hai să fugim de-aici!

BARBU – Eşti nebună! Unde?

MIRA – Nu ştiu, oriunde!

BARBU – Tocmai acum, când le-am rezistat traficanţilor încă o zi? Acum când suntem victorioşi? De-aia trebuie să rămânem! Ba o să-i spun şi doctorului, şi părintelui. Or să se bucure amândoi! De fapt, cel mai fericit sunt eu. Eu sunt fericit de două ori. O dată pentru mine şi o dată pentru tine!

MIRA – Dar de ce eşti fericit şi pentru mine?

BARBU – Simplu. Tu nu simţi de ce?

MIRA – Nu.

BARBU – *(tare)* Că te iubesc!

MIRA – Ce? *(râde)* Ce face?

BARBU – Te iubesc!

MIRA – *(bucuroasă)* Tu pe mine, mă?

BARBU – Da, eu, un homosexual prăpădit, cum zici tu, eu te iubesc. Când te apăr pe tine, parcă şi eu am mai multă putere.

MIRA – Ei, rahat! Şi ce să fac cu dragostea ta? Mie nu-mi dă nicio putere...

BARBU – Mie mi-a folosit... apropierea de tine. Lângă tine trăiesc nişte clipe... Mira, tu ştii... mă crezi că atunci când mă ţii tu de mână, eu... eu am început să mă simt bărbat?! Da, da! Eu te simt, te doresc, Mira! Şi îmi vine...

MIRA – Ce-ţi vine?

BARBU – Mira, ţie nu ţi-am spus, adică n-am spus la nimeni... Pe mine, în internat, m-au... m-au violat băieţii ăia mari... M-au violat şi aşa am rămas pentru toţi: **Barbu bulangiu**. Aşa de tare se lipise de mine porecla de „bulangiu”, că nimeni nu mă mai strigau pe nume, doar bă, Bulangiule! Îi opreau pe străini pe stradă şi mă ofereau pe mine. Şi după ce-am fugit din internat şi-am venit în București, tot aşa mă strigau, de parcă fuseseră anunţaţi... Şi trebuia să mă duc, că altfel mă băteau şi nu mă mai lăsau în canal, lângă ţevile calde. Și să știi, Mira, cî acolo, în canal, iarna, dacă nu apuci un loc lângă ţevile calde, mori... *(strigă)* Mori!

Tot ei m-au învăţat la droguri. Ajunseseră că doar îmi arătau o pastilă de Ecstazy şi mă duceam ca un câine flămând după ei. De multe ori îmi dădeau cine ştie ce medicament şi, în timp ce eu mă târam pe jos cerşindu-le un drog adevărat, ei râdeau de mine...

Poliţia m-a găsit şi m-a adus aici, iar luna trecută, când te-au adus pe tine, pentru mine parcă s-a deschis cerul. Mira, atunci când te-ai lăsat pe umărul meu şi ai plâns, eu... m-am… aşa… nu ştiu cum să-ţi spun… m-am înfiorat! Era ceva, ce nu mai simţisem până atunci. N-am crezut că eu o să am curajul să-ţi cer să ne plimbăm, aşa, de mână, ca doi îndrăgostiţi…

MIRA – Bine, mă culc cu tine, te fac bărbat, ba chiar te las să te lauzi la toţi, dar fă-mi rost măcar de-o pastilă de Ecstazy! Una singură! *(tare)* Că nu mai suport! Mă doare tot trupul și-mi vine să urlu!

BARBU – Urlă dacă nu mai poţi, dar nu-mi cere asta! Urlă şi rabdă! Măcar pentru dragostea mea.

MIRA – ŞI la ce-mi foloseşte dragostea? Tatălui meu la ce i-a folosit dragostea pentru mine, dacă tocmai eu l-am dus la paralizie? Aşa că du-te la traficanţi şi cumpără o pastilă de Ecstazy! Uite-aici, ia nişte bani!

BARBU – Nu! Dacă te abţii îţi fac o surpriză.

MIRA – Ce surpriză?

BARBU – Te duc la biserică.

MIRA – Bă, tâmpitule, ce să caute una ca mine acolo? Nici să nu te gândeşti!

BARBU – O să vezi ce frumos e! I-am povestit de tine părintelui... şi ne aşteaptă. O să vezi cât e de bun şi de blând!

*(**Barbu** iese.)*

MIRA – Totul mergea spre bine, începusem să merg în fiecare săptămână la slujbă, cu Barbu mă simţeam tot mai mulţumită, mai ales că începusem să facem dragoste tot mai des. Era foarte fericit, spunea tuturor că are „gagică”, deci nu mai e homosexual. Şi se uita mândru la mine, ca la cel mai bun martor al acestei transformări miraculoase... Eu devenisem principala lui grijă, simţea nu numai nevoia să mă protejeze, se străduia să mă şi binedispună, ştia o mulţime de bancuri, iar ca să fie mai convingător, râdea copios la fiecare poantă, de parcă o auzea prima oară.

SCENA XIV
Curte spital

BARBU – Auzi, pe ăla cu un homosexual la frizer ţi l-am spus?

MIRA – Nu.

BARBU – „Cum vreţi să vă iau? întreabă frizerul. Puţin pe la spate…" *(Râd amândoi.)* Altul: „Doi homosexuali la bazin… Fac ei ce fac şi…

MIRA – Nu, pe ăsta l-ai mai spus.

BARBU – Da? Bine! Dar pe ăla cu doi homosexuali într-un teatru ţi l-am zis?

MIRA – L-ai mai zis şi pe ăsta.

BARBU – Bine.

*(**Barbu** iese.)*

MIRA – Doctorul chiar a trecut în fişa mea cu litere mari: **26 OCTOMBRIE, PRIMUL ZÂMBET!** Şi ni se părea că suntem fericiţi. Asta până într-o zi, când am văzut-o la poarta spitalului pe mama. În **doliu**!

Asta până într-o zi, când am văzut-o la poarta spitalului pe mama. În **doliu**!

SECVENŢA 10
Curte spital. Zi. Ext.

MIRA – Nuuu! Nuuu!

MAMA – L-ai băgat în pământ, nenorocito!

MIRA – Tatăăă! *(tandru)* Tăticule!

MAMA – Acum degeaba-l mai chemi...! Când te-a chemat el nu l-ai auzit.

MIRA – Tăticuleee!

MAMA – E-n cimitir, lângă bunică-ta... Acolo o să ajung şi eu cât de curând.

MIRA – De ce nu m-ai chemat la înmormântare?

MAMA – Ca să te vadă lumea în ce hal arăţi?! Şi aşa vorbesc toţi că din cauza ta a murit.

MIRA – Tu le-ai spus asta! Numai tu! De ce?

MAMA – Pentru că ăsta-i adevărul! A murit strigându-te pe tine! Oamenilor le-am spus că mai ai o urmă de ruşine şi de-aia n-ai venit.

MIRA – Te urăsc! Auzi? Te urăsc! Pleacă!

MAMA – Plec. Am venit doar să-ţi aduc banii pe partea ta din casă. A fost dorinţa lui... Casa am vândut-o. Uite-i şi să nu mă mai cauţi! *(Îi aruncă un plic gros.)*

MIRA – Şi eu unde o să stau când...?

MAMA – Unde-ai stat şi până acum: pe stradă, în canale! Cu curvele şi drogaţii! Acolo-ţi place ţie!

(Îi întoarce spatele şi pleacă.)

MIRA – *(disperată)* Mamăăă! Mămicooo!

(Semnal muzical)

SCENA XV
BAR

*(**Mira** răstoarnă pastilele pe etajera oglinzii.)*

MIRA – ...şaizeci şi unu, şaizeci şi doi, şaizeci şi trei, şaizeci şi patru…şai… Ia uitaţi ce albe şi frumoase sunt! Şi au o dunguliţă pe mijloc… Ce simplu şi ieftin poate muri un om! Un pahar cu apă sau o votcă, le iei pe rând apoi adormi frumos, visezi ceva sau nici nu mai apuci şi… gata!

(Se aud zgomote şi bătăi în uşă.)

BARBU – Mira, nu mă lăsa singur! Nu vreau să mori!

MIRA – Ăsta-i Barbu. Ce voce caraghioasă are!

BARBU – Mira, lasă-mă să intru!

MIRA – N-am chef!

BARBU – Mira, vreau să merg şi eu oriunde mergi şi tu!

MIRA – Uite că eu nu vreau. E bine?

BARBU – Dar te iubesc!

MIRA – Ce prostuţ e! Oare de ce s-o agita atât? Gata, e timpul să iau ultimele medicamente. Iau câte trei, patru odată, mai multe nu pot, va dura ceva până voi reuşi să le înghit pe toate, sunt nouăzeci, uite că merg şi câte cinci... *(Bătăi în uşă)*

BARBU – Mira! Deschide-mi!

MIRA – *(fără vlagă)* Degeaba baţi, Barbule, că nu-ţi deschid… *(Pentru sine)* Deja mă cuprinde moleşeala aia plăcută… Aşa a fost şi data trecută… Mai am doar câteva pastile, nu-s prea multe, mă simt din ce în ce… mai bine… Gata, să mă întind şi o să aştept… Oare aşa vine Prinţesa Albă? *(Se uită spre gemuleţ.)* N-o văd, dar o simt… Trebuie să fie pe-aici, pe undeva… Să mă însoţească… DINCOLO, să nu mă rătăcesc. *(Se întinde pe jos.)* Acum vreau să dorm, să dorm cu capul în poala Prinţesei şi să plutim amândouă în locurile unde luna e veşnic plină. *(tare)* Doamne, iartă-mă… şi primeşte-mă la tine!

*(**Mira** îşi pierde conştienţa. Geamul de la intrare se sparge în ţăndări, dar ea nu reacţionează. Uşa e împinsă cu putere şi în bar pătrund **Barbu** şi **Manu**. **Barbu** se repede la ea, îi ia capul în mâini şi o zgâlţâie.)*

BARBU – Mira! Nu muri! Te rog nu muri!

*(Se apropie **Manu.** Îi palpează **Mirei** carotida apoi se întoarce spre **Barbu**.)*

MANU – Taci, mă, că nu moare! Hai la reanimare cu ea! Ce stai? Ia-o-n braţe şi ieşi cu ea afară. Să iei un taxi!

BARBU – La ce spital s-o duc?

MANU – La… urgenţă!

BARBU – Bine, dar nu moare? Nu?

MANU – Nu moare, mă, nu moare! Stai, ia aici nişte bani! *(Îi îndeasă lui **Barbu** nişte bani în buzunar.)* Hai, du-te!

BARBU – Dar veniţi şi dumneavoastră?

MANU – Da, mă, o să vin! Du-te odată!

*(**Barbu** se fâstâceşte, o ia în braţe şi iese afară. Muzică rock la volum mare. **Manu** revine şi se aşază la bar. Îşi aprinde o ţigară.)*

MANU – Se poate muzica mai încet?

BARMANUL – Poftim? N-aud.

MANU – *(strigă)* Muzica mai încet!

BARMANUL – *(Strigă la **D.J.**)* Închide dracului muzica aia! *(**D.J.** opreşte muzica.)*

MANU – Un whisky cu apă.

BARMANUL – Minerală sau plată?

MANU – Chiuvetă.

BARMANUL – *(Umblă la aparatul de filmat rămas de la **Mira**.)* Îl repar eu. *(lui Manu)* Vai de capul meu! Nici nu ştii ce-am păţit cu fata asta. Dumneata parcă o cunoşti mai bine… Ştii ce mi-a făcut?

MANU – La ce oră închideţi?

BARMANUL – Nonstop!

MANU – Toată noaptea?

BARMANUL – *(exasperat)* Toată noaptea!

MANU – *(Răspunde la mobil.)* Da.

BARMANUL – *(lui **Manu**)* Toată noaptea! Ei, dacă ai ştii... Nopţile astea! Nopţile singurătăţii… cu localul plin de lume!

MANU – Şi?

BARMANUL – *(Crede că **Manu** îl ascultă.)* Nopţile astea sunt ca nişte cazane de smoală ce-ţi ard şi-ţi învălmăşesc gândurile până în pragul cenuşiu al demenţei!

MANU – *(Cu mobilul la ureche)* Un bou!

BARMANUL – Poţi să scapi de ele numai dacă te duci dracului, dacă fugi sau dacă deschizi ochii!

MANU – *(Cu mobilul la ureche)* Ei, căcat!

BARMANUL – Şi-atunci…

MANU – Banii jos!

BARMANUL – Atunci, realitatea soioasă îţi inundă toate ungherele bietului tău trup, buimăceala îţi năpădeşte creierul…

MANU – Cum?

BARMANUL – Buimăceala asta îţi năpădeşte creierul şi ba se dilată, ba se reduce la o singură dimensiune. Ştii cum?

MANU – Da, mă, clar! Nu bani, nu marfă! *(Închide mobilul.)*

BARMANUL – Până te absoarbe! *(disperat)* Of! Nopţile! Nopţile-astea! *(**Manu** își aprinde o țigară și bea din pahar.)* Nopțile astea!

*(**Muzica**)*

- sfârşit -

E C S T A Z Y

Írta: Ioan DRĂGOI

traducere: Isabella Leszay

Személyek :

MIRA

BÁRPULTOS

BEN

APA

ANYA

FRUSKA

RENDŐR

MARKÓ

*(**MEGJEGYZÉS:** A báron kivül tőrténő jeleneteket videó kamerán is lehet rögziteni és levetiteni a szinpadi jelenetekkel párhuzamosan.)*

Első jelenet
ÉLJSZAKAI BÁR

(A szinpadi diszlete egy bárban játszodik tele vendégekkel .Egy korházi pizsamában Mira drogos es a vendégek kozt megy át. Haja kocos, szeme táskás es lila, tekintete zavaros, kezei remegnek, nehezen beszél, zihál, sohajt. Sietve rohan a bár egyik végéből a másikba, a pincér állitja meg.)

BÁRPULTOS– Maga mit keres itt?

MIRA – Mi ez itt egy bár?

BÁRPULTOS – Egy bár mi más?

MIRA – Igen? Kérem ha jön valaki könyörgöm ne szóljon egy hangot se....

BÁRPULTOS – Miért?

MIRA – És ha lát pár fehér köpenyes embert, ne szóljon nekik, hogy itt vagyok..vagy ne, inkább ne válaszoljon egyáltalán! Segítsen eltorlaszolni az ajtót.

BÁRPULTOS – Hogy-hogy ne válaszoljak?

MIRA – Ne válaszoljon, kérem! Tessék egy kis pénz! Kibérelem a bárt.

BÁRPULTOS – Viccel kisasszony? Hogy...hát tudja mennyibe, kerül?

MIRA – Legalább egy kicsit, amig... amig elmennek ezek. *(Leül egy székre a bárban kiborít három doboz gyógyszeres flakont, megpróbálja megszámolni)* …31, 32, 33, 34, 35… igen, most elég lesz, nem úgy mint a múltkor..(pincérhez) Adna egy pohár vizet?

BÁRPULTOS – Ásványvizet vagy buborékos?

MIRA – Csap.

(Mikor le akarja nyelni a gyógyszereket, a pincér megállítja.)

BÁRPULTOS – Várj! Mit csinálsz?

*(**Mira** csodálkozva néz, összeszedi a gyógyszereket, és a táskába rakja. Átsétál az asztalokon.)*

MIRA – Nézd milyen nevetséges díszletet választottam a szökésemhez.(látja a színpadot.) Mi ez? Egy bár, vagy egy színház?

BÁRPULTOS – Egy bár-színház vagy színház-bár.

MIRA – Egy bár-színház vagy színház-bár. Mind kettő egy helyen? Ez lehetséges?

BÁRPULTOS – Igen lehet.

MIRA – Jó. Akkor maguk lesznek az én közönségem! *(mosolyog)* Más lehetőségetek úgy sincs, lefoglaltalak titeket. Hallgassatok meg! Az én nevem Mira. Titeket hogy hívnak? *(mosolyog)*

BÁRPULTOS– Örvendek, Bebe.

MIRA – Bebe? Ez meg miféle név? Ez gyerek név.

BÁRPULTOS – Nem, a Robert rövidítve.

MIRA – Igen? Jó van.

*(**Mira** átmegy a közönségen keresve valamit.)*

MIRA – *(a közönségnek)* Van egy tükrötök? *(vár)* A hölgyeknek nincs egy tükrük a táskában! Egy hölgy sincs itt? *(nevet)* Bebe úr van egy tűkre?

BÁRPULTOS – Van. Nekem van mindenem. Csak, hogy kicsi… Tessék! Jó lesz?

MIRA – Ez… nagyon jó! Köszönöm*. (Megy a színpad felé, ahol több a fény és a tükörbe néz.)* Uram Isten! Te…? Te ki az ördög vagy? Fantom, hologram, vagy mi? Nem látod mennyire… szánalmas vagy?! *(Elfordítja a tekintetét.)* Tűnj el, tűnj el, tűnj el, mert már nem bírlak elviselni! *(A nézők felé mutatja a tükröt.)* Hogy viseljelek el a lila beesett szemeiddel, a kócos hajaddal, felduzzadt arccal, ferde szájjal. Hallod, nem bírlak elviselni! *(Eldobja a tükröt.)* Bújj el, vegyél fel egy maszkot, fesd be magad, mint az indiánok, csinálj bármit, csak cseréld ki ezt a förtelmes pofát! *(A lenti tükörnél)* Tessék! Milyen förtelmes drogos pofa! Te jó Isten! Szörnyen sajnállak téged! Sírnék… de már sírni sem tudok! *(kimerülve)* Mit tegyek? Szinte… semmit! De igen! Megint arra a dologra gondolok akár a fel-sza-ba-du-lás-ra. Megszabadulni ettől a förtelmes drogos pofától, a rémálmoktól, amik a ritka alvó pillanataimban gyötörnek,… a körülöttem lévő ürességtől. És… várom, hogy jöjjön… **Ő**. Igen, Igen, ne röhögjetek, várom, hogy jöjjön… a fehér hercegnő, hogy az ölében elaludjak és lebegjünk együtt, a tájon, ahol örök a hold. Aludjak sokat, sokat, örökké majd a MÁSVILÁGON ébredjek, ott ahol…De mielőtt elmegyek fel kell vegyem az utolsó pillanatokat, az utolsó lélegzetemet… Bebe úr, segít a felvételek készítésében?

BÁRPULTOS – Segítsek felvenni? De miért?

MIRA – Miért? …Hááát…Mert… hát nem tudom… A kérdést ráhagyom azokra, akik megtalálják a felvételemet… vagyis a naplómat… Én nem tudok felelni rá… Fáradt vagyok, nagyon… fáradt! Nem akarok semmit, csak aludni, aludni, vagy talán álmodni… Meghalni, aludni vagy talán álmodni… Vajon mi lenne jobb?

(Valaki kopog.)

BÁRPULTOS – Ki lehet az ilyenkor?

MIRA – Bebe úr, kérem, ne nyissa ki?

BÁRPULTOS – Hogy ne nyissam ki?

EGY HANG – W. C.-re kell mennem.

BÁRPULTOS – Itt nincs W. C.!

EGY HANG– Ha ez egy bár kell, legyen W.C.!

MIRA – *(hevesen)* Csinálj a nadrágodba! Inkább húzz el! Bebe úr itt a videó kamera!

BÁRPULTOS – Ó ez minőségi kamera! Mit kezdjek vele?

MIRA – Vegyél fel… ezt akarom…

BÁRPULTOS – Jó… Szívesen. Indíthatom?

MIRA – Igen. Indítsd!

BÁRPULTOS – Kész. Megy a felvétel. A közönséget is felveszem.

MIRA – Hogy is volt az? Meghalni, aludni vagy… álmodni…

(Kopogás hallatszik.)

MIRA – *(Az ajtóhoz rohan)* Nem szabad! Zárva van. Bebe úr, maga a bár főnöke?

BÁRPULTOS – A fenéket! Van nekem főnök arcom?!

(Megint kopognak)

MIRA – Nézd, van egy kis pénzem. Kibérelem én ezt a bárt legalább egy órára! Tessék a pénz. Nincs több. *(Újabb kopogások.)* Foglalt!

BÁRPULTOS – A W.C. Balra van.

*(**Mira** vizet iszik a bárpultostól kapott pohárból.)*

MIRA – *(A nézők felé)* Én egy tipikus csődtömeg vagyok.

BÁRPULTOS – Igen? Én is.

MIRA – Na, miért néznek így rám? Igen, egy tipikus félresikerült vagyok. Az iskolában közepes tanuló voltam.

BARMANUL – Én is.

(Kezet fognak.)

MIRA – Örvendek. És ha egy átlagos diák vagy, vagyis rossz, földrajzra jelentkezel. És ha hülye vagy, tökhülye még meg is buksz. Én megbuktam.

BÁRPULTOS – Én is buktam.

MIRA – Földrajzból?

BÁRPULTOS – Igen, földrajzból.

MIRA – *(Kezet fognak)* Igaz volt még is egy furcsa vonzalmam a csillagászat felé, vagyis magamat képzeltem el amint ismeretlen csillagok felett repülök, amiket csak én ismerek, vonzott a fenti képük, főleg a hold! A hold gyerekkoromban megigézett. Úrrá lett feledtem egy megmagyarázhatatlan vágy ,hogy szemléljem. Azokban a pillanatokban átéltem bizonyos örömöket és élvezetet, melyeket csak később tudtam megmagyarázni. Serdűlő koromban, csodálva a holdat, megismertem… az orgazmust! Ez akkoriban történt, amikor még nem is tudtam mi az… orgazmus. Az elején, szörnyen meg voltam ijedve attól, amit átéltem, nem mondtam el senkinek aztán… kezdett tetszeni és elbűvölt a titkom. Az első férfi akivel lefeküdtem az fiú volt. Osztálytársam. Vékony, mutatós és… pattanásos arcú. Mit tehettem, ha másvalakit nem találtam?! Meg kellett szabadulnom attól a ronda gúnynévtől, hogy… Viktor!

Így hívtak a fiuk, mert én voltam az egyedüli nagylány az osztályban. Hát, na… a Viktor kellett megtegyem. Így hívták. Istenem még a neve is annyira nevetséges volt. Ő volt az én… szerencsém! *(Nevetésben tör ki.)* És ha még hozzá teszem azt, hogy Szerencsécske akár csak én… szűz volt! Mit tehettem, ha mást nem… találtam?

A tökéletes középszerűségem és az álmatlanságom miatt, elhatároztam, hogy földrajzra jelentkezem. Akkoriban nagy volt a verseny, így tehát sikeresen megbuktam, ahogy mondják. Mi következett? Pár gyorsan váltott állás, az én hibámból vagy a főnökeim miatt, akik, miután lefeküdtek velem, gyorsan meguntak és szakmailag nem megfelelőnek nyilvánítottak. Egyik még oda is mondta: Drágám te vagy hülye vagy, vagy frigid! Civilizáltan leanyáztam, hátat fordítottam. Akkoriban, számomra a sex csak időpocsékolást jelentett! Addig, amíg nem találkoztam vele! *(csodálattal)* Manu-t!

*(Megjelenik **Manu** aki mélyen, beleszippant a cigijébe.)*

Ez aztán férfi! *(Szenvedélyesen)* Hát, amikor először rám nézett elpirultam, a lábaim beleremegtek, éreztem, hogy elégek és éreztem, le akarok vetkőzni! Ő volt a végzetes férfi, aki mellett félre teszed büszkeséged a testéhez, simulsz és hagyod, hogy uraljon. Rövid időn belül elhagytam magam teljesen, nem érdekeltek se barátok, se szülök. Akkoriban kezdtem Radu-ra gondolni…

II. JELENET
MANU GARZONJA

***(Mira** rátámad, és hosszan megcsókolja, azután az ágyféle húzza, ahol elkezdi levetkőztetni, **Manu** megjátszza, hogy fáradt.)*

MIRA – Szerelmem, miért jöttél be ilyen… halkan? Azt hitted mással találsz?

MANU – *(csintalanul) Szó sincs róla. Engem egy nő sem mer megcsalni! Akit elkapok, annak elvágom a nyakát!*

MIRA – *(elkezdi vetkőztetni.) Ha még sokáig ülsz itt megmerevedve én, fogom elvágni a torkod! Azt jelenti már nem vagy jó semmire, mert másnál voltál!*

MANU – Hát… munkában voltam! Féltékeny vagy?

MIRA – Természetesen! (elkezd vetkőzni) na, gyerünk, azt akarom, hogy szeress most, hogy bebizonyítsd, nem jártál másnál! Most!

MANU – Most? Álmos vagyok… munkában… voltam. (nevet)

MIRA -- Ezt meg sem hallottam! Miután egész este a bárokat járod, most megjátszod a fáradtat? Én pedig egész testemmel remegek, mikor rád gondolok és én, mint egy hülye nézek ki az ablakon.

MANU – Nézzél te is tévét!

MIRA – Gyerünk, vetkőzz már le, ne vadíts fel!

MANU – Jó, de egy feltétellel: ha te is kipróbálsz valami jót! (Megmutatja neki a cigit, amiből ő szív.)

MIRA – Mi az?

MANU – Gyerünk, vegyél, nagyon király!

MIRA – *(ijedten) Ne legyen drog, mert azt nem kérek!*

MANU – Ez… valami gyenge, drágám, nem nagydolog. Csak jobban fogod magad érezni. Gyerünk, szívd! Ha én is vettem és nem haltam bele, vegyél te is, hogy mind ketten jól érezzük magunkat.

MIRA – Félek!

MANU – Szívj pár slukkot, ami a holdra fog repíteni, ahol úgy tetszik neked. *(érzékien)* Gyerünk, ez kis adag, gyerekeknek. Nem tud ártani neked. És jobban felizgulsz majd.

MIRA – Igen? Akkor adj nekem is!

MANU – Tessék! Mélyen letüdőzöd, bent tartod, ameddig tudod, aztán becsukod a szemed és kiélvezel mindent… Démoni!

MIRA – De megígéred, hogy utána… szeretkezel velem?

MANU – Természetesen. Mi, visszautasítottalak én valaha?

MIRA – *(gyengéden, a fülébe)* De többször csináljuk?

MANU – Ahányszor beleszívsz, annyiszor csináljuk!

*(**Mira** beleszív és **Manu** betapasztja a száját és az orrát a kezével, ezzel kényszerítve, hogy a tüdőben tartsa a füstöt. Egy időben **Mira** ugyanezt teszi.*

Mindketten olyan mozgást végeznek, ami a szexuális aktust szuggerálja, mint egy játékot tele üvöltéssel, az érzések bódulatában. Hozzáillő zenei aláfestéssel.)

III. JELENET
MANU GARZONJA

MIRA – *(álmodozóan)* Miután elszívtuk, szeretkeztünk, majd elszívtunk még egyet és csodálatos volt. Így kezdődött utazásom a kontinensek felett a Fehér Hercegnő… keresése után. Éppen, úgy ahogy gyerekkoromban vágytam rá… (hirtelen megszakított zene.)

(hideg) Reggel duzzadt fejjel ébredtem és büdös szájjal. Egy ideig nem tértem magamhoz a kábulatból. Manu nevetett és adott még egyet, hogy jobban legyek. Így kezdtem el egyet-egyet, ''hogy nem nagydolog''.

Pár hónap után teljesen függővé váltam. Manu teljesen hatalma alá kerültem. Azt sem tudtam mitől voltam függőbb, a drogoktól vagy tőle. De nem is érdekelt, mivel a szerelmem mindent biztosított, csak luxus helyekre vitt, annyit szeretkezett velem amennyit akartam, és ami a legfontosabbá vált, egyre fontosabbá, beszerezte a füvet! És mást is. Az enyéimet teljesen elfelejtettem… még Radut is…

IV. JELENET
BÁRBÓL KILÉPVE

*(**Mira** és **Manu** kijönnek a bárból dülöngélve és nevetve. Mind ketten részegek. Mira kitépi a kezéből az üveget és beleiszik.)*

MANU – Taxi! Taxi! Miért nem állsz meg te köcsög? Mi van, az én pénzem nem jó? Na húzz az anyádba! *(**Mira** felé)* És te meg nem igyál már, te hülye, mert nem vesz fel egy taxi sem, ha meglát részegen.

MIRA – És akkor mi van? Menjenek az anyukba a taxiikkal együtt! Majd gyalog megyünk!

MANU – Te dilis vagy! Hogy menjünk gyalog Dévától egészen Hunyadig? Az tizenöt kilométer!

MIRA – Nem te mondtad, hogy a világ végéig is velem jössz?

MANU – A világ végéig igen, de nem Hunyadiig! *(Mind ketten nevetnek.)*

*(**Mira apja** hirtelen megjelenik előttük. **Mira** felsikolt és megáll.)*

APJA – Mira! *(Remegő hangon, felé nyújtja egy karját.)* Mira!

MIRA – Apa! *(Hevesen felé megy, de Manu visszahúzza.)*

APJA – Mira, kislányom!

MANU – Ki ez a vénember? Nem a spicliknek köp?

MIRA – *(Megpróbál kiszabadulni a kezei közül, de nem sikerű.)* Ő az apám!

APJA – Mira, Gyere haza! Hiányzol nekünk!

MANU – *(Megrántja a karját.)* Nem mész te sehová!

APJA – Maga ne szóljon bele! Az én lányom és haza kell, jöjjön!

MANU – Miért, miért menjen Uram? Most a férjével van, rendben? Ne kövesd lépteinket, mert kitekerem a nyakad, hallod? *(**Manu** dulakodni kezd. **Apja** földre esik.)*

MIRA – (*kiált*) Mit csinálsz? Ö az Apám!

MANU – Nem érdekel hogy az apád! Gyere, mert kapsz te is két taslit! Mit ordibál velem?

APJA – Mira, anyád sir utánad. Gyere haza!

MIRA – Apuci, most nem tudok, de jönni fogok…

TATĂL – *(Térdre esik.)* Gyere haza kislányom! Kérlek, gyere haza…

*(**Manu** megragadja a kezét és betuszkolja a taxiba. Kamera állas az apán aki a földön marad letérdelve.)*

V. JELENET
MANU GARZONJA

MIRA – Apamat otthagytam, az ut közepén, térdepelve, mind két kezével kinyujtva felém nyujtva mint ha imátkozna. Haza hivott, hiányoztam neki... Természetesen nem hallgattam rá és nem tértem vissza. És, hogy mendtem volna vissza miközben a szerelmem tele volt pénzzel, minden este étterembe vitt, minden kivánságomat kielégitette...

VI. JELENET
MANU GARZONJA

MANU – Mira, gyere csak ide! Nekem pár napra el kell mennem. Dolgom van. Ne beszélj a szomszédokkal! És a… Inkább ne beszélj senkivel! Igen? És legföképpen ne kutakodj a kamrában! Hallottad? Ne kutakodj a kamrában, mert felkenlek a falra! Igen?

MIRA – Jó.

MANU – Elmentem.

(Az ajtóban **Mira** szenvedélyesen megcsókolja, de amint kiment, bemegy a kamrába és visszajön egy dobozzal. Kinyitja, bevesz pár pirulát, helyébe egy másik dobozból tesz be általános gyógyszereket. Egy pohár vízzel akarja bevenni. **Manu** hirtelen belép. **Mira** megijed leejti a két dobozt. A tabletták szétszóródnak.)

MANU – Mit csinálsz? Meglopsz, engem? *(Felemel egy dobozt, azokból, amit **Mira** elejtett.) És, hogy ne vegyem észre, a helyükbe aszpirint teszel?*

MIRA – Bocsáss meg, de nem bírtam tovább! *(**Manu** megüti)* Au! Hogy? Megütsz egy gyógyszerért?!

MANU – *(Megint megüti.) Egy gyógyszer? Tudod te mit jelent aszpirint szállítani a dilereknek, ecstazy helyett? Tudod, te hülye, hogy azok nem sokat gondolkoznak, és elvágják a torkom? Egy szó nélkül!*

MIRA – *(ijedten) Nem… tudtam… kérlek, bocsáss meg.*

MANU – Azt akarod, hogy elvágják a torkom? Mondtam, hogy nincs mit, meress ott?!

*(Megüti megint. **Mira** a szekrény felé megy.)*

MIRA – Kész, elmegyek! Nem engedem meg senkinek, hogy megüssön, még neked sem!

***(Manu** elkapja a karját és elhajítja a garzon másik végébe. **Mira** elfut az ajtohoz, hogy kiszökjön. Az ajtó zárva.)*

MANU – Nem, nem, nem! Elmenni elmész, de majd ha én azt mondom! És amiért megloptál, még drágán meg fogsz fizetni! Ez a verés csak a kezdet… és jól vigyázz! Nehogy a fejemre küld a zsarukat, mert…

MIRA – *(felháborodottan) Képesnek tartasz engem ilyesmire?*

MANU – Igen, képesnek. A drogosok mindenre képesek!

MIRA – Majd én megmutatom neked, hogy nem maradok függő sem tőled sem a drogoktól! Te nyomorult!

*(**Manu** megint megüti. Ő elesik, és a halántékához emeli a kezét.)*

MIRA – *(kiabál)* Raduuu!

MANU – Ki az a Radu?

MIRA – Nem a te dolgod! Ah!

MANU – Először mondd meg ki az a Radu, vagy felkenlek a falra!

MIRA – *(felpróbál állni, de megint elesik. A homlokához emeli a kezét.) Már meg is tetted… (**Mira** elveszti az eszméletét. **Manu** pánikba esik és felpofozza, **Mira** magához tér.)*

MANU –Mi bajod? Mi van veled?

MIRA – Elmegy Radu… a mi fiunk elmegy. Megütötted mielőtt megszülessen!

MANU – *(Látja a vért **Mira** ruháján.)* Mi az? Vér? Mert én csak úgy megütöttelek… vagy is terhes voltál? És miért nem mondtat?

MIRA – Holnap után akartam elmondani.

MANU – Holnap után? Mi az ördög van holnapután?

MIRA – A te születésnapod. Azt akartam, hogy ez legyen az ajándékom neked… *(nyög)* Au!

MANU – Az ördögöt akartad, te hülye!

*(**Manu** többször hívja a rendőrséget.)*

MANU – Már megint foglalt! Miért nem válaszolnak ezek?

MIRA – Adj egy kis vizet!

MANU – Adok… nesze!

MIRA – Rosszul vagyok Manu! Szédülök…

MANU – Ha nem jönnek ezek… Gyerünk veszünk egy taxit! Hamarabb odaérünk.

MIRA – Nem tudok felállni, rosszul vagyok!

MANU – Elviszlek én… Gyerünk mennyünk ki a friss levegőre… el fog múlni!

SCENA VII. JELENET
ÉLJSZAKA AZ UTCÁN.

*(**Manu** kiviszi a karjában az utcára és leteszi a földre, egy falnak támasztva. Egy rendőrségi szirén hallatszik. **Manu** ijedten néz a sötétben.)*

MIRA – Ne hagy itt egyedül, Manu!

MANU – Légy nyugodt nem hagylak! Megyek, keresek egy taxit.

*(**Manu** eltávolodik. Egy kocsi lefékez. Egy rendőr közeledik.)*

RENDŐR – Rosszul van asszonyom?

MIRA – *(ijedten) Nem! Én nem tettem semmi rosszat!*

RENDŐR – Ki verte meg ennyire?

MIRA – *(ijedten) Én… én… ütöttem be magam… a gyerek!*

RENDŐR – Elvesztette a gyereket? *(adó-vevőbe)* Központ? Központ? Itt Szarvas. A Gorzsuluiban, igen a piacon, egy bántalmazott nő. Vérzik! Erőszak vagy abortusz… nem tudom… Küldjenek sürgősen egy mentőt! Igen, igen, nagyon vérzik. Megértettem. Tiszteletem!

MIRA – Manu! A férjem. Ő is velem kell, jöjjön.

RENDŐR – Jó, asszonyom, de hol van?

MIRA – A közelben… taxit keres.

RENDŐR – Már nincs rá szükség, megjött a mentő!

MIRA – Nem megyek el nélküle! Manu!

RENDŐR – *(felháborodva)* Most mit akarsz, te nő? Nekem is van munkám, családom…

MIRA – Nem megyek el innen nélküle!

RENDŐR – …Ha nem jön a rendőrség nem jó! Ha jön megint nem jó! Rendőr felügyelő vagyok. Asszonyom, nekem is vannak idegeim. Nem hagyhatlak itt, mert elbocsátanak az állásomból. A feleségem munkanélküli, két iskoláskorú gyermekem. De mi megért minket valaki? Megtalálom én Manut és elhozom a korházba. Én hozom el! Elvittem volna én, de ebben a krízisben elvették a kocsiinkat, adtak egy motort… ez van… Gyerünk, kérem szépen! Menyűnk, mert megjött a mentő! Gyerünk, szálljon be asszonyom! Rajta, hiszen vérzik!

(A rendőr felsegíti. Hallatszik a sziréna. Egy panel fala mögött Manu figyeli a jelenetet, és lopakodva távolodik.)

VIII. JELENET
BÁR

MIRA – Akkor vesztettem el Radut. Azt akartam, hogy így hívják a gyerekünket: Radu, mint az apámat. Ö a Manuval töltött örült szerelmi éjszakák után jött volna. Magamban éreztem már az első éjszakán. Azt reméltem, hogy rajta keresztül, magamhoz kötöm az apját. De, nem így lett. Radu gyorsan elment erről a szétszórt világból, ahol a szülei sem tudtát átvészelni kínok és küzdelem nélkül. Miután kijöttem a korházból, a szüleim tárt karokkal vártak, nem kérdeztek semmit, a félelemtől nehogy megint elmenjek. Kértem tőlük valamennyi pénzt, amiből vettem pár pirulát a Grozavest negyed fiuktól. Pár nap múlva megint kértem, de anyám nem akart adni, elkezdett gyanítani valamit. Kerestem állást pár helyen, de amint meghallottam mennyi fizetést ígérnek, anyáztam és elmentem. Egy pénz egy egész hónap után nem lett volna elég

egy heti „adagom”-ra sem. Odáig jutottam, hogy a fizetést mindjárt átszámoltam hány Ecstazy tablettát tudok rajta venni!

És hiányzott Manu, de mind, ha jobban kívántam a tablettákat. Kész voltam bármit megígérni neki, csak, hogy visszafogadjon. Megkerestem a régi címén.

IX. JELENET
MANU GARZONJA

*(**Mira** kopog **Manu** garzonjának ajtaján. Egy 18 év körüli lány nyitja ki.)*

FRUSKA – A pasim alszik!

MIRA – Ébrezd fel! „Anyagot” akarok!

FRUSKA – Ebben az órában nem árusit, semmit!

*(**Mira** brutálisan ellöki és beront. **Manu** kiugrik az ágyból.)*

MANU – Mi az anyádat akarsz még? Mit keresel itt? Nem meg mondtam, hogy ne gyere ide többé?!

(Felemeli a kezét, hogy megüsse.)

MIRA – *(Magabiztosan nem védekezik.)* Kér zsaru keresett meg!

*(**Manu** felébred. **Mira** uralja a helyzetet és lendületesen, beül a fotelba, elveszi **Manu** csomagját, kivesz egy cigit és kielégültem és jelentőségteljesen a **Fruska** felé néz.)*

MANU – *(A **Fruska** felé)* Takarodj!

FRUSKA – Hogy?

MANU – Ahogy hallottad!

PUŞTOAICA – Kidobsz ezért a drogosért?

MANU – Menny ki!

*(**Manu** felemelkedik fenyegetően és a **Fruska** mérgesen kimegy. **Mira** azonnak **Manura** rátámad, elkezdi csókolni és kigombolni a nadrágja gombjait.)*

MIRA – Gyerünk, szeress! Kérlek! *(**Manu** brutálisan ellöki.)*

MANU – Menny az ördögbe! Mondd meg kik voltak azok?

MIRA – Nem ismerem őket, mert nem a központból voltak. Azt hiszem az drogellenesektől jöttek.

MANU – És mit kérdeztek?

MIRA – Ha még veled élek-e, hol laksz…

MANU – És mit mondtál nekik?

MIRA – Hogy már nem tudok semmit rólad, és azt hallottam Spanyolországba mentél.

MANU – Te, ne hazudj nekem, mert elvágom a torkod! Mit kérdeztek még?

MIRA – Ennyit. Hagytak egy telefonszámot, hogy felhívjam őket, ha látlak. Azt mondták, hogy belekeveredtél egy nőkereskedelembe…

*(**Manu** felugrik ijedten a székből.)*

MANU – Honnan az anyukból tudták? Esküdj, hogy nem mondtál nekik semmit rólam!

MIRA – Hát, ha mondtam volna, nem tartoztattak volna már le?! Adj nekem is pár gyógyszert!

MANU – De a faterodnak nincs pénze?

MIRA – Az öregek eldugják a pénzt előlem. *(Megint felé közelit.)* Gyerünk, kérlek, adj, mert nem bírom tovább! A számba veszem, ha adsz pár csomagot…

MANU – *(Megint elutasítja, majd odadob pár gyógyszert.)* Ennyi elég! Ha még akarsz „anyagot" találsz a Grozavesti suhancaimnál, amennyit akarsz. De pénzért! És most, gyerünk, takarodj!

MIRA – Manu, szeretlek! Bocsáss meg és fogadj vissza!!

MANU – Takarodj ki, ribanc! *(brutálisan kitolja az ajtón.)* És jól vigyázz! Ne köpj be a spicliknek, vagy elvágom a torkodat!

*(A lépcsőn a **Fruskával** találkozik.)*

MIRA – *(Megáll.)* Fuss, kislány, fuss, amíg még tudsz!

FRUSKA – Na tünés, drogos! Megint meg akarod szerezni és elkapott a védelmed értem!

X. JELENET
BÁR

BÁRPULTOS – *(nézöknek)* Látták milyen érdekes dolgok vannak ezen a kazettán! Ez egy napló, a szó teljes erejével! (sóhajt) Eh! A mai fiatalok! Nekem is van egy lányom. 17 éves. Minden küzdünk! De eldöntöttem. Békénhagyom, hagyom tegyen amit akar! Milyen érdekes dolog a mi bárszinházunk... Ha tudnák, hány darabot játszanak itt! És milyen furcsa cimeik vannak: „Morzsák", „Otto csontjai", „Ecsrazy"... Minden este tömegéven gyülnek össze az emberek, hogy lássák. Kétorákat takaritok utánuk! Egy nap elhatároztam, hogy irok én is egy darabot! Hazamendtem és 40-50 perc alatt végeztem vele. Mikor megnéztem, egy költemény volt! Nem, nincs

tehetségem. Ez a sors dolga. Én hiszek a sorsban! Ugyan itt a bárban, megtanultam még valamit: Tolerálni! Ha nem lettem volna toleráns, már nem lennék itt a bárban. Soför lennék valami kenyér szállitó auton, az Istenháta mögött!

MIRA – *(remegve, a bárpultosnak)* Adj egy vodkát, kérlek. Gyorsan! *(Egy huzásra megissza.)* Adj mégegyet!

XI. JELENET
(Az hang szalagon)

*(**Mira** épp kilép az ajtón, de megjelenik az anyja.)*

ANYA – Mira, hova mész megint? Hol vannak a nagymamád fülbevalói? Azt is eladtad! Visszahozod? Mivel veszed vissza, ha nem dolgozol sehol? Én csak neked őriztem őket, hogy odaadjam az esküvődön. Neked már semmi sem szent! Gyere haza! Nem engedem meg többé, hogy elmenj!

MIRA – Anya, menny félre!

ANYA – Mira, tönkre fogod tenni az apádat! Mint, hogy ilyen állapotban lássalak, inkább ne is gyere haza!

APA – *(Megjelenik az ajtóban.)* Mira, te hova mész?

ANYA – Elmegy, hogy drogokat keressen! Most, hogy az anyám fülbevalóit is eladta, van pénze!

APA – Kérlek ne menny el többé! Hozok én neked, csak maradj itthon… Kérlek szépen!

*(Az **apja** karjával kinyújtva áll. **Mira** kivesz egy gyógyszert mérgesen, és elszalad.)*

XII. JELENET
BÁR

MIRA – *(bárpultosnak)* Akarok én is egy vodkát. Szégyenemben elfutottam azzal a gondolattal, hogy nem térek vissza soha többé. De pár éjszaka után, amit a barátnőmnél töltöttem, visszamentem. Apát már nem találtam. A korházban volt, paralízisben! Akkor próbáltam meg először öngyilkos lenni. De, ahogy megtudtam az orvosoktól, akik kihoztak a komából, „szerencsém” volt! Vagy is túl keveset vettem be az altatóból! Koma után következik az egyedüllét, amikor mindenki körülötted, forog, megpróbálnak a kedvedben járni, egyesek gratulálnak, hogy szerencséd volt, mások

elkényeztetnek, majdhogynem köteleznek, hogy mosolyogj, hogy megerősödj, és változtass, nincs más választásod, mind profin megjátsszák magukat profi módon, elvégre ezért vannak fizetve. Alig éjfél körül szabadulsz meg tőlük, az orvosok elmennek, minden beteg alszik, és te lehunyod a szemed és te egyedül… maradsz! (nézők felé) Voltak valaha egyedül?… Úgy egyedül, egyedül? Komplikált, és magával ragadó egyúttal!

A magányos esték a forró hangok otthona, amíg elégnek és ellepik a gondolataidat egészen a őrület szürke határáig. Könnyen megszabadulni tőlük, csak felnyitva a szemed! Akkor, a rideg valóság ellepi a tested minden zugát, és megszédíti az eszmédet, majd mikor szétoszlik, mikor visszamegy egyetlen részre! És ez addig folytatódik, amíg bele nem fáradsz!

*(**Mira** vizet iszik, mint ha nagyon szomjas lenne.)*

Hogy tudjon gondoskodni az apámról, az anyám beutalt egy detoxifiáló klinikára. Körülbelül egy hónap múlva kezdtem magamhoz térni. *(vidáman)* Ott ismertem meg Barbut, egy Kolozsvári drogos, az orvos bátorította a barátságunkat. Feltehetőleg, terápiás tulajdonságokat tulajdonított… neki. Amikor megjelentek a dilerek a korház kerítésénél én és Barbu szorítottuk egymás kezét.

XIII.JELENET
KORHÁZ UDVARA. Nappal kűlsö

MIRA – Kérlek Barbu, csak egy gyógyszert!

BARBU – Nem! Ne nézz a kerítés felé, Mira!

MIRA – Akkor miért hoztál ide?

BARBU – Azért, hogy megtanulj ellenállni. Hogy ne hagyd magad kísértésbe csábítani mikor nem, leszek melletted, hogy meg tudd védeni magad egyedül is! Az ördög egyfolytában kísért! Neki nincs pihenés!

MIRA – Megint a bibliai idézetekkel untatsz?! *(Megpróbál kiszabadulni.)*

BARBU – Bírd ki, Mira! Isten segíteni fog, hogy leküzd… párhónapon belül, vagy talán hamarabb is…

MIRA – Nem bírom tovább Barbu, nem bírom! Legalább egyet…

BARBU – Ha beveszel csak egyet is megint, elkezded… Ezt jól tudod!

MIRA – *(idegesen)* És végül is mit érdekel ez téged? Ez az én dolgom! Menny az anyádba te nyomorult köcsög!

BARBU – Mondhatsz bármit, de ne köss az anyámba! Én nem ismertem az anyámat, mint te, és mint mások és nem viselem el, ha valaki beleköt……

MIRA – Bocsáss meg! Nem akartam… Bocsáss meg, Barbu!

BARBU – Rendben, nem történt semmi se.

MIRA – Barbul, tudod mit?

BARBU – Mit?

MIRA – Szökjünk meg innen!

BARBU –Te megörültél! Hová?

MIRA – Nem tudom, akárhová!

BARBU – Éppen most, mikor ellenálltunk a még egy napig a dilereknek? Most, amikor győztesek vagyunk? Azért kell, maradjunk! Sőt el fogom mondani az orvosnak, és a tiszteletesnek is. Mind ketten örülni fognak! Igazából a legboldogabb én vagyok. Én kétszeresen is boldog vagyok. Egyszer magamért, másodszor érted!

MIRA – De miért vagy boldog értem?

BARBU – Egyszerű. Te nem érzed miért?

MIRA – Nem.

BARBU – *(hangosan)* Mert szeretlek!

MIRA – Mi? *(nevet)* Mit csinálsz?

BARBU – Szeretlek!

MIRA – *(boldogan)* Te engem, mit?

BARBU – Igen, én, egy nyomorult homoszexuális, ahogy te mondod, én szeretlek. Mikor téged védelek meg, mint ha nekem is több erőm van.

MIRA – Á, egy szart! És mit kezdjek a szerelmeddel? Nekem nem ad semmilyen erőt…

BARBU – Nekem segített… a te közelséged. Melletted olyan pillanatokat élek át… Mira, te tudod… elhiszed nekem, hogy akkor, amikor te fogod a kezem, én… én elkezdtem férfinak érezni magam?! Igen, igen! Én érezlek, kívánlak, Mira! És jön, hogy…

MIRA – Mid jön?

BARBU – Mira, neked nem mondtam el, vagyis nem mondtam el senkinek… Engem, az internátusban, meg… megerőszakoltak a nagyobb fiuk… Megerőszakoltak

és így maradtam mindenkinek: **Barbu a köcsög.** Olyan erősen rám ragadt ez a gúnynév „köcsög”, hogy már senki sem szólított a nevemen, csak így, te köcsög! Kizsebelték a külföldieket az utcán és engem ajánlottak fel. És miután elszöktem az internátusból, és Bukarestbe jöttem, mind így szólítottak, mind, ha szóltak volna nekik… És el kellett mennyek, vagy máskülönben megvertek és nem engedtek volna a csatornába, a meleg csövek mellé. És tudd meg, Mira, ott is, a csatornába, télen, ha nem kapsz el egy helyet a meleg csövek mellett, meghalsz… *(üvölt)* Meghalsz!

Ők tanítottak meg a drogokra is. Odáig jutottam, hogy csak megmutattak egy Ecstazy gyógyszert és úgy mentem, mint egy éhes kutya utána.

Sokszor kitudja milyen gyógyszereket, adtak, és miközben én a földön csúszva könyörögtem egy igazi gyógyszert, ők rajtam nevettek…

A rendőrség talált meg és hozott ide, és tavaly, amikor téged hoztak ide, számomra mint ha megnyílt az ég. Mira, akkor, amikor a vállamon hagytad a fejedet és sírtál, én… úgy… mint ha… nem is tudom, hogy mondjam… megborzongtam! Valami olyasmi volt, amit eddig még nem éreztem. Nem hittem, hogy lesz bátorságom, hogy megkérdezzem, sétáljunk együtt, kézen fogva, mint egy szerelmes pár…

MIRA – Jó, lefekszem veled, férfivá teszlek, sőt még hagyom, hogy dicsekedj is mindenkinek, de szerezz nekem legalább egy gyógyszer Ecsatzyt! Egyetlen egyet! *(hangosan)* Mert nem bírom tovább! Fáj az egész testem, és üvöltenem kell!

BARBU – Üvölts, ha nem bírod tovább, de ne kérd ezt! Üvölts és viseld el! Legalább a szerelmemért.

MIRA –És mire hasznom lenne a te szerelmed? Az én apámnak mi haszna lett a szerelméből felém, ha pont én okoztam a paralízist? Úgyhogy inkább menny és szerezz egy gyógyszert Ecstazyt! Tessék vegyél egy kis pénzt!

BARBU – Nem! Ha kibírod, kapsz egy meglepetést.

MIRA – Milyen meglepetést?

BARBU – Elviszlek a templomba.

MIRA – Te, hülye, mit keressen ott egy olyan, mint én? Eszedbe ne jusson!

BARBU – Majd meglátod milyen szép! Meséltem rólad a tiszteletesnek… és vár minket. Látni fogod milyen jóságos és gyengéd!

*(**Barbu** kimegy.)*

MIRA – Minden jól halad, elkezdtem minden héten munkába menni, Barbuval egyre elégedettebben kezdtem érezni magam, főleg, hogy egyre többször kezdtünk el szeretkezni. Nagyon boldog volt, mindenkinek azt mondta, hogy van „csaja”, tehát már

nem homoszexuális. És büszkén nézett rám, mint a legjobb tanúja ennek a csodaszerű átváltozásnak… Én lettem az ö fő gondja, nem csak a védekező szükséget érezte, hanem, hogy fel is vidítson, rengeteg viccet ismert, és, hogy hitelesebb legyen, olyan viccesen nevetett minden viccen, mint ha először hallotta volna.

XIV. JELENET
Korház kertje

BARBU – Figyelj, a meleg fodrászosat mondtam neked?

MIRA – Nem.

BARBU – „Hogy akarja, hogy csináljam? Kérdezi a fodrász. Kicsit hátulról…" *(Mind ketten nevetnek.)*

Másik: „Két meleg a medencében… Én is azt csinálom, amit a …

MIRA – Nem, ezt már mondtad.

BARBU – Igen? Jó! De azt, amikor két meleg bemegy a színházba, mondtam?

MIRA – Már azt is mondtad.

BARBU – Jó.

*(**Barbu** kimegy.)*

MIRA – Az orvos tényleg felírta a korlapomra nagybetűkkel: **26 OCTOBER ELSÖ MOSOLY!** És úgy éreztük boldogok, vagyunk. Ez addig a napig, amikor megláttam a korház kapujában, anyámat. **Gyászban!**

10. JELENET
A Korház kertje. Nappal kűlsö

MIRA – Neeem! Neeem!

MAMA – A halálba vitted, te nyomorult!

MIRA – Apaaa! *(lágyan)* Apukám!

MAMA – Most már hiába hivod... ! Mikor ő hivott, meg se hallottad.

MIRA – Édesapámmm!

MAMA – A temetőben van, a nagymamád melett... Ott ahova én is kerülök hamarosan.

MIRA – Miért nekm hivtál a temetésre?

MAMA – Hogy lássák az emberek, milyen állapotba nézel ki?! Igy is mindenki arrol beszél, hogy miattad hallt meg.

MIRA – Te mondtad ezt nekik! Csak is te! Miért?

MAMA – Mert ez az igazság! Ugy halt meg, hogy a te nevedet kiabálta! Az embereknek azt mondtam van bennem még egy kis szégyenérzet azért nem jöttél el.

MIRA – Utállak! Hallod? Mennyj el!

MAMA – Elmegyek. Csak azért jöttem, hogy odaadjam a pénzt ami lakás eladásból illet, Ez volt az ő kivánsága... A házat eladtam. Tessék és soha többé ne kesess meg! *(Odadob neki egy vastag boritékot.)*

MIRA – És és hol fogok lakni amikor... ?

MAMA – Ahol eddig is: az utcán, a csatornában! A ribancokkal és a drogosokkal! Ott ahol neked ugy tetszik!

(Hátat fordit neki és elmegy.)

MIRA – *(kétségbeesetten)* Anyaaa! Anyukámmm!

(Zenei aláfestás)

XV. JELENET
BÁR

*(**Mira** kiboritja a gyogyszereket a tükör polcrára.)*

MIRA – ...hatvan egy, hatvan jettő, hatvanhárom, hatvannégy...hatv... nézd milyen szép fehérek! És van egy csikuk a közepén... Milyen egyszerüen és olcson tud meghalni egy ember! Egy pohár viz vagy egy vodka, beveszed sorban és szépen elalszol, álmodst valamit vagy nem is jutsz el idáig és... kész!

(Zaj és kopogás halladszik az ajtón.)

BARBU – Mira, ne hagyj itt egyedül! Nem akarom, hogy meghalj!

MIRA – Ez Barbu. Milyen vicces hangja van!

BARBU – Mira, engedj be!

MIRA – Nincs kedvem!

BARBU – Mira, én is veled akarok menni, akárhova is mész!

MIRA – Én meg nem akarom. Jó?

BARBU – De szeretlek!

MIRA – Milyen butuska! Vajon miért ilyen felzaklatott? Kész, itt az idö, hogy bevegyem az utolsó gyógyszereket. Beveszek egyszerre hármat, négyet, többet nem birok, bele fog telni egy ki időbe mire mindet beveszem, van vagy kilencven, nézd megy egyszerre öt is... *(kopogás az ajtón)*

BARBU – Mira! Nyizsd ki!

MIRA – *(élettelenűl)* Hiába kopogsz, Barbu, mert nem nyitom ki... *(magának)* Már is elkap az a kellemes bágyadság... Ilyen volt a multkor is... már csak pár gyógyszer van, nincs túl sok, mind jóbban... és jóbban érzem magam... Kész, elnyujtozom és megvárom... vajon igy jön a Fehér Hercegnő? *(Az ablak felé néz.)* Nem látom de érzem... Itt kell legyen valahol... Hogy elkisérjen... A TÚLOLDALRA, hogy ne tévedjek el. *(elnyujtózik a földre.)* Most aludni akarok, aludni a fejemet a Hercegnő ölébe hajtva olyan helyre lebegni, ahol mindeig telihold van.*(hangosan)* Istenem, bocsáss meg... és fogadj be magadhoz!

*(**Mira** elveszti az eszméletét. A bejárati ajtó ablaka hangosan törik össze, de ő nem reagál. Az ajtót nagyerővel bevan nyomva, és belép **Barbu** és **Manu. Barbu** hozzásiet, felemeli a fejét a karját és felrázza.)*

BARBU – Mira! Ne halj meg, kérlek!

*(**Manu** közelit. Felpofozza **Mira** ütüerei és **Babu** felé fordul.)*

MANU – Hallgass, már, mert nem hall meg! Mennyünk az ujraélesztésre vele! Mit állsz itt? Vedd ölbe és menny ki vele. Szerezz egy taxit!

BARBU – Melyik korházba vigyem?

MANU – A.... sűrgösségre!

BARBU – Jó, de nem hall meg? Ugye?

MANU – Nem, hát, nem hal meg! Várj, tessék egy kis pénz! *(begyömöszöl **Barbu** zsebébe egy kis pénzt.)* Gyerünk, mennyj!

BARBU – De maga is jön?

MANU – Igen, öreg, majd kövök! Mennyj már egyszer!

*(**Barbu** ölbeveszi és kiviszi. Rock zene telejes hangerőn megy. **Manu** visszajön és a bárpulthoz ül. Meggyujt egy cigit.)*

MANU – Lejebb lehet venni a hangerőt?

BÁRPULTOS – Tessék? Nem hallom.

MANU – *(űvölt)* Zenét csendesebben!

BÁRPULTOS – *(odakiabál a **D.J.** nek)* Zárd be a francba azt a zenét! *(A **D.J.** leállitja a zenét.)*

MANU – Egy whiskyt vizzel.

BÁRPULTOS – Ásványviz vagy buborékos?

MANU – Csap.

BÁRPULTOS – *(**Mirától** maradt videókamerában kotorászik.)* Megjavitom én.*(Manunak*) Jaj nekem! Nem is tudod mi volt ezzel a lánnyal. Maga mint ha jobban ismer... Tudod mit tett velem?

MANU –Hányorakkor zárbe?

BÁRPULTOS– Nonstop!

MANU – Éjjelnappali?

BÁRPULTOS – *(elkeseredetten)* Egész este!

MANU – *(Felveszi a mobilját.)* Igen..

BÁRPULTOS – *(Manunak)* Egész este! Jaj, ha tudnád... Ezek az éjszakák! Msgányos éjszakák...

MANU – És?

BÁRPULTOS – *(Azt hiszi **Manu** hallgatja.)Ezek az éjszakák olyan mint...*

a forró hangok otthona, amíg elégnek és ellepik a gondolataidat egészen az őrület szürke határáig!

MANU – *(A mobillal a fülénél) Micsoda marha!*

BÁRPULTOS – Megszabadulsz tölük csak ha elmész az ördügbe, ha elfutsz vagy ha kinyitod a szemed!

MANU – *(a mobillal a fülénél)* Á, egy nagy szart!

BÁRPULTOS – És akkor...

MANU – Add a pénzt!

BÁRPULTOS – Akkor, a rideg valóság ellepi a tested minden zugát, és megszédíti az eszmédet…

MANU – Hogy?

BÁRPULTOS – Majd mikor szétoszlik, mikor visszamegy egyetlen részre! Tudod, hogy?

MANU – Igen , öreg, világos! Nincs lóvé, nincs anyag! (bezárja a telefont.)

BÁRPULTOS – Amig felemészt! *(kétségbeesetten)* Jaj! Az éjszakák! Ezek az éjszakák! *(**Manu** meggyujt egy cigit és iszik a pohárból.)* Ezek az éjszakák!

(Zene)

- Vége -

FEMEIA GONFLABILĂ

- dramatizare de **Ioan DRĂGOI** după romanul **WILT** al lui **Tom SHARPE -**

Personajele :

Henry WILT, 35-40 de ani, profesor de liceu

Eva WILT, 30-35 de ani, casnică

Gaskell PRINGSHEIM 35-40 de ani, biochimist

Sally PRINGSHEIM, 30-35 de ani, casnică

FLINT, 50 de ani, inspector la Scotland Yard

Sergentul YEAT, **ES**30-40 de ani, poliţist local

Dr. PITTMAN, 50-60 de ani, psihiatru

RAPHAEL, pictor de nuduri cu aluniţă pe fese

Dr. SCHEIMACHER, doctor în spermatologie

CHELSEA, o vecină militantă

.

TABLOUL I

*(Dormitorul soţilor **Wilt**. **Henry** e în baie. În faţa oglinzii, **Eva** îşi pune o pijama roz, încearcă figuri de balet, îşi umflă bluza pijamalei în dreptul sânilor.)*

EVA – Hai mai repede, dragă!

HENRY – Lasă-mă, că mai am câteva poezii de scris.

EVA – Dar nu poţi scrie la birou?

HENRY – Doar ştii bine că numai pe veceu am inspiraţie.

EVA – Vrei să fac pe mine?

HENRY – Mai abţine-te şi tu puţin, că mai am câteva rime.

EVA – *(Oftează şi se aşază în lotus.)* Henry!

HENRY – Da, Eva.

EVA – Voiam să te întreb ce înseamnă aia „diversificarea liricii transsexuale”?

HENRY – *(acru)* Să scrii poeme despre poponari.

EVA – Da?

HENRY – Da.

EVA – *(Îşi umflă bluza pijamalei în dreptul sânilor.)* Henry!

HENRY – Da, Eva.

EVA – Ce-ai zice dacă mi-aş pune nişte silicoane numărul 4? Uite-aşa, ca blondele alea de la televizor?

HENRY – *(Scoate capul pe uşa băii.)* Aş zice că eşti nebună!

EVA – *(dezamăgită)* Eram sigură că eşti un tip rigid şi limitat.

HENRY – Eva, de ce dracu-i aşa cald în casă? *(furios)* În condiţiile astea nu pot să mai creez. *(Trage apa şi iese din baie.)*

EVA – Habar n-am. *(Intră în baie şi trânteşte capacul veceului.)* Poftim! Iar te-ai pişat pe colacul veceului!

HENRY – Ţi se pare, dragă...

Eva – Nu mi se pare, dovadă că pute îngrozitor!

HENRY – Da? Atunci tu eşti de vină, pentru că noaptea nu mă laşi nici să aprind lumina, nici să trag apa. *(ironic)* Ca să nu te trezeşti!

EVA – Ai putea să aştepţi şi tu până dimineaţa şi să te pişi pe lumină naturală?

HENRY – După o găleată de bere băută aseară să aştept până dimineaţă?! Aşteaptă tu!

EVA – Păi da! Seara bei ca porcul, iar noaptea nu te poţi abţine să te pişi măcar cât dorm şi eu profund. *(oftând)* Doar ştii ce migrene am...

HENRY – *(teatral)* Să te pişi sau să nu te pişi! Aceasta-i întrebarea!

EVA – Se poate să nu vii tu cu ironii ieftine?

HENRY – Adică ce vrei? Să-mi fac un nod la sculă până dimineaţa, ca să dormi tu fără întrerupere?

EVA – Poţi să-ţi faci şi două, eu oricum nu prea am folos de pe urma ei.

HENRY – În schimb eu mai am nevoie. Ce căldura dracului!

EVA – Eu nici de maşină nu mă pot folosi, că tu tuşeşti dacă nu te duci cu maşina cei doi kilometri cât ai până la colegiu.

HENRY – Doi şi opt sute. La ce să ţi-o las, dacă n-ai fost în stare să-ţi iei permisul de conducere nici a opta oară!

EVA – Păi când să-nvăţ şi eu dacă n-o laşi acasă deloc?!

HENRY – Bine, o să ţi-o las. Dar cu o condiţie: să mai faci şi câte ceva de mâncare. Că toată ziua mă ţii cu hamburgeri. Cei de azi parcă erau talpă de clăpari...

EVA – Azi n-am avut timp să mă ocup de masă. Am colindat prin magazinele de pe Felicity Fashions.

HENRY – Ce dracu ai căutat tu acolo, că bani nu ţi-am dat?

EVA – M-a invitat Sally Pringsheim, prietena mea americană. A, să-ţi spun ce idee trăznet a avut azi Sally.

HENRY – Nebuna aia are idei?

EVA – Aşa faceţi voi, bărbaţii, întotdeauna când nu înţelegeţi misterul feminin: începeţi să-l ponegriţi! Ascultă întâi ce temă de dialog a propus la lecţia de aranjamente florale şi apoi să vorbeşti!

HENRY – Mor de curiozitate!

EVA – Fii atent: ***Stimularea orală a clitorisului – condiţie a armoniei conjugale în familiile cu garderobă unisex".*** Ei, ce zici?

HENRY – *(ironic)* Dementţial! Zdrobitor! Abracadabrant!

EVA – Nu-i aşa?! Toţi am aplaudat ideea! Chiar şi profesorul Mottram a fost entuziasmat!

HENRY – *(ironic)* E normal din moment ce e aşa... adâncă! Doar că nu m-am prins ce legătură există între clitoris, aranjamentele florale şi garderoba unisex...

EVA – *(senină)* Nici eu.

HENRY – Nu te-ai prins, dar ai aplaudat.

EVA – Păi... ce să fac, dragă, dacă aplaudau toţi?

HENRY – Foarte bine ai făcut, să nu zică ăia că eşti proastă.

EVA – Să vezi ce tare e Gaskell, soţul ei! Adică concubinul, că nu sunt căsătoriţi.

HENRY – De ce?

EVA – Păi nu ţi-am spus că sunt adepţii libertăţii sexuale to-ta-le?!

HENRY – Aha!

EVA – Şi locuiesc în *(admirativ)* Rossiter Grove, nu ca noi în *(dispreţuitor)* Parknew Avenue!

HENRY – Eh!

EVA – Păi îşi permit, dragă, pentru că Gaskell e *(admirativ)* universitar, nu...

HENRY – ...nu un pârlit de profesor de colegiu ca mine!

EVA – N-am vrut să spun asta...

HENRY – Dar ai gândit-o!

EVA – Ei, nu mai poate omul să zică nimic, că tu gata, te-ai şi ofâscat!

HENRY – Nu, nu m-am „ofâscat”, că până şi elevii mei de la seral, îmi cer să le vorbesc despre libertatea sexelor!

EVA – Păi da, cu alţii discuţi discuţii interesante, dar cu mine nu.

HENRY – N-am ştiut că te interesează conceptele liberale.

EVA – Ba mă interesează. Apropo, ce sunt alea concerte liberale?

HENRY – Con-cep-te, nu concerte! Nişte chestii despre... libertatea individului.

EVA – Ca orice femeie modernă vreau să ştiu totul despre libertate! Habar n-ai tu, câte chestii mă interesează pe mine de la o vreme...

*(**Eva** iese din baie şi îl sărută pe nas. **Henry** ţipă de durere.)*

HENRY – Au! Ce brutală eşti!

EVA – De unde ai năsucul umflat? Te-ai pupat cu vreun stâlp după găleata aia de bere?

HENRY – Nu, m-a pocnit un elev de la anul III tipografi.

EVA – Parcă spuneai că ăştia sunt mai elevanţi... Şi nu l-ai pus la punct?

HENRY – Ba da. Am vrut să-i trag un cap în gură! Norocul lui că e cu două capete mai înalt, altfel...

EVA – Să-l pocneşti? Doamne fereşte! Să te mai ţină încă vreo zece ani fără să te promoveze?! Şi cum ai reacţionat?

HENRY – Dată fiind situaţia, nu am găsit oportun să mai reacţionez.

EVA – *(dispreţuitor)* Ştiam eu că nu eşti în stare de nimic!

HENRY – Odată zici că nu-s bărbat, pentru că nu l-am pus la punct, apoi să nu-l pocnesc, că nu mă mai promovează!

EVA – Am zis să-l pui la punct, dar aşa, oral.

HENRY – Crezi că brontozaurul ar fi priceput ceva? Ba, m-ar fi aşteptat după cursuri şi mi-ar mai fi tras vreo două...

EVA – Dar din ce v-aţi luat, dragă?

HENRY – A îndrăznit mucosul să afirme superioritatea conceptelor conservatoare faţă de cele laburiste!

EVA – De-aia ai întârziat azi?

HENRY – Nu. Am întârziat, că a trebuit să ne facem vizita medicală anuală.

EVA – Şi ţi-a găsit ceva?

HENRY – N-am nici pe dracu!

EVA – Atunci de ce eşti supărat?

HENRY – Nu ştii ce m-a întrebat la urmă.

EVA – Ce te-a întrebat?

HENRY – Dacă sunt… onanist!

EVA – Şi tu ce-ai răspuns?

HENRY – Păi… că nu sunt!

EVA – Ah, prost mai eşti! Tocmai acu când vin alegerile?

HENRY – Păi ce au, dragă, onaniştii cu… alegerile?

EVA – Cum ce au? Dacă vin onaniştii la putere?

HENRY – *(exasperat)* Dragă Eva, onaniştii nu sunt partid politic.

EVA – *(senină)* Da? Dar ce sunt?

HENRY – Îţi explic altădată. Lasă-mă că acum sunt stresat şi mă doare nasul!

EVA – Dacă eşti stresat nu ţi-ar strica un curs de *combatere a depresiei inhibitorii postcontact, unde eşti iniţiat în operaţiuni sexuale neangajate şi liber nesimţite.*

HENRY – ...”liber nesimţite”?! Poate liber consimţite...

EVA – Da, da, aşa am vrut să zic…

HENRY – Fii mai explicită!

EVA – Prima etapă în eliberarea sexuală e o temeinică şedinţă de papiloterapie.

HENRY – Ce dracu o mai fi şi aia?

EVA – Să-ţi explic: întâi cuplul de amanţi sau soţ-soţie se îmbracă sexi cât mai sumar. Se poate şi… deloc. Apoi, *(languros)* partenerii îşi spun unul altuia vorbe jegoase, de exemplu: ea-l alintă „penisssul meu drag” ”, iar el „iubita mea păsssărică”!

HENRY – *(oripilat)* Păsssărică?

EVA – *(languros)* Da. Păsssărică! *A*poi, ea stinge lumina, vine tiptil, tiptil, tiptil, gâfâind provocator, fără tanga şi sssutien, bineînţeles, şi se insssinuează-n aşşşternut, după care îi sssuge lui, oral şi tandru, sssfârcurile!

HENRY – Sssfârcurile? *(indignat)* Deci asta înveţi tu la cursul de aranjamente florale? *(**Henry** iese din baie, ţinând mopul ca pe o măciucă și se îndreaptă amenințător spre ea, dar se opreşte în spatele ei. Când îl vede, **Eva** ţipă)* Băi, ce cald e aici! *(**Henry** începe să se scarpine cu mopul pe spate.)*

EVA – Da, dar să ştii că la aceste cursuri vin doar oameni de condiţie! Universitari!

HENRY – D’ăia cu sssfârcuri? *(dispreţuitor)* Nişte obsedaţi aroganţi!

EVA – Nu sunt aroganţi, că uite, ne-au invitat şi pe noi la un party!

HENRY – Nici nu mă gândesc să merg! Urăsc petrecerile profesorilor de la Universitate! La ăştia trebuie să te duci cu băutura ta, pe care ţi-o beau ei, iar tu trebuie să bei poşirca lor.

EVA – Sally mi-a spus că au reţete… exotice, care fac sula tare!

HENRY – Văd că de când i-ai cunoscut pe... *(dispreţuitor)* universitarii ăia te-ai pricopsit cu nişte expresii foarte... selecte! Înainte erai mai... decentă în exprimare...

EVA – *(cu reproş)* Din cauza ta eram aşa! În sinea mea, însă, eu sunt... invers... Adică expansivă, dominatoare şi extrainvertită. Am pronunţat corect?

HENRY – Aproape... Totuşi, nu pricep ce te-a apucat.

EVA – Ei, aici e problema ta, Henry: că tu nu pricepi ce vreau eu! Dacă vrei să ştii, unul dintre ăia, pe care tu-i dispreţuieşti, *(admirativ)* a luat premiul Academiei!

HENRY – Eh, mare scofală!

EVA – De ce spui aşa ceva când nici măcar nu ştii ce lucrare a susţinut?

HENRY – Ei, ce lucrare?

EVA – O lucrare de sss... de sss... de spermantologie!

HENRY – Poate spermatologie...

EVA – Da, da! Aşa am vrut să spun şi eu...

HENRY – *(ironic)* Ooo! M-ai dat pe spate! *(ferm)* Şi totuşi, cu toată „spermantologia" lui, nu merg la petrecerea aia!

EVA – Eram sigură că eşti un tip... complexat, cum, de altfel, mi-a spus şi Sally!

HENRY – Nu sunt complexat, ci dezbrăcat! Ştii că n-am ceva elegant să pun pe mine.

EVA – În blugi, dragă, în blugi! Intelectualii dă elită merg la partyuri de bonton în blugi! Cu cât e mai selectă petrecerea, cu atât trebuie să porţi blugi mai ponosiţi!

HENRY – Da, numai că la ei până şi blugii ponosiţi sunt noi şi scumpi, pe când ai mei sunt vechi, ieftini şi plini de ulei de la maşină! Parcă-i văd cum or să-mi zică: Vai, Henry, eram sigur că a revenit ultima modă de acum... 50 de ani.

EVA – Gaskell al lui Sally o să vină în frac şi cu slip peste pantaloni!

HENRY – *(ironic)* Păcat că nu vine cu slip în loc de pantaloni!

EVA – *(admirativ)* Nu-ţi mai spun că tipul merge pe bicicletă la servici şi îi lasă ei maşina! Ala… bărbat!

HENRY – A, iar baţi apropouri! Adică să merg şi eu pe bicicletă, să mă stropească seraliştii când trec pe lângă mine cu maşinile lor scumpe?!

EVA – Da, dar te-ar admira toţi că-ţi respecţi nevasta!

HENRY – Bine, bine… Deci Sally te-a plimbat prin Felicity Fashions.

EVA – *(supărată)* Da, dar mai mult m-am ofticat când am văzut-o că-şi cumpără rochii şi pantofi de o mie de lire! Plus un sutien pentru mine!

HENRY – Dar ce, nu mai aveai în ce să-ţi sprijini ţâţele?

EVA – Ba aveam, dar ea mi l-a luat unul nou şi negru pentru... ritual...

HENRY – Ritual? Ce fel de ritual?

EVA – *(languros)* Primul pas spre eliberarea sexuală! Într-un cadru festiv, lipsit de prejudecăţi şi ascultând un concert de Wanger…

HENRY – Poate Wagner!

EVA – Da. Pe muzică de Wagner, ne-am ars sutienele şi chiloţii!

HENRY – *(grav)* Eva, eşti sigură că n-ai înnebunit?

EVA – Ştiam eu că n-o să mă-nţelegi! De fapt şi Sally m-a avertizat de asta, citez: **„Complexul ăsta, dear Eva, apare numai la bărbaţii care o au mică”**. Am încheiat citatul.

HENRY – Da? Dar de unde ştia Sally ce dimensiuni am eu?

EVA – Nu ştiu. Pe Sally o interesează bărbaţii cu aia mică. Zice că, citez: „**Asta-i face să se străduiască mai mult!**” Am încheiat citatul. A! A mai zis că voi, ăştia... complexaţii, reuşiţi totdeauna testul iubirii adevărate.”

HENRY – Şi care-i testul ăla?

EVA – Testul adevăratei iubiri e s-o poţi privi calm pe nevastă-ta când şi-o trage cu altul!

HENRY – *(indignat)* Cum? Să mă uit la tine când te călăreşte altul?

EVA – Da, dar nu oricum, ci să continui să mă iubeşti după ce pleacă respectivul! Ăsta-i doar primul test. După el e obligatoriu să devii total sincer! Sally mi-a povestit cum s-au cunoscut ea şi Gaskell. El a publicat un studiu cu tema **Autofelaţia la şobolanii de pădure**, ea a citit articolul şi s-a-ndrăgostit de el!

HENRY – *(ironic)* Fantastic! Câtă pasiune! Bine că nu l-am citit eu întâi, că-l ceream în căsătorie pe Gaskell, iar Sally rămânea fată bătrână! Povesteşte-mi mai departe acest palpitant lovestory, că altfel te violez!

EVA – Ei, unde n-am eu norocul ăla?! *(candidă)* După ce-a citit articolul, ea l-a căutat la laboratorul unde lucra el, au polenizat pe...

HENRY – ...au polemizat, dragă...

EVA – …au polemizat pe marginile subiectului, el i-a arătat fotografii cu şobolani când făceau... chestia aia, ea… s-a excitat şi a sărit pe el!

HENRY – Aoleu! Nu cumva l-a violat?

EVA – Ba da! Chiar pe masa de disecţii din laborator!

HENRY – Printre şobolani sacrificaţi! Ah, câtă senzualitate! Apoi, ca să nu-i surprindă careva, şi-au mai tras-o o dată în magazia cu insecticid.

EVA – De unde ştii?

HENRY – Dar e logic, dragă!

EVA – După care au hotărât să rămână împreună atâta timp cât se vor simţi liberi! *(candidă)* Nu-i aşa că-i o poveste romantică? Şi care n-ar fi avut loc dacă Sally nu s-ar fi abonat la revista **SUGE**! *(suspină)* Să mai spună careva că nu există destin!

HENRY – *(ironic)* Oho, şi încă ce destin! *(teatral)* Destinul din revista **SUGE**! *(către spectatori)* Deci abonaţi-vă la revista **SUGE**! Din Kansas.

EVA – *(timid)* Henry, explică-mi ceva! *(nedumerită)* Am auzit-o pe Sally precizând că Gaskell nu s-a lăsat violat până nu i-a tras o muie. N-am ştiut ce dracu-i aia muie, dar nici n-am vrut s-o-ntreb, să nu mă creadă proastă...

HENRY – Bine ai făcut! Aşa te crede foarte inteligentă! *(savant)* A trage o muie, draga mea, înseamnă ca femeia să-l privească pe bărbat drept în ochi cu atâta dorinţă, încât ăla să se dezbrace ca hipnotizat.

EVA – Da? Atunci, Henry, pregăteşte-te să te hipnotizez şi eu cu o muie! *(Râde zgomotos.)* Auzi, ştii ce credeam eu până acum că înseamnă „să tragi o muie”?

HENRY – Ce?

EVA – Să te certi cu şeful! *(râde)*

HENRY – Şi la... şobolanii ăştia vrei tu să mă duci? Nici nu mă gândesc!

EVA – *(dezamăgită)* De-aia mi-a prezis Sally că o să mă duc singură la party! Zicea că cei cu organul mic nu socializează.

HENRY – *(indignat)* Cum? Tu... i l-ai descris pe-al... meu?

EVA – Păi m-am gândit că dacă nu i-l descriu cu lux de amănunte, devine curioasă şi se dă la tine... Şi-ţi trage o muie! *(râde)*

HENRY – Iată încă un motiv să nu mai merg. Dacă se dă la mine şi mă... hipnotizează?

EVA – Şi eu mi-am avansat ipoteza asta. Dar ştiu ce-o să fac! Mergem acolo, mâncăm, dansăm, le bem poşirca aia, *(insinuant)* poate are efect când ne-ntoarcem acasă, glumim, râdem, dar eu stau numai cu ochii pe tine!

HENRY – Mersi de protecţie, dar eu tot nu merg!

EVA – Băi, cum te-a ghicit fata asta! Zicea că ei îi e suficient să vadă penisul unui bărbat sau măcar să-i fie descris şi îi ghiceşte respectivului caracterul! Cum ar veni: *Spune-mi ce penis ai, ca să-ţi spun cine eşti!* De-aia a riscat ea să pună pariu cu mine pe o sută de lire, că ăia complexaţii, ca tine, nu vin la partyuri cu intelectuali de vază...

HENRY – *(indignat)* A pus pariu că n-o să merg? Ei, spune-i că nu m-a ghicit deloc! Că merg, numai ca să piardă ea pariul, na!

(Muzică adecvată. Provocatoare, rujată strident, fumând dintr-un portţigaret lung şi bând dintr-o sticlă de whisky, îmbrăcată cu o pijama roze, descheindu-şi şi al treilea nasture, ca să i se vadă sânii, ***Eva*** *iese din baie. Henry e înmărmurit.)*

HENRY – *(acru)* Unde dracu ai găsit pijamaua aia oribilă?

EVA – Asta-i ţinuta în care o să merg la party.

HENRY – Eva, ai înnebunit? Ce, mergi acolo să te culci?

EVA – Regula e ca fiecare să vină cât mai original îmbrăcat! Tu în blugii cu pete de ulei, iar eu în pijama lila coliliu, ce se poartă numai în Manhattan!

HENRY – Lila coliliu? *(furios)* Mai bine zi-i lila curviliu!

EVA – Iar tu, cu blugii ăia jerpeliţi, pătaţi cu ulei şi cu cămaşa asta mexicană o să fii cel mai cool! *(Scoate dintr-o pungă o cămaşă cu flori mari, ţipătoare.)* Îţi place?

HENRY – Vai! Dacă avea pe ea şi nişte paiete cu sclipici, ar fi criminală!

EVA – Tu faci mişto, dar nu ştii cât s-a chinuit biata Sally până ţi-a ales-o!

HENRY – Nu mi-a luat şi chiloţi pentru ritual? *(indignat)* Dar de ce-i aşa lungă?

EVA – La asemenea partyuri e interzisă folosirea hârtiei din motive ecologice.

HENRY – Vrei să spui că trebuie să mă şterg la gură cu cămaşa?

EVA – Tu n-ai auzit de încălzirea globală? Lumea bună protejează pădurea!

HENRY – Dar la... veceu, lumea bună foloseşte tot... cămaşa?

EVA – Nu ştiu. Vedem noi la faţa locului.

HENRY – Şi nu te mai fâţâi în oglindă, hai mai repede,...că mi-a venit... *(cască)*

EVA – Au! Vin imediat, iubi!

HENRY –...somnu!

EVA – *(dezamăgită)* Ăăă...

HENRY – Dar ce naiba e aşa cald aici? Uite, ce ard caloriferele! A înnebunit administratorul ăsta? O să plătim în draci la întreţinere. Am şi transpirat!

EVA – Păi atunci scoate pijamaua aia de pe tine! *(languros)* Că te vreau gol!

HENRY – Doar ştii că nu pot dormi fără pijama şi fes.

EVA – Dar ce, eu te pun să-ţi scoţi pijamaua, ca să... dormi?! *(languros)* Greu te mai prinzi, penisssul meu drag! Hai, dezbracă-te, că vreau să-ţi sssug sssfârcurile până la orgasm oral! *(Henry, speriat, se ridică în picioare în pat.)* Hai, iubitule, fii şi tu mai... buruienos la gură! Alintă-mă cu vorbe jegoase!

HENRY – *(vehement)* Eva, dacă nu încetezi cu vulgarităţile, mă-mbrac şi plec!

EVA – Pleci? Ei, vreau să văd şi eu unde pleci?

HENRY – Aăă... plec... ăăă... plec cu câinele la plimbare!

EVA – Abia ai venit! Eşti în stare să scoţi bietul animal pe ploaia asta, numai ca să te sustragi de la partida de sex nebun, pe care mi-o tot promiţi de la cununie?!

HENRY – Hai, dom'le, îţi arde de... orgii la vârsta asta?

EVA – *(pasională)* O orgie, da! Asta vreau! Una mică, dar orgie să fie! După 13 ani în care nu te-am văzut niciodată gol, după 13 ani în care am făcut sex doar cu pijamaua pe tine, cu fesu-n cap şi pe-ntuneric... ei, bine, de data asta nu mai ţine! Află că eu am făcut aşa cald, ca să arunci totul de pe tine, să nu mai ai motiv să mi-o tragi în pijama. *(senzual)* Henry, tu nu înţelegi că te vreau gol, goluţ? *(Îl ciupeşte.)*

HENRY – Au! Eşti nebună?! Vrei să explodeze… cazanul?!

EVA – Las' să explodeze, dar vreau să te văd şi eu o dată gol puşcă şi să mă supui unei agresiuni falice! Gata, de data asta nu mai scapi!

*(Îngrozit, **Henry** încearcă să coboare din pat pe partea opusă. Cu un strigăt sălbatic, **Eva** îi trage cearşaful (pătura) de sub picioare, iar **Henry** cade pe spate. **Eva** stinge lumina şi se aruncă peste el scoţând un strigăt victorios. Se aude patul prăbuşindu-se şi geamătul cu reverberaţii al lui **Henry**.)*

EVA – Henry, nu mă ierta!

.

TABLOUL II

*(Casa soţilor **Pringsheim**. **Gaskell Pringsheim,** care pune cârnaţi în cuptorul cu microunde, e îmbrăcat cu redingotă şi slip, **Raphael** e un tânăr imberb, cu părul împletit şi colorat şi cu un prosop în loc de pantaloni, dr. **Scheimacher** are costum şi cravată, dar e desculţ. Într-o parte, **Chelsea**, o tânără beată, (eventual, foarte înaltă) cu nişte sâni imenşi desenaţi pe spatele tricoului ce-i ajunge până la genunchi, bea, fumează şi plânge. Pe o masă mai multe sticle cu un lichid negru. Pe o pancartă scrie: **„Trosneala Pringsheim. Beţi până cădeţi în pat!”.** Se aude soneria îndelung. Nu vine nimeni să-i întâmpine pe soţii **Wilt**, care, plictisiţi să tot sune, intră. **Henry** e îmbrăcat în blugi şi poartă cămaşa înflorată, iar **Eva** pijamaua roz, pelerină galbenă şi pălărie de fetru. Se aude o melodie rusească.)*

HENRY – *(în prag)* Urăsc din tot sufletul chefurile astea la care trebuie să vin cu băutura de-acasă, iar tu îmbrăcată în pijama!

EVA – Ai dreptate, la chefurile de beţivani unde participi tu nu-i nevoie să fii îmbrăcat cool, pentru că, oricum, în final aveţi toţi culoarea noroiului din şanţuri!

HENRY – Da? Ia uite ce elegant scrie pe sticla asta: ***„Trosneala Pringsheim. Beţi până cădeţi în pat!”****?* Nu-i asta urare de beţivi?

EVA – Dacă era pentru beţivi scria; **„Beţi până cădeţi sub masă!”** Dar scrie **„Beţi până cădeţi în pat”**. De-aia cred eu că asta-i ambrozia aia de care spunea Sally că face sula tare! Aşa că n-ai face rău să subtilizezi şi tu o sticlă.

HENRY – Şi unde dracu s-o pun?

*(**Henry** încearcă să vâre o sticlă în buzunarul pantalonilor. **Eva** îl înghionteşte.)*

EVA – Nu acum, că vine Sally.

*(Apare **Sally** însoţită de **Raphael**, **Chelsea** şi dr. **Scheimacher**. **Henry** admiră sticla.)*

SALLY – Hellow, dragă Eva, arăţi superb! *(acră)* Deci el e Henry?

EVA – Da. *(mândră)* Uite, Henry, ea e Sally, prietena mea americană!

HENRY – *(acru)* Încântat!

SALLY – Ea e Chelsea, fiica unei vecine. E sufletul unei organizaţii nonprofit pentru repatrierea tuturor englezilor care au emigrat în America. Chelsea, ei sunt

prietenii mei Eva şi Henry. *(Cu o mină tragică,* ***Chelsea*** *se îndreaptă spre* ***Henry****, îl sărută lung pe gură apoi se întoarce spre* ***Eva****, care, neştiind ce să facă, râde forţat şi zgomotos.)*

CHELSEA – *(către* ***Eva****)* Eşti o fericită! *(Pleacă şi îşi ia un cârnat.)*

EVA – Da?

SALLY – *(Râde forţat.)* Aşa e ea, mititica, mai... ciudată. Dar e fată bună! El e Raphael, pictor de nuduri cu aluniţă...

RAPHAEL – ...pe fese, nu oriunde! Numai pe fese! Conform teoremei mele pansexuale, numai aluniţele de pe fese au o poziţie poetică. *(Plictisit, îi pipăie blugii lui Henry.)* Vai, ce cool sunt petele de pe blugii tăi, Henry! Sunt originale? Eram sigur că iar o să revină moda anilor ’50... *(Brusc arată spre sticla pe care Henry o ascunsese la spate.)* Să nu-mi spui că aia e poşircă cipriotă!

HENRY – *(jenat)* N-am găsit ceva mai... acătării la ora asta...

RAPHAEL – *(Îi smulge sticla şi începe să bea.)* Nici nu-i nevoie! Vinul cipriot e poşirca mea preferată! Trosneala Pringsheim mă face să râgâi! *(****Raphael*** *se îndepărtează cu sticlă cu tot. Cu redingotă, suspensor şi adidaşi apare* ***Gaskell****.)*

GASKELL – Cârnaţii-s gata. Veniţi să haliţi!

SALLY – El e Gaskell, partenerul meu social. Uite, Gaskell, ei sunt Eva şi Henry. Şi sunt căsătoriţi de vreo treisprezece ani!

GASKELL – *(uluit)* De treisprezece ani? Oau! Şi nu v-aţi plictisit unul de altul?

HENRY – Dimpotrivă! Ne simţim de parcă ne-am cunoscut ieri! Nu-i aşa, Eva?

EVA – *(Se uită nedumerită la* ***Henry****)* Da?

HENRY – *(ferm)* Bineînţeles!

EVA – *(lui* ***Gaskell****)* Daaa! *(în şoaptă, lui* ***Henry****)* Dar mie de ce nu mi-ai spus niciodată?

HENRY – A vrut să-ţi fac o surpriză!

GASKELL – Extraordinar! Şi n-aţi avut nici măcar un divorţ cât de mic?

HENRY – *(bravează)* Dragostea noastră pasională nu ne-a dat răgaz să ne plictisim, dar să mai şi divorţăm!

SALLY – Vai, Eva, dar nu mi-ai spus că Henry e atât de romantic!

EVA – *(jenată)* Păi… nici eu nu ştiam!

GASKELL – Asemenea fidelitate maladivă n-am mai întâlnit decât la şobolanii de pădure! *(Apare **dr. Scheimacher** care muşcă dintr-un cârnat.)* Ce zici, doctore?

dr. SCHEIMACHER – *(Uitându-se admirativ la un cârnat.)* Într-adevăr: fenomenal!

GASKELL – V-am spus eu?! Dacă şi doctorul e de acord... A, am uitat să vi-l prezint. El e dr. Scheimacher, membru al Academiei.

dr. SCHEIMACHER – Hellow! *(În trecere îl pişcă de fund pe Henry, după care ride isteric.)* Fenomenal! Mai ales cu muştar de Dijon! *(Se îndepărtează.)*

SALLY – *(lui **Henry**, care se uită contrariat după profesor şi se freacă de zor în locul unde fusese pişcat.)* Nu te supăra, dragă Henry, aşa glumeşte el. Să ştii că şi la congresele ştiinţifice îşi ciupeşte colegii! Şi ăia sunt academicieni! Poţi să crezi aşa ceva? *(lui **Gaskell**)* Dragul meu, nu ne serveşti cu nimic? Toţi suntem morţi de foame! Nu-i aşa, copii?

HENRY – Mai ales eu!

EVA – *(Îl înghionteşte pe **Henry**.)* Ai grijă să nu te pătezi?

Henry – (*cîu ură*) Abia aştept să-mi încerc cămaşa!

GASKELL – Într-un minut să vă văd pe toţi cu câte-un cârnat într-o mână şi cu un pahar de poşircă în alta. Doctorul ne va ţine un toast!

SALLY – Ce temă are toastul?

GASKELL – Nu pot să-ţi spun, dragă, doctorul vrea să ne facă o surpriză.

SALLY – Hai spune-ne, ca să ne putem pregăti şi noi, să facem comentarii!

GASKELL – „Spermatogeneza postcoitum la peştii piranya”!

SALLY – Extraordinar de interesant! Nu-i aşa Eva?

EVA – *(Se uită derutată la **Henry**.)* Daaa. Nu-i aşa, dragule? *(**Henrry** muşcă dintr-un cârnat şi se şterge la gură cu cămaşa.)* Dragule! *(Îl loveşte cu cotul.)*

HENRY – *(Îşi suflă nasul cu mineca.)* Da. Foarte interesant! Demult îmi doream să ştiu ce dracu’ fac peştii piranya după ce şi-o trag!

SALLY – Atunci tu, Raphael, ai grijă de Eva, hrăneşte-o şi dă-i să bea! *(**Raphael** o ia pe **Eva** de braţ şi se îndreaptă cu ea spre bucătărie.)* Eu o să am grijă de

Henry! El e mai timid. Cârnaţii lui Gaskell fac să-ţi clocotească pasiunea în viscere! Hai, serveşte!

*(**Henry** deschide gura să-i răspundă, dar **Sally** profită şi, chicotind provocator, îi vâră un cârnat în gură şi muşcă ea din celălalt capăt.)*

SALLY – Să consumăm proteine animale, care face scula tare!

HENRY – Destul, că nu mai pot!

SALLY – Nu-i aşa că toţi ăştia sunt îngrozitori?

HENRY – Dimpotrivă, sunt nişte oameni de înaltă condiţie! Apropo, tipul cu frac şi suspensor aşa umblă şi la slujbă.

SALLY – Nu, doar acasă şi doar când are invitaţi. E un fel de a-şi manifesta tandreţea faţă de ei. Ştii, când era mic îi plăcea să se uite pe sub fustele doamnelor, ce veneau în vizită!

HENRY – Câtă precocitate!

SALLY – *(oftează)* Din păcate, i-au rămas sechele şi... astăzi. Vino să-ţi arăt! *(misterioasă)* Vei vedea ce n-a văzut nimeni: camera lui cu jucării!

(Urcă la etaj şi intră în dormitorul plin cu jucării. Îi arată o femeie gonflabilă.)

SALLY – Asta-i preferata lui. O cheamă Judy. Gaskell e nebun după ea, zice că are un vagin foarte sofisticat! Uite, i-a lipit păr şi sus, şi… jos! Zice că-i mai sexi! Pe el îl excită tot ce e de cauciuc... Vrei să-i faci o probă?

HENRY – *(oripilat)* Eu? Doar n-am înnebunit!

SALLY – Ciudat! Toţi bărbaţii care au văzut-o s-au simţit atraşi de ea!

HENRY – Am impresia că Gaskell încearcă să-şi recupereze copilăria pierdută!

SALLY – O, Henry, eşti atât de inteligent! Şi ai un aer atât de masculin!

HENRY – Ei, nici chiar aşa...

SALLY – Şi mai eşti îngrozitor de modest! *(**SALLY** începe să-l pipăie în timp ce bea din sticlă. După ce i-o întinde lui **HENRY**, ea încuie discret uşa.)*

SALLY – Vrei să te amuzi un pic?

HENRY – De ce nu?!

SALLY – Ia aşază-te pe pat, să-ţi arăt cum şi-o trage Gaskell cu gonflabila.

HENRY – *(amuzat)* Nu pot să cred! L-ai văzut tu?

SALLY – Bineînţeles. Nu ştiam de ce după ce se încuia aici se auzeau gemete. Aşa că i-am instalat o cameră de filmat.

HENRY – Hai că-i tare! Şi cum făcea?

SALLY – Uite-aşa: stai întins pe pat, întinde mâinile lateral şi desfă picioarele!

*(**Sally** îi leagă mâinile şi picioarele cu curele de pat. **Henry** se amuză. Brusc, **Sally** începe să-l desfacă la şliţ apoi îşi ridică fusta.)*

SALLY – Hai, trage-mi-o, iubitule!

HENRY – *(surprins)* Ce să fac?

SALLY – Trage-mi-o, să-mi sară chiloţii de pe mine!

HENRY – Cum să… când nici n-ai chiloţi pe tine?

SALLY – Aşa e, dragule, din principiu, eu nu port nici chiloţi, nici sutien. Dar ăsta nu-i un motiv să nu mi-o tragi!

HENRY – Ba da. Pentru că... pur şi simplu n-am niciun motiv!

SALLY – Cum n-ai motiv? Să te simţi liber! Asta nu-i suficient?

HENRY – Nu.

SALLY – Atunci eşti complexat că o ai mică.

HENRY – *(Iritat, încearcă să se dezlege.)* Eu? Minciuna asta ţi-a spus-o scroafa aia de nevastă-mea! Dezleagă-mă!

SALLY – Da, dar ea mi-a spus-o, ca să-mi scadă interesul faţă de tine.

HENRY – Şi nu ţi-a scăzut?

SALLY – Nu! Mie-mi plac cele mici, că-s mai jucăuşe şi mi-o freacă până-mi vine!

HENRY – Dezleagă-mă!

SALLY – După ce mi-o tragi.

HENRY – Nici nu mă gândesc! *(Se zbate să se elibereze.)* Dezleagă-mă!

SALLY – *(cinică)* Numai după...

HENRY – Mă şantajezi? Decât cu tine, mai bine cu... păpuşa asta gonflabilă! Asta are mai mult sex-appeal decât tine!

SALLY – Cum îţi permiţi, dascăl căcăcios? *(**Sally** ia păpuşa în mâini şi se îndreaptă ameninţător spre **Henry**, care se zbate să scape.)* Vrei cu gonflabila? Îţi dau eu gonflabilă!

HENRY – Ce faci, nebuno?

*(**Sally** întoarce femeia gonflabilă cu picioarele în sus şi o leagă de el, încât lui nu i se vede decât nasul şi fruntea printre picioarele ei desfăcute. Apasă un buton şi capătul patului unde se află capul lui **Henry** se ridică aproape vertical.)*

SALLY – *(Geme de mânie.)* Să mă refuzi tu pe mine? Tu, un prăpădit de dascăl!

HENRY – Dezleagă-mă, altfel strig la bărbatu-tău şi îi spun ce mi-ai propus!

SALLY – Nu-i nevoie să-l strigi, că-i chem eu chiar acum pe toţi!

***(Sally** se îndreaptă spre uşă, o deschide şi începe să strige.)*

SALLY – Copii! Copii, toată lumea sus! Am o surpriză pentru voi!

HENRY – Dezleagă-mă, obsedato! Nimfomano!

SALLY – Daaa? Bine, ia stai aşa!

(Îi descheie şliţul lui Henry şi împinge capul păpuşii în deschizătură, după care trage fermoarul pantalonului.)

HENRY – Ajutor! Dezleagă-mă!

SALLY – Auzi! Cină să mă refuze pe mine! Un biet profesoraş cu sula mică!

*(În sufragerie, **Eva** fuge de **Rapfael,** care o ciupeşte de fund. Ea chicoteşte.)*

EVA – Stai, Raphael, dragule, nu mă mai ciupi de fund, că mă-nvineţesc!

RAPHAEL – Sally mi-a spus să te ciupesc, că-ţi place!

EVA – Îmi place, sigur, dar dacă-mi faci vreo vânătaie şi-o vede bărbatu-meu?

RAPHAEL – Cum, după atâţia ani de căsnicie, bărbatu-tău încă te controlează... aşa... peste tot? Eu credeam că aţi aderat şi voi la libertatea sexuală... Sally mi-a spus că aţi făcut deja primul ritual.

EVA – L-am făcut, dar numai eu. Bărbatu-meu nici nu vrea să audă! El e pudic!

*(**Dr. Scheimacher** urcă şi intră în camera unde **Henry** se zbate fără succes să scape din legături. Rămâne câteva clipe uimit, îl examinează pe Henry cu o lupă după care coboară.)*

HENRY – Ajutor! Eva!

EVA – Oare cine mă strigă? N-o fi chiar Henry?

Dr. SCHEIMACHER – *(**Evei**)* Fantastic, uluitor, fenomenal!

EVA – Dar ce s-a-ntâmplat, don' doctor?

DR. SCHEMACHMER – Şocant, genial, abracadabrant! Cred că marele Freud ar fi fost fericit să asiste la aşa ceva!

*(**Gaskell** urcă şi intră în camera cu jucării. E uluit, incepe să-l aplaude pe **Henry** apoi coboară. Urmează **Chelsea**. Aceasta începe să bocească.)*

EVA – *(către **Raphael**)* Ce-o fi văzut doctorul?

RAPHAEL – Habar n-am, dar e întors pe dos... Uită-te la el, că-i palid!

EVA – Crezi că o mai fi descoperit ceva cu spermantologia aia?

RAPHAEL – Acum, seara? Nu cred.

*(Apare **Gaskell**, care o bate şi el, încurajator, pe umăr.)*

GASKELL – Bravo, Eva! E tare individul tău! În câteva minute a şi descoperit o nouă poziţie! Şi când te gândeşti că eu, de atâţia ani, n-am reuşit aşa ceva...

*(Coboară şi **Chelsea**, cu o sticlă în mână. Vine direct la **Eva** şi o sărută.)*

CHELSEA – Ce bărbat fantastic! Doamne, câtă tandreţe! Eva, te invidiez sincer!

(Trece mai departe şi bea din sticlă.)

EVA – *(uluită, lui Raphael)* De ce unii mă felicită, iar alţii mă compătimesc?

RAPHAEL – Habar n-am, dar mă duc să văd.

EVA – Aş veni şi eu, dar mi-e frică... Du-te tu!

RAPHAEL – Aşteaptă-mă aici, că mă-ntorc şi-ţi spun!

*(**Raphael** urcă şi intră în camera cu jucării. Vede scena şi iese imediat. Jos, **Eva** se uită derutată în jur. Revine **Raphael**.)*

RAPHAEL – *(Cu compasiune.)* Eva, dacă n-ai unde dormi poţi veni la mine. O să dormi cu bunica. *(Coboară **Sally**.)*

EVA – *(speriată)* Sally! Ce se-ntâmplă?

SALLY – (*hohotind.)* Eva! *(O îmbrăţişază.)* Fii tare!

EVA – Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu!

SALLY – *(Vehement, arătând spre camera cu jucării.)* Chestia asta e simptomatică pentru dominaţia masculină, care ne degradează pe noi, femeile, până la stadiul de simple obiecte destinate plăcerilor carnale...

dr. SCHIEMEYER – Ai definit foarte bine fenomenul, dragă Sally! Am avut nesperata ocazie să văd un autentic act de reificare! Voi susţine o comunicare la Academie despre el!

EVA – Sally, nu mă mai fierbe! Spune-mi: e Henry?

SALLY – Da, Henry... Ţi-am spus eu că toţi sunt nişte porci!

EVA – *(Începe să urce scările, dar se întoarce.)* Spune-mi: E cu alta?

SALLY – Da, nefericito...

EVA – Gaskell, sunt în pat?

GASKELL – În pat!

EVA – Şi cum o cheamă pe nemernică?

GASKELL – Judy!

EVA – Sally, fii sinceră! E mai bine ca mine?

SALLY – Nu. Dimpotrivă! E o... umflată!

EVA – Atunci nici nu vreau să-l mai văd!

*(Se întoarce şi iese. De la etaj se aud strigătele lui **Henry**, iar într-un colţ Chelsea plânge înfundat*.)

HENRY – Evaaa! Evaaa!

CHELSEA – Să nu emigrezi, Eva, te rog! Orice, dar să nu emigrezi în America!

dr. **SCHEIMACHER** – Gaskell, crezi că-mi pot începe discursul?

GASKELL – Sigur că da, doctore! Te ascultăm cu mare atenţie!

dr. **SCHEIMACHER** – *(Urcă pe masă.)* N-ar fi bine să-l dezlegaţi şi pe domnul cu gonflabila? Aş vrea să am un auditoriu cât mai select.

GASKELL – Bineînţeles. O să-l invităm şi pe el.

SALLY – Nu e bine, domnule academician. Înţelege şi dumneata, că nu-i putem strica omului plăcerea... Ia ascultaţi ce fericit e!

HENRY – Evaaa! Evaaa!

.

TABLOUL III

SCENA 1

*(**Henry** în arestul poliţiei. Intră inspectorul **Flint** şi se aşază în faţa lui.)*

FLINT – Domnule profesor Wilt, permite-mi să mă prezint: sunt John Flint, inspector la Scotland Yard. Cred că eşti curios să ştii de ce te-am convocat la anchetă.

HENRY – De o mie de ori mai curios acum, când mi-aţi spus că tocmai Scotland Yardul s-a deranjat pentru mine! Nici nu ştiţi ce măgulit sunt!

FLINT – Atuncă să intrăm direct în subiect! Cu trei zile în urmă aţi fost împreună cu soţia, doamna Eva Wilt, la un party, la soţii Pringsheim. E adevărat?

WILT – Din păcate, aşa a fost...

FLINT – Iar azi-noapte, dumneata ai fost văzut de paznic intrând pe şantierul din curtea colegiului unde eşti profesor. La miezul nopţii! Beat!

HENRY – Poate binedispus e mai aproape de adevăr...

FLINT – Îmi pare rău, dar paznicul ne-a declarat în scris, citez: „**Dom'profesor Wilt era beat-muci!** "Aş putea afla şi eu ce căutai acolo?

HENRY – Am vrut să arunc o păpuşă din cauciuc.

FLINT – Deci, ceea ce muncitorii de pe şantier au văzut a doua zi pe fundul gropii ca fiind o femeie adevărată, îmbrăcată în haine adevărate, era în realitate o femeie gonflabilă din plastic şi cu vagin?

HENRY – Emisiunile de la televizor influenţează în mod nefast clasa muncitoare. Iar vaginul nu are nicio relevanţă.

FLINT – Dar gonflabila era posesoare de... vagin?

HENRY – De ce nu coborâţi să vedeţi dacă avea sau nu în dotare aşa ceva?

FLINT – Pentru că tâmpitul de macaragiu a dat drumul la douăzeci de tone de beton peste ea!

HENRY – Sincer, îmi pare rău!

FLINT – Mă-ndoiesc că-ţi pare rău. Muncitorii afirmă că păpuşa era îmbrăcată, avea părul mare, ţeasta turtită şi o mână ridicată în aer, de parcă cerea ajutor.

HENRY – Ţeasta era turtită de la bolovanul pe care l-am aruncat în ea.

FLINT – Aha! Ei tocmai asta mă interesează: de ce ai simţit nevoia să arunci cu un bolovan în capul unei păpuşi de cauciuc, care nu-ţi făcuse niciun rău?

HENRY – Pur şi simplu am făcut-o şi... gata! De fapt eram... foarte beat, aşa cum v-a spus paznicul...

FLINT – „**Beat-muci"**? Întrebare: ce aveai în minte atunci când ai aruncat-o?

HENRY – Habar n-am!

FLINT – În ordine. Să recapitulăm: ai îmbrăcat o păpuşă gonflabilă cu vagin, pe nume Judy, primită cadou de la soţii Pringsheim după vizită, şi ai dus-o în toiul nopţii pe şantierul din curtea şcolii unde lucrai. Aici ai aruncat-o în fundul unei gropi, despre care aveai informaţii că a doua zi va fi umplută cu beton. Şi, după ce-ai aruncat-o, ai lovit-o cu cu bolovani în cap? Corect?

HENRY – Corect.

FLINT – *(calm)* În cazul acesta nu ai prefera să economisim timpul şi să recunoşti cinstit că *(ridică tonul)* aşa-zisa păpuşă sau femeie gonflabilă din puţ, ce zace sub cele 20 de tone de beton e cadavrul unei femei ucise de dumneata?

HENRY – Nu! Nu prefer în niciun caz această explicaţie!

FLINT – *(fierbe)* Te avertizez că n-ai cum să scapi, pentru că o să săpăm până la ea, o s-o scoatem şi o să te zdrobim cu o asemenea probă!

HENRY – Şi-o să găsiţi o gonflabilă îmbrăcată, e drept, cu hainele soţiei mele...

FLINT – Şi cu vagin?

HENRY – *(exasperat)* Cu vagin.

FLINT – Pân-aici e bine. Mai departe! Cât de bine te-nţelegi cu soţia dumitale?

HENRY – Foarte bine!

FLINT – Deci doamna va adeveri obiceiul dumitale de a îmbrăca gonflabile cu hainele ei şi a le arunca în diverse gropi? Atunci să-i facem o vizită doamnei Wilt...

HENRY – Îmi pare rău, dar e... plecată... Şi nu ştiu unde.

FLINT – Păi nu ţi-a spus unde pleacă?

HENRY – Nu. Pur şi simplu când m-am întors acasă nu mai era acolo.

FLINT – Şi nu v-a lăsat un bileţel sau ceva de genul ăsta?

HENRY – Ba da, dar nu-l mai am. Ca să fiu sincer m-am şters la... la... cu el.

FLINT – *(stupefiat)* Ce-ai făcut?

HENRY – Cum biletul era din hârtie igienică, iar noi tocmai rămăsesem fără..., inevitabilul s-a produs!

FLINT – *(fierbe)* Domnule Wilt, eu sunt un om rezonabil, dar dacă te aştepţi să cred măcar o iotă din revoltătoarea dumitale istorie, trebuie să fii nebun! Mai întâi îmi spui că ai aruncat păpuşa în groapa aia…

HENRY – Da.

FLINT - …apoi recunoşti că era îmbrăcată în hainele soţiei dumitale.

HENRY – Da.

FLINT – Acum adaugi că nu ştii unde-i soţia dumitale şi, culmea, te-ai şters în dos cu singura probă ce-ţi dovedea nevinovăţia!

HENRY – Da.

FLINT – *(strigă)* Mă iei drept tâmpit?

HENRY – Da. Adică... nu. Vreau să spun că exact aşa am făcut!

FLINT – Shet! *(calm)* De ce dracu' nu recunoşti, dom'profesor, că doamna Wilt zace acolo, pe fundul blestematei ăleia de gropi? Acolo unde-ai aruncat-o dumneata!

HENRY – Mă arestaţi?

FLINT – *(Se relaxează.)* Oh! În sfârşit un semn că devii rezonabil. Iar în acest caz la fel o să procedez şi eu. Sunt gata să-ţi recomand un avocat bun şi să scriu în procesul verbal că ai fost cooperant cu organul de anchetă. Asta te va ajuta la sentinţă.

HENRY – Adică nu mai iau închisoare pe viaţă, ci doar vreo 30 de ani, nu?

FLINT – Iar dacă ai un comportament bun scapi cu vreo 29. Adică scapi de ultimul an, care e cel mai greu de suportat.

HENRY – Câtă generozitate! M-aş grăbi să vă ascult sfatul, dar, cu riscul să vă devin antipatic, vă anunţ că n-am omorât-o.

FLINT – *(tremură)* Biiine, eu am răăăbdare. Spune-mi acum ce ssscria-n bilet?

HENRY – Scria aşa: **„Gaskell zice că dacă ai chef de amor s-o pui pe Judy să ţi-o tragă! Că de la mine n-o mai vezi!"** Prin urmare, dacă între timp nu a apărut acasă, se află aproape sigur la soţii Pringsheim. Cel puţin aşa scria în bilet.

FLINT – *(dur)* Închipuieşte-ţi că i-am căutat deja şi nu i-am găsit pe niciunul. Iar înăuntru n-a făcut nimeni pic de curăţenie de la party. Deci şi cei doi au dispărut o dată cu soţia dumitale.

HENRY – Bineînţeles.

FLINT – Cum? Recunoşti tripla crimă?

HENRY – Bineînţeles... că şi ei au dispărut, pentru că în bilet mai scria: **„Eu plec cu Sally şi cu Gaskell, să mă recreez!"** Şi cum nu scria unde, habar n-am nici eu.

FLINT – S-o luăm altfel! Să înţeleg că n-ai fost prea entuziasmat de invitaţia soţilor Pringsheim. Ce te dezgustă la ei?

HENRY – Totul mă dezgustă la ei! Tot de la ei s-a pricopsit Eva cu tot felul de aiureli: *(oripilat)* hamburgeri reci, revoluţia sexuală, sex în pielea goală!

FLINT – Prin urmare, eşti convins că îţi servea la cină hamburgeri reci, din cauza refuzului dumitale de a face sex în pielea goală.

HENRY – Sunt foarte convins! *(indignat)* Iar de când a cunoscut-o pe nebuna aia îmi serveşte cremwurştii fără pieliţă!

FLINT – Ce poate semnifica asta?

HENRY – E vorba de un limbaj sexual evident! Iar pe masă un bileţel în care mă anunţă că ea e la cursul de judo sau de aranjamente florale şi, prin urmare, nu aveam de ce să mă supăr, că n-a gătit nimic. *(indignat)* Şi toate astea de la apariţia...

FLINT – ...lui Sally Pringsheim…

HENRY – …care vorbeşte tot timpul despre emanciparea femeilor, doar ca să-şi justifice comportamentul de căţea în călduri.

FLINT – Ce fel de om e doctorul Gaskell Pringsheim?

HENRY – Un biet profesoraş, care ziua se ocupă de bacterii pe care le cultivă el, personal, în laborator, iar seara se ocupă de bacteriile pe care le cultivă nevastă-sa, acasă, lăsând vasele nespălate. Iar la culcare, nefericitul de el, abia dacă mai apucă să-şi facă o labă până adoarme.

FLINT – *(fierbe)* Să revenim la party! Din declaraţia dumitale rezultă că doamna Pringsheim te-a dus în camera soţului şi ţi-a cerut să întreţii relaţii sexuale cu ea...

HENRY – S-o fut. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit.

FLINT – Nu-i un pic cam... ciudat că ai refuzat-o?

HENRY – Ciudat? De ce să fie ciudat? Să zicem că intră o femeie aici, se aruncă pe masă şi-ţi strigă: **„Trage-mi-o, dom'le inspector, să sară chiloţii de pe mine!"** Iar dumneata, chiar dacă ai observat că n-are chiloţi, îi zici: „Hai s-o facem, gagico!"?

FLINT – *(Sare în picioare.)* Cum îţi permiţi, dascăl nenorocit?

HENRY – La fel m-a alintat şi Sally Pringsheim când am refuzat-o...

FLINT – *(tremură)* Henry Wilt, în 25 de ani de slujbă n-am bătut niciun acuzat, dar tu nu mai ai mult! *(Nervos, inspectorul iese pe hol gemând de furie.)* Yeates! Yeates! Unde dracu eşti? *(Apare sergentul **Yeates**.)*

FLINT – De aseară îl interogăm pe nenorocitul ăsta şi n-am scos nimic de la el! Cum stăm cu săpăturile?

YEATES – Domn'inspector, muncitorii nu mai au mult şi ajung cu săpatul la cadavrul din groapă. Atunci nu va mai putea nega nimic!

FLINT – Păi tocmai de asta mi-e teamă! Dacă ajungem la cadavru şi în locul lui găsim chiar o afurisită de femeie de cauciuc?

YEATES – Nu se poate! Adică să fi săpat atâta degeaba?

FLINT – S-ar putea ca nemernicul să fi avut un plan diabolic: să tragă de timp până ajungem noi la gonflabilă, iar până atunci, cadavrele celor trei se descompun!

YEATES – Ducem gonflabila la tribunal ca probă!

FLINT – Fără cadavrul victimei o să părem nişte nătărăi desăvârşiţi!

YEATES – Şefu', eu propun să-i dăm drumul şi să-l urmărim. Trebuie să facă el o greşeală şi atunci sărim pe el şi-l arestăm!

FLINT – A doua oară? Ăia de la Drepturile omului ne vor acuza că hărţuim cetăţenii cinstiţi, iar avocaţii lui ne vor acuza de abuz! Să nu mai vorbim de ziare!

YEATES – Adică e posibil ca nemernicul ăsta să scape curat ca lacrima?

FLINT – Cred că trebuie să schimb tactica!

YEATES – Bună idee! Fiţi dur, şefu', altfel nu mai prindem nici avansare, nici primă! Ăsta ori e nebun, ori e un geniu al răului!

FLINT – Cred că ai dreptate. Trebuie să recurg la metode radicale!

*(**Flint** intră iar în celula lui **Henry**, îşi îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre el.)*

HENRY – *(Mimează îngrijorarea.)* Dumneata nu ştii, dom'le inspector, că zilnic în Anglia mor 28 de persoane din cauza tutunului? În lume, vai! câteva mii! *(**Flint** continuă să sufle fumul spre **Henry**. Acesta îl savurează.)* Degeaba îmi dai fumul în ochi, că se vede de la o poştă că eşti nefumător. Faptul că te-ai apucat de fumat denotă disperarea ce te-a cuprins când ai văzut că nu poţi să mă faci să mărturisesc! Chiar dacă dumneata eşti un funcţionar zelos, zău că nu merită să-ţi otrăveşti plămânii. *(Îl ameninţă cu degetul.)* Speri ca mirosul insuportabil să mă facă să mărturisesc. Din păcate, n-ai nimerit-o: eu nu fumez, dar îmi place mirosul de ţigară al dracului de tare! *(**Flint** stinge nervos ţigara.)* Iar dacă îţi va

trece prin gând să foloseşti picătura chinezească, cu scopul de a mă tortura psihic, te avertizez că nimic nu-mi produce un somn mai adânc decât căderea sacadată a unei picături de apă pe o chiuvetă de tablă. *(**Henry** bate cu degetul în masă în timp ce îşi lasă capul pe masă, adoarme şi începe să sforăie. **Flint** loveşte cu pumnul în masă. **Henry** se ridică anevoie.)*

FLINT – *(disperat)* Domnule Wilt, mi-ai promis că ne ajuţi la investigaţii!

HENRY – *(somnoros)* Ce-ai zis? A! Te… ajut, dar nu pentru că mi-ai fi foarte simpatic. Dimpotrivă! Vreau doar să se sfârşească odată circul ăsta până n-o să-mi fie afectat iremediabil prestigiul. Nu mă încântă defel ca ani întregi de-acum înainte să se spună despre mine: ăsta-i nemernicul care a aruncat într-o groapă o biată gonflabilă de care profitase până atunci!

FLINT – Bine. Atunci să-mi spui de ce-ai aruncat-o acolo?

HENRY – Aha, deci aţi ajuns la ea. Şi aţi fost dezamăgiţi, nu-i aşa? Ce să-i faci, se mai întâmplă... Zău, chiar mi-e milă de dumneata şi de sergent. V-aţi chinuit atât pe lângă mine şi n-aţi prea… avut succes. De prime şi avansări ce să mai vorbim... Uite, ca să vedeţi că am bunăvoinţă, mărturisesc că am vrut să fac un fel de repetiţie. Cu perucă şi fustă în carouri, Judy semăna al dracu de tare cu nevastă-mea!

FLINT – Deci recunoşti că ţi-a trecut prin minte să-ţi omori consoarta?

HENRY – Domnule inspector, dacă aş acţiona după fiecare impuls care-mi trece prin minte, demult aş fi fost condamnat pentru pedofilie, viol cu perversiuni, jaf armat şi… *(grav)* genocid printre poliţişti! *(**Flint** se retrage speriat.)* Şi, la fel ca mine, întreaga planetă... Deci şi dumneata...

FLINT – Wilt, nu jigni poliţia! Mintea unui poliţist rămâne vigilentă zi şi noapte, nu o ia razna ca mintea unui civil! Aşadar, recunoşti că te-ai gândit să-ţi ucizi soţia?

HENRY – Am spus că ideea mi-a trecut prin cap, mai ales atunci când ieşeam la plimbare cu câinele. De fapt e un joc pe care-l joc de unul singur.

FLINT – Eu nu numesc asta un joc, ci un act premeditat!

HENRY – Cum vrei. Concret, Eva se aşază în poziţia lotus pe covorul din sufragerie şi se gândeşte la lucruri frumoase, eu mă plimb prin parc şi mă gândesc la lucruri îngrozitoare… Iar în timpul ăsta, câinele îşi face nevoile pe

aleea centrală, cu toate că-i atrag de fiecare dată atenţia că nu-i frumos ce face. Şi în fiecare zi rezultatul e acelaşi. În parc, căţelul îşi acoperă fără succes producţia, acasă, Eva încălzeşte hamburgerii în cuptorul de microunde, iar eu vin şi mă chinuiesc să-i mănânc. În fiecare zi mă hotărăsc s-o omor, dar apoi renunţ, îmi pun pijamaua, fesul şi mă duc la televizor! *(trist)* Nimic nu se schimbă, în niciun sens!

FLINT – *(enervat)* Da, dar acum s-a schimbat: soţia dumitale, un tânăr savant sclipitor şi soţia lui au dispărut, iar dumneata stai aici şi aştepţi să fii pus sub acuzare pentru uciderea lor...

HENRY – ...pe care, spre dezamăgirea dumitale, n-am comis-o.

FLINT – *(Bate cu pumnul în masă.)* Spune-mi unde sunt? Unde i-ai ascuns?

HENRY – Pe cuvântul meu că aş face-o. Acum, că aţi pus mâna pe păpuşa de plastic, presupun că mă lăsaţi să plec!

FLINT – *(furios)* O să pleci pe dracu! Rămâi aici!

HENRY – Fără nicio dovadă? Fără niciun cadavru? Dar ăsta-i un abuz!

FLINT – *(în şoaptă)* Ai dreptate, dar nu pot să te eliberez. Până la urmă trebuie să cedezi! Niciun anchetat nu a rezistat metodelor mele!

HENRY – Auzisem eu de la elevii mei despre violenţei poliţiei!

FLINT – Ascultă-mă, Wilt, am avut în viaţa mea destui anchetaţi, care mai duri, care mai subtili, dat tu eşti cel mai ticălos dintre toţi!

HENRY – De ce, domnule inspector?

FLINT – Oamenii obişnuiţi nu-şi fac planuri de cum să-şi omoare nevestele, când pot scăpa de ele printr-un simplu divorţ. Deci la dumneata există o plăcere maladivă de a ucide. Un criminal obişnuit ar fi sugrumat-o sau i-ar fi înfipt un cuţit în inimă, dar dumneata, ca să-ţi satisfaci instinctul bestial ai început cu un preludiu: îmbrăcatul păpuşii de cauciuc în hainele nevestei şi aruncatul într-o groapă ce urma să fie umplută cu beton. Şi nu cu orice beton, ci cu beton rapid! *(iritat)* Asta ca să obstrucţionezi poliţia! S-o compromiţi! *(Face eforturi să se calmeze, dar izbucneşte într-un plâns nervos.)*

HENRY – Domnule inspector, vă rog să vă calmaţi!

FLINT – Să mă calmez când am ajuns eu, ditamai inspectorul, să-mi ceară nişte… *(dispreţuitor)* prăpădiţi de ziarişti la conferinţa de presă să mă pozez cu bucăţi de cauciuc din afurisita aia de gonflabilă? Închipuieşte-ţi că mi s-a nimerit în mână tocmai... vaginul!

HENRY – Tocmai vaginul? *(Mimează compasiunea.)* Vai, câtă tragedie!

FLINT – În apogeul carierei, pozat pe prima pagină, cu un vagin de gonflabilă-n mână! *(tare)* Îţi promit, Wilt, că o să te bat până o să dai tot din tine: şi măruntaie şi locul unde ţi-ai îngropat nefericita aia de nevastă! ***(Wilt cască.)***

HENRY – *(speriat)* În cazul ăsta, Domnule inspector, vă cer avocat!

FLINT – *(calm)* Eh, aici voiam să te aduc. Când o să ai avocatul lângă tine o să te pun oficial sub acuzaţie.

HENRY – *(cască)* Bine, dar întâi lasă-mă să dorm!

FLINT – *(cinic)* Orice vrei tu, numai somn nu primeşti! În afară de cazul în care te-ai hotărât să spui adevărul... Poţi să-ţi motivezi crima oricum: că a fost un gest spontan, un acces de nebunie pe care acum îl regreţi. Orice! ***(Wilt cască.)*** Mărturiseşte unde-ai ascuns cadavrele şi poţi dormi cât îţi pofteşte inima!

HENRY – *(epuizat)* Bine, mărturisesc. Daţi-mi să scriu!

.

SCENA II

YEATES – *(Iese victorios din celulă.)* Gata, a mărturisit! A scris tot! Zece pagini!

FLINT – *(emoţionat)* Te rog, citeşte-o dumneata, că eu nu mai pot de emoţie!

YEATES – Credeţi că... eu o să... Mă rog... *(silabiseşte uluit.)* „**Subsemnatul Wilt Henry, profesor la colegiul din localitate, domiciliat în...**

FLINT – Treci la subiect!

YEATES – Yes, sir. Aha... **„iar pulpele de la picioarele soţilor Pringsheim şi ale iubitei mele soţii le-am decupat pe tendoane** *(Înghite în sec.)* **şi le-am aruncat în cazanul cu umplutură de...** *(Pune mâna la gură şi fuge la toaletă.)* **plăcintă..”** Ah! A!

FLINT – Ce ai, sergent?

YEATES – Domn’inspector! Chiar ieri am... am mâncat o plăcintă cu carne de...

FLINT – Fii tare, ce dracu, doar eşti poliţist! Nu ceda aşa repede! Ce, dacă ai mâncat o plăcintă cu...? Poliţistul trebuie să suporte privaţiunile serviciului! Îţi ordon să te duci chiar acum la abator şi să opreşti producţia!

YEATES – Nu se poate! Azi e duminică şi nu întâlnim acolo decât paznici.

FLINT – Nu contează! Mergi în restaurante, patiserii, cofetării, peste tot! Ca să-l dovedim pe nemernicul ăsta, trebuie să mai găsim măcar o plăcintă cu carne de...!

YEATES – Ah! *(Fuge iar la toaletă cu declaraţia lui Henry.)*

FLINT – Citeşte mai departe!

YEATES – *(Citeşte în toaletă.)* **„Iar unghiile de la mâinile şi picioarele celor trei victime le-am depus în containerul care urma să fie dus la fabrica de mâncare pentru câini şi pisici... Drept pentru care regret fapta comisă şi semnez: Henry Wilt.”** *(Respiră adânc şi revine.)* Credeţi că nemernicul ăsta a

fost în stare să... disece şi să arunce cadavrele în... carnea de la abator, aşa cum a mărturisit în declaraţie?

FLINT – *(epuizat)* Eu îl cred în stare! Un om ca el e capabil de-o ticăloşie şi mai mare! De-aia a dus el degetele celor trei nefericiţi la fabrica pentru animale, să nu găsească cineva în plăcinta cu carne vreo unghie de-a doamnei Wilt. Şi a născocit diversiunea cu gonflabila sub ciment, până când cele trei cadavre vor fi consumate în totalitate de clienţi.

YEATES – *(Sare în picioare şi duce mâna la gură.)* A! Aaa!

FLINT – *(categoric)* Vreau să depistaţi şi să confiscaţi fiecare plăcintă din Anglia de Est, fiecare salam, fiecare conservă pentru câini şi pisici! Tot!

YEATES – Şi... minicremwurştii?

FLINT – *(Sare de pe scaun.)* Care... minicremwurşti? *(Îi tremură vocea.)* Ăia mici, roşii şi ieftini, care merg la bere? Tot abatorul ăla îi produce?

YEATES – Tot. E foarte buni! Şi eu consum la bere.*(**Flint** îşi duse brusc mâna la gură şi porneşte în viteză spre toaletă.)* Ce e, şefu, vă e rău? V-aţi îngălbenit!

FLINT – Ieri, soacră-mea... ah!... m-a servit cu d'ăia... mici, roşii şi ieftini...

YEATES – Nu se poate!

FLINT – Ba da! Demult o bănuiesc pe individă că vrea să-mi facă felul! Nici n-ar fi deloc surprinzător să fie chiar complici!

YEATES – A! A! Aoleu!

FLINT – Nu, că-l omor! De mâna mea moare! Dar până-l omor eu tu du-te la abator şi opreşte toată producţia!

YEATES – *(disperat)* Am înţeles, domn'inspector.

*((**Yeates** iese. **Flint** intră în celula lui **Henry**, care îl aşteaptă zâmbind.)*

HENRY – Ei, au fost gustoşi minicremvurştii? *(**Flint** fuge spre toaletă.)* Dacă nu v-au plăcut puteţi încerca şi cu salamul. *(Râde pe înfundate.)*

FLINT – *(Se opreşte.)* Iar ţi-ai bătut joc de mine, nemernicule!

HENRY – Bineînţeles! Ca să pot dormi şi eu puţin, ţi-am dat ce-ai vrut. Doar n-ai crezut că m-am apucat să omor nişte oameni şi să-i bag în mâncarea altor oameni?! Speram că prostia... ăăă... credulitatea dumitale are şi ea nişte limite...

FLINT – *(amenințător)* În momentul ăsta toate plăcintele, salamul şi cremwurştii din Anglia de Est sunt confiscaţi şi puşi la analize! Dacă şi acum ţi-ai bătut joc de mine...

HENRY – Mai mult decât să mă acuzi de crimă, cum ai făcut-o deja, nu prea mai ai ce.

FLINT – Deci ai făcut-o intenţionat...

FLINT – Exact! Până acum ţi-am spus doar adevărul, dar dumneata n-ai vrut să-l accepţi. Acum ţi-am oferit o minciună pe care voiai s-o crezi. Şi ţi-am servit-o sub forma a unei gustoase plăcinte cu carne şi a unor delicioşi minicremwurşti!

FLINT – *(urlă)* Yeates! Yeates!

YEATES – Da, şefu'.

FLINT – N-ai plecat încă?

YEATES – *(Apare sergentul ţinându-şi pantalonii desfăcuţi.)* Încă nu, că după vomă m-a luat diareea. Dar mi-am trimis toţi oamenii pe teren, să depisteze plăcin…

FLINT – Chiamă-i înapoi!

YEATES – Yes, sir! Dar ce s-a…

FLINT – Nu mai întreba! Vino aici şi opreşte-mă, altfel îl omor pe nemernic!

YEATES – *(Îl opreşte pe inspector, dar îşi scapă pantalonii.)* Nu-l omorî, şefu'!

FLINT – *(epuizat)* Sergent, opreşte vânătoarea de plăcinte!

YEATES – Cum?

FLINT – Cum ai auzit! Totul e o păcăleală! Iar ne-a făcut de rahat!

YEATES – Dar de unde ştia nemernicul tot procesul tehnologic de la abator?

HENRY – Elevii mei de la anul III măcelari m-au dus să văd abatorul unde lucrează ei. De-acolo ştiu toate…

(Yeates încearcă să-i ascundă un ziar.)

FLINT – Yeates, ce-mi ascunzi acolo?

YEATES – Zi… ziarul de dimineaţă...

FLINT – *(I-l smulge.)* Uite ce titlu au: **„POLIŢIA CAUTĂ O FEMEIE DISPĂRUTĂ ÎN PLĂCINTELE CU CARNE!"** După pozele cu vaginul femeii gonflabile şi acum cu plăcinta cu carne, chiar s-a dus dracului imaginea mea publică!

(Se lasă pe scaun.)

YEATES – Şefu', vreau să vă propun ceva.

FLINT – *(epuizat)* Propune!

*(**YEATES** îi şopteşte cevanspectorului. Acesta aprobă din cap şi iese.)*

YEATES – *(**Henry**, cu capul pe masă, sforăie. **Yeates** loveşte masa cu pumnul. **Henry** tresare speriat. Sergentul îl ia de gât.)* Băi, ştii ceva? Mie să-mi spui tot, că eu nu-s gentleman ca boşorogul ăsta de inspector de la Scotland Yard. Bă, eu-s mai şmecher ca tine şi te sparg!

HENRY – *(savant)* Ce interesant e acest fenomen: intrarea unor termeni din argoul infractorilor în vocabularul uzual al poliţiştilor. Din punct de vedere lingvistic ne aflăm în faţa unui fenomen de contaminare...

YEATES – Lasă-te de vrăjeli, că te bat, nene, de te pişi pe tine!

HENRY – *(senin)* N-aveţi voie să-i bateţi pe anchetaţi!

YEATES – *(Îl ia de gât.)* Bă, asta-i o celulă specială. În celula asta au luat bătaie unii mai şmecheri ca tine. Au urlat în draci, dar nu i-a auzit nimeni!

HENRY – *(Mimează naivitatea.)* Ştii, domnule sergent, eu în copilărie făceam concursuri de vomitat cu prietenii mei. Şi îmi amintesc cu satisfacţie că totdeauna ieşeam primul! Uite, dacă m-aş strădui puţin, aş putea vomita din belşug pe uniforma dumitale. *(**Henry** se ridică brusc. Speriat, sergentul se retrage.)* Dar, dacă mă laşi să dorm puţin, cred că... mă pot abţine.

YEATES – Orice, până şi femei îţi aduc, dar somn nu! Aşa a ordonat, domn'inspector. Prima mea întrebare e simplă: Doamna Wilt purta proteză dentară?

HENRY – Proteză? Nu. Ea era foarte...

YEATES – Stop! Niciun cuvânt mai mult! Taci! E suficient! Acum pot chiar să-ţi mulţumesc. *(Sună repetat la sonerie.)*

HENRY – *(nedumerit)* Pentru ce să-mi mulţumeşti?

YEATES – Ştiam eu că până la urmă tot te vei da de gol! *(Sună iar.)* Domn'inspector? *(Intră Flint.)* Veniţi repede, că l-am prins! S-a demascat!

FLINT – Cum?

YEATES – A pronunţat cuvântul fatal!

FLINT – *(bucuros)* Bravo, sergent! O să te propun la avansare!

YEATES – Thank you, sir! Servesc patria! A fost foarte greu, epuizant de greu, dar, cu inteligenţa mea şi sfaturile dumitale l-am făcut să scape cuvântul fatal!

HENRY – Care... cuvânt fatal?

YEATES – Ai zis „Ea **era** foarte...”?

HENRY – Da, recunosc!

YEATES – Păi cuvântul „**era**” e cuvântul fatal! Adică verbul **a fi** la timpul trecut. Cu ăsta te-ai dat de gol definitiv! În subconştientul tău, e clar că femeia-i moartă, de-aia ai pus verbul la timpul trecut! Eva **era**, deci nu mai **e**! Pentru mine totul e limpede!

FLINT – Şi pentru mine e la fel!

HENRY – Păi la poliţişti totul e limpede, mai puţin gramatica!

YEATES – Ce… vrei să spui?

FLINT – Chiar aşa. Ce vrei să insinuezi?

HENRY – Că verbul **„era”** este într-adevăr la timpul trecut, dar nu la oricare trecut. După cum poate ştiţi, domnilor poliţişti, iar dacă nu, aflaţi acum, „**era**” este forma de **imperfect**. Iar imperfectul e un timp trecut, adică unul ce arată o acţiune trecută, dar despre care **nu** se precizează dacă s-a terminat. Adică ea poate continua şi în prezent... Mă rog, poate e prea subtil pentru organele de poliţie, dar vă puteţi documenta în orice gramatică de şcoală elementară! Acum mă lăsaţi să dorm?

FLINT – Nu te las, pentru că tu faci parte dintre criminalii prea deştepţi!

HENRY – De acord, dar când am aruncat gonflabila în groapă, am acţionat ca un idiot!

FLINT – Da, dar unul deştept! Şi periculos! De aceea eu te sfătuiesc să te cauţi la cap...

HENRY – Total de acord. Puteţi să mă duceţi la un detector de minciuni ori să-mi daţi droguri de-alea, care să mă facă să spun adevărul. Orice numai să treacă vremea! Şi ca să te ajut şi pe dumneata... sunt gata să mă las examinat şi de un psihiatru.

FLINT – Bine. Dacă însă speri că ai putea scăpa cu manevra asta, te înşeli. Specialiştii noştri îşi dau imediat seama dacă faci pe nebunul sau chiar eşti.

.

SCENA III

*(**Henry** doarme cu capul pe masă. Intră **dr. Pittman**. **Henry** se trezeşte.)*

PITTMAN – Sunt dr. Pittman, psihiatru la Spitalul Fenland şi profesor de psihologie criminală la Universitate.

HENRY – Încântat, doctore. Demult voiam să stau de vorbă cu un psihiatru sau cu un psiholog, să-i întreb şi eu, aşa, din curiozitate, care-i diferenţa dintre ei.

PITTMAN – *(Îl întrerupe.)* Te avertizez, domnule Wilt, că am fost informat asupra manevrelor dumitale de a-i duce pe anchetatori pe piste false. Deci renunţă să procedezi în acelaşi fel şi cu mine! Te rog să-mi răspunzi doar la întrebările pe care ţi le pun!

HENRY – Iar eu te avertizez, doctore, să renunţi la teste, că sunt înşelătoare!

PITTMAN – Chiar aşa de sigur eşti?

HENRY – Absolut! De exemplu: îmi arăţi nişte pete de cerneală şi mă întrebi cu ce seamănă. Dacă mie mi se pare că semănă cu nevastă-mea întinsă pe jos într-o baltă de sânge, mă crezi chiar tâmpit să-ţi spun aşa ceva? O să-ţi spun că imaginea petelor de cerneală îmi induce imagini de fluturi. Prin urmare nu te ajută cu nimic! Altă întrebare!

PITTMAN – Păi până acum nu m-aţi lăsat să vă pun niciuna!

HENRY – Vă rog să mă scuzaţi.

PITTMAN – *(iritat)* Prima întrebare: vă simţiţi dominat de doamna Wilt?

HENRY – Nu mă simt, ci sunt dominat de doamna Wilt! Şi, cu toate astea, inspectorul Flint mă bănuieşte că am omorât-o. Ba, şi pe soţii Pringsheim, pe care, fie vorba-ntre noi, n-ar fi stricat s-o fi făcut careva... Şi asta mai demult!

PITTMAN – Credeţi că Eva i-ar fi măcelărit?

HENRY – În niciun caz. Cu toate că e un om, mă rog, o femeie dintr-o bucată. Să vă spun numai ce face cu Harpicul...

PITTMAN – Cu Harpicul?

HENRY – Cu praful de curăţat Harpic.

PITTMAN – *(calm)* Te avertizez a doua oară, domnule Wilt, că nu ţine cu metodele dumitale de a mă abate de la subiect! *(Ferm)* Mie să-mi spui cum îţi realizezi laba de seară.

HENRY – *(indignat)* Eu? Labă? Seara?

FLINT – *(senin)* Da. Ce, dumneata nu te masturbezi deloc?

HENRY – Uite ce e, doctore, n-o să-ţi spun chestia asta nici în ruptul capului! Ba chiar am plăcerea sadică să te las devorat de dilemă: face sau nu face acuzatul Wilt labă, seara?

PITTMAN – Dacă nu eşti mai cooperant, nu te pot ajuta. Prin urmare, spune-mi: ai contacte sexuale regulate cu o femeie gonflabilă?

HENRY – Eu? Asta ţi-a băgat-o-n cap obsedatul ăla de inspector.

PITTMAN – Şi n-ai făcut-o?

HENRY – Bineînţeles că nu! Precis că, de câte ori discutaţi despre păpuşa gonflabilă, el accentua că aceasta are vagin!

PITMANN – De unde ştii?

HENRY – Aşa a procedat şi cu mine.

PITTMAN – Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Demult îl bănuiesc pe inspector că îmi ascunde date din anchetă, ca să-şi aroge el întregul succes. Acum, Henry, aş vrea să-mi spui, eşti un om raţional sau nu?

HENRY – Nu, n-aş putea spune că sunt un om raţional.

PITTMAN – Atunci, poate, unul iraţional?

HENRY – Nici una, nici alta întru totul. Sunt un animal domesticit cu vagi reminiscenţe de sălbăticie.

PITTMAN – Vorbeşte-mi despre reminiscenţele de sălbăticie.Cum se manifestă?
HENRY – Trebuie să mărturisesc, doctore, o reminiscenţă a maimuţei antropoide din mine, dar care îşi impune pretenţiile teritoriale într-un mod cu totul paşnic.
PITTMAN – Dă-mi un exemplu concret!
HENRY – *(confidenţial)* Doctore, mă simt foarte jenat, dar îmi place al dracu să mă băşesc în pat! *(**Pittman** se înroşeşte de indignare. **Henry** continuă pe un ton savant.)* La mine, băşina de seară e un mijloc de defulare, numai că înjurăturile neveste-mi, când miroase... realitatea de sub plapumă, strică toată poezia!
*(**Pittman** se ridică nervos, dă cu pălăria de birou şi iese tremurând de indignare.)*
HENRY – *(la pălăria şi o examinează.)* Don'doctor v-aţi uitat pălăria*. (**Pittman** revine, ca să şi-o ia.)* Apropo: unde vă comandaţi pălăriile?
PITTMAN – *(Nervos, încearcă să spună ceva, dar renunţă, îi smulge pălăria din mână şi, pufnind, pleacă trântind uşa. În urma lui, **Henry** pune imediat capul pe masă şi adoarme.)*

.

SCENA IV

*(În faţa arestului, **dr. Pittman** e aşteptat de **Flint**, care până atunci ascultase la căşti discuţia celor doi.)*
FLINT – Ei, colega, care e verdictul?
PITTMAN – Colega, pe ăsta puteţi să-l închideţi toată viaţa, chiar fără probe, că nu greşiţi prea mult!

FLINT – Aşa-i că-i un criminal maniac?

PITTMAN – Indiferent cum a ucis-o pe doamna Wilt, femeia aia trebuie să-i mulţumească lui Dumnezeu că a scăpat de el. Treisprezece ani cu omul ăsta!... Doamne! Nici nu vreau să mă gândesc!

*(Cei doi se uită dezamăgiţi unul la altul. Doctorul pleacă. Apare **Yeates**. Intră femeia de serviciu, care, fluierând, începe să facă curat. Inspectorul **Flint** îi face semn lui **Yeates** şi ies amândoi din celulă. **Henry** adoarme cu capul pe masă.)*

FLINT – Sergent, cum i se permite unei femei de serviciu să deranjeze un o anchetă de la Scotland Yard?

YEATES – Îmi pare rău, dar la noi, la secţie, e ora de curăţenie. Ordin de... sus.

FLINT – Mii de ordine tâmpite se dau încă în Scotland Yard. Sergent!

YEATES – Yes, sir!

FLINT – Ia monitorizează-i cu vigilenţă sporită pe cei doi şi-mi raportezi tot! *(Femeia de serviciu începe să tuşească, pentru a-l trezi pe **Henry**, îl loveşte cu mopul, întinde câte un picior spre el şi se bagă pe sub masă. **Henry** îi face loc să mătură, fără însă să-şi ridice capul de pe masă şi să deschidă ochii.)*

FLINT – Ce face obiectivul, sergent?

YEATES – Sir, obiectivul face curat în mod paşnic.

FLINT – Dar acuzatul?

YEATES – El îi face loc să mătură, dar nu ridică deloc capul de pe masă...

FLINT – Deci doarme...

YEATES – Ca porcu', domn'inspector! Ca porcu'!

FLINT – Te-ai uitat la... picioarele ei?

YATES – În timpul serviciului? Eu... niciodată, sir!

FLINT – Nu fi idiot. Ai văzut ce pantaloni avea?

YEATES – Da. Are nişte pantaloni, iar sub ei se văd cracii unei pijamale roz... O fi musulmană, sir. Alea poartă izmene colorate.

FLINT – Pe căldura asta, cu pijama pe sub pantaloni, o musulmană blondă! *(exasperat)* Sergent, ţie nu-ţi dă nimic prin cap?

YEATES – Nimic, şefu'!

FLINT – Nu-ţi mai aminteşti de ce s-au certat acuzatul şi cu nevastă-sa înainte de a se duce la party, la nefericiţii soţi Pringsheim?

YEATES – Pentru că doamna Wilt voia să meargă la party în pijamaua lila...

FLINT – ...curviliu! Sună imediat la agenţia care a trimis-o!

YEATES – Da, şefu', acum! *(Scoate mobilul şi formează un număr.)* Alo! Bună ziua. Sunt sergentul Yeates de la Secţia 13 poliţie. Despre femeia pe care ne-aţi trimis-o la curăţenie vreau să vă întreb. Ba da, a venit şi a făcut o treabă foarte bună, da. Aş vrea să aflu cum se numeşte, că nu are ecuson. Vă rog. Cuuum? *(Vocea îi tremură.)* Sssunteţi... sssigură? Vă... vă... vă rog să mai verificaţi o dată. Tot aşaaa o cheamă? Şi ea a... Aha! Mu... mu... mulţumesc. *(Glasul îi tremură.)* Do... domn' ins... domn' inspec, inspector... ea e! Moartea! Nu, moarta!

FLINT – Ce moartă, sergent? Sper că nu te-ai tâmpit.

YEATES – Încă nu, sir, dar nici mult nu mai am. Pe femeia de serviciu o cheamă... o cheamă... Eva... Eva... Wilt şi au... şi... au angajat-o abia ieri. Şi ea a insistat să vină la secţie, cu toate că se ştie în tot cartierul că la noi e multă mizerie.

FLINT – *(Duce mâna la pistol.)* Sergent, mobilizează-te, că suntem pe cale să arestăm şi complicea criminalului. Fii vigilent, sergent, că individa trebuie să fie chiar ucigaşa Evei, plătită de nemernicul de bărbatu-său şi răsplătită pentru crimă cu pijamaua. Cum iese pe hol sărim pe ea şi o arestăm!

YEATES – Nu credeţi că ar fi mai bine să...

FLINT – Ce-i sergent, ţi-e frică să dai piept cu infractorul?

YEATES – Nu, domn'inspector, dar îmi amintesc că Wilt se plângea că nevastă-sa de-aia nu-i făcea de mâncare, pentru că toată ziua era dusă la cursurile de judo.

FLINT – Cred că ai dreptate, sergent. Ce strategie propui?

YEATES – Propun s-o lăsăm să înceapă curăţenia în celula alăturată şi s-o închidem acolo. Am cheia la mine! *(I-o arată.)*

*(Femeia de serviciu îşi adună ustensilele şi iese din celula unde **Henry** doarme cu capul pe masă. De cum intră în celula vecină, cei doi o încuie. Cei doi poliţişti sar de bucurie.)*

.

SCENA V

*(**Eva** şi **Henry** în cele două celule - tip american - alăturate.)*

EVA – *(timid)* Henry! Henry! *(tare)* Henry!

HENRY – Da. *(buimăcit)* Cine-i?

EVA – Sunt eu, Eva.

HENRY – Dar ce cauţi aici? Parcă erai plecată să te relaxezi?

EVA – Am greşit, Henry. Te rog să mă ierţi! Mai eşti supărat pe mine?

HENRY – *(ironic)* Păi de ce să fiu supărat, când datorită ţie am ajuns aici, în celula criminalilor, unde... mă simt foarte bine! Doar sunt tratat cu respect şi frişcă. Dacă n-ai fi dispărut tu şi minunaţii tăi prieteni, viaţa mea ar fi fost cât se poate de plictisitoare!

EVA – Henry, tu faci mişto de mine?

HENRY – Nu, iubita mea. O singură chestie am regretat în timpul ăsta.

EVA – *(senină)* Care?

HENRY – Că am aruncat-o pe biata Judy în groapa aia *(izbucneşte)* şi nu te-am aruncat pe tine! Şi pe troglodiţii ăia de Sally şi Gaskell! Din cauza voastră, tot Scotland Yardul e călare pe mine, iar ziarele mă dau pe prima pagină. Alături de tine! Toţi vor să mărturisesc cum v-am hăcuit şi unde v-am îngropat. Unde dracu v-aţi ascuns şi de ce?

EVA – De supărare că m-ai înşelat cu Judy, am plecat cu ei pe yaht.

HENRY – Care yaht?

EVA – Yahtul profesorului de spermantologie. Sally i-a furat cheile şi a doua zi am plecat în Delta Tamisei.

HENRY – De-aia nu v-au găsit poliţiştii! Şi de ce nu i-ai adus şi pe ei, ca să-i vadă inspectorul şi să-mi dea drumul?

EVA – Ei nu au cum să mai vină, săracii, pentru că am reparat radioul.

HENRY – Şi ce e cu radioul?

EVA – După ce am reparat radioul am aflat de la ştiri că erai arestat pentru uciderea mea, aşa că i-am bătut măr pe Sally şi pe Gaskell şi am plecat.

HENRY – Foarte bine le-ai făcut! Singura ta faptă deşteaptă de când te cunosc!

EVA – Din păcate, când îi băteam conform cursului de judo, din greşeală, am făcut o gaură în burta yahtului...

HENRY – ...pe unde ai fugit...

EVA – Nu, pe unde a început să intre apa. Iar eu am fugit cu singura barcă de salvare aflată la bord.

HENRY – Bravo! Felicitări!

EVA – Da, dar Sally şi Gaskell, care nu ştiau să înoate, zac acum pe fundul Tamisei, iar eu în arestul poliţiei.

HENRY – Cum ai putut, femeie necugetată?

EVA – M-am răzbunat pentru ce ţi-au făcut! Şi după isprava aia m-am deghizat în femeie de serviciu şi am venit la poliţie... să te răpesc!

HENRY – Dar cine te-a rugat, nebuno? În loc să le spui că nu te-a omorât nimeni, cum ai merita, tu ai făcut o nouă infracţiune! Deci ai făcut mărturisiri complete inspectorului Flint?

EVA – Da. Henry, crezi că va fi o sentinţă aspră?

HENRY – Habar n-am. Oricum, să nu-ţi iei avocat, că e foarte scump! Dar oare de ce dracu nu-mi dau ăştia drumul de aici?

EVA – Asta nu cred că o să se întâmple prea curând.

HENRY – De unde ştii tu?

EVA – Pentru că am declarat că amândoi am pus la cale asasinarea celor doi.

HENRY – Cum? De ce-ai făcut asta, nenorocito!

EVA – M-am gândit că o să ne dea jumate din pedeapsă la unul şi jumate la altul...

HENRY – Fiinţă troglodită ce eşti, chiar dacă am fi zece autori ai unui singur omor, pedeapsa o ia fiecare de parcă ar fi singur!

EVA – Da? Vai câtă nedreptate e-n justiţie!

HENRY – Şi câtă prostie în capul tău! Eva, de când te-am luat mi-am dat seama că eşti proastă, dar nu mi-am putut închipui că eşti absolut tâmpită! Aşa că roagă-i pe gardieni să nu te lase nicio clipă singură cu mine! Dacă tot mă condamnă pentru crimă, măcar să le dau motiv!

*(Apare sergentul **Yeates**, care deschide celula **Evei**.)*

YEATES – Doamna Eva Wilt?

EVA – *(sfioasă)* Da.

YEATES – Semnaţi aici!

HENRY – Nu semna nimic! Ăştia te fraieresc!

YEATES – Chiar dacă nu semnaţi, am ordin să vă dau afară din arest.

EVA – Păi de ce? Doar eu am comis o crimă. O crimă dublă!

YEATES – Îmi pare rău, dar domnul Gaskell Pringsheim trăieşte şi tocmai ne-a mărturisit că şi-a părăsit soţia, pe doamna Sally Pringsheim, pe vasul care se scufunda. El s-a salvat înot, iar ea a rămas şi s-a înecat. Aşa că l-am arestat pe dânsul.

EVA – Deci el ştia să înoate! Mincinosul! Vedeţi, domnu' poliţist cum e bărbaţii? E porci şi minte şi e laşi! Deci nu i-am omorât-o eu?

HENRY – Ce păcat!

YEATES – Îmi pare rău, că v-am adus o veste atât de tristă. Acum poftiţi după mine la magazie, să vă predau lucrurile personale.

HENRY – Hei! Dar pe mine nu mă eliberezi?

*(Apare inspectorul **Flint**, care ascultase toată convorbirea.)*

FLINT – Îmi pare rău, mai exact spus, îmi pare bine, dar dumneata eşti reţinut sub acuzaţia de complicitate la crimă!

HENRY – Eu? Păi n-a mărturisit nenorocitul ăla de Gaskell că el a lăsat-o pe matracuca de nevastă-sa să se înece?

FINT – Ba da, dar eu bănuiesc că a înfăptuit crima în complicitate cu dumneata.

HENRY – Ai înnebunit, inspectore? Păi nu eram în arest, când a omorât-o?

FLINT – Ba da, dar eu cred, adică sunt sigur, că împreună aţi planificat totul. Motivul: pasiunea voastră comună pentru femei gonflabile!

HENRY – Ah! Inspectore, cred că până acum am avut o părere prea bună despre poliţie. Şi am greşit profund!

FLINT – O să-ţi schimbi dumneata părerea după finalizarea cu succes a anchetei! Căci ancheta continuă până la victoria finală!

EVA – Henry, contează pe mine! O să vin zilnic la tine, să-ţi aduc hamburgeri proaspeţi!

HENRY – Eva, dacă mai apari pe aici, cu sau fără hamburgeri, o să evadez şi o să te strâng de gât în lumina camerelor de televiziune!

EVA – Henry, eu cred că domnul inspector are dreptate. Mai stai tu puţin aici până te linişteşti! *(inspectorului)* Dacă nu mai aveţi treabă cu mine, eu… aş pleca.

FLINT – Da, doamnă, dumneavoastră sunteţi liberă!

EVA – By, by, Henry! *(**Eva** iese.)*

HENRY – Ăsta-i un abuz inadmisibil! O să dau poliţia în judecată!

FLINT – Până atunci, domnule Wilt, trebuie să plăteşti 200 de lire, drept despăgubiri morale complicelui dumitale, domnul Pringsheim, pentru că i-ai distrus *(Citeşte din reclamaţie.)* **„una păpuşă cauciuc de o inestimabilă valoare sentimentală”**. Am încheiat citatul.

HENRY – Cum, îndrăzneşte criminalul ăla să-mi ceară despăgubiri, când chiar el mi-a trimis gonflabila, ca să-şi bată joc de mine?!

FLINT – Zice că ţi-a împrumutat-o doar pentru folosinţă cât timp lipseşte de la domiciliu.

HENRY – Atunci să plătească şantierul, că ei au turnat beton peste ea!

FLINT – Schimbul acesta de femei gonflabile dintre voi mi-a trezit bănuiala că vă cunoaşteţi mai demult şi aţi putea fi complici.

HENRY – *(fierbe)* O să vă sucesc gâtul la amândoi!

FLINT – Poftim! În decurs de câteva minute ai ameninţat trei oameni cu moartea: pe soţia dumitale, pe domnul Gaskell Pringsheim şi pe mine! Această stare de violenţă, ce te stăpâneşte permanent, m-a determinat să-ţi prelungesc arestarea.

Pentru mine, care te-am cunoscut atât de bine, e limpede: eşti un adevărat pericol public!

*(Intră sergentul **Yeates** îngrozit.)*

YEATES – *(tremură)* Domn'inspector!

FLINT – Ce s-a întâmplat, sergent? Eşti palid!

YEATES – Domn'inspector, a venit...

FLINT – Cine a venit?

YEATES – Cine a venit? Moarta a venit!

FLINT – Care moartă, sergent?

YEATES – Cealaltă! Înecata! Înecata nu s-a-necat, că era apa mică!

FLINT – Sergent, tu eşti beat?

YEATES – Mai rău, şefu'! Sunt zăpăcit! Sunt aiurit! Sunt... *(cântă)* S-a dus şi ultima noastră victimă! Adio prime, adio avansări!

HENRY – Halal poliţie! Vă stă mintea numai la privilegii și avantaje!

FLINT – Vrei să zici că nevasta lui Pringsheim nu s-a înecat?

YEATES – Nu numai că nu s-a-necat nemernica, dar ne-a reclamat la ziare că i-am arestat bărbatul fără motiv!

HENRY – Poliţişti incapabili ce sunteţi! O să vă reclam şi eu ! Huo!

FLINT – Sergent! Scoate-l pe Wilt din celulă şi dă-l afară din secţie, că-l împuşc!

YEATES – Yes, sir! *(**Yeates** îl eliberează pe **Henry**. Acesta pleacă huiduind.)*

FLINT – Deci la ora asta, ancheta noastră nu mai are nicio... victimă?

YEATES – Nici una, şefu'!

FLINT – Şi ce frumos pornisem: cu trei victime şi criminalul arestat! Iar acum riscăm să ne facem de râs!

YEATES – …plus să mâncăm o bătaie zdravănă! De aceea vă propun să ieşim prin spate, că-n faţă e plin de ziarişti. S-au încăierat...

FLINT – Ziariştii?

YEATES – Nu, ziariştii, şefu', nebunele alea două...

(Deschide fereastra. Se aud ţipetele unui scandal de proporţii.)

FLINT – Care nebune?

YEATES – Moarta şi înecata. Adică nevasta lui Pringsheim şi nevasta lui Wilt…

FLINT – Victimele noastre dragi, pe care noi am vrut să le răzbunăm!

YEATES – Victimele noastre dragi se bat în faţa secţiei de poliţie. Cred că n-ar fi prea indicat să dăm faţă cu ele…

FLINT – *(speriat)* A... a… ai dreptate, sergent. Să ieşim prin spate, mai bine... *(Îi vine o idee şi se opreşte.)* Mai bine... nu! Ia spune-mi: se bat tare?

YEATES – Adevărată bătaie între femei, şefu'! Adică smuls păr, dat poşetă cap, zgâriat nas, gât şi urechi ! Plus înjurături de mamă, care hârtia nu le suportă! S-a adunat lumea, iar ăia dă la televiziune filmează-n draci! Aprobaţi să trimit un poliţist să le despartă?

FLINT – Să le... despartă? *(râs misterios)* Dar de ce... să le despartă? Dacă...

YEATES – Dacă... ce vreţi să spuneţi, şefu'?

FLINT – Sergent, îţi ordon să le laşi să se bată în voie!

YEATES – În faţa poliţiei?! Dacă se rănesc grav?

FLINT – Păi tocmai aici e singura noastră speranţă! Dacă în urma bătăii, una din ele ar... Ei! Ei! Ce zici?

YEATES – Credeţi că...? Domn'inspector, sunteţi genial! Adică ele se bat, se rănesc, iar noi îl arestăm iar pe nenorocitul acela de Wilt, căruia trebuie să-i găsim vreo vină! *(aplaudă)*

WILT – Bravo, sergent, ai făcut o deducţie încrucişată pe un fundament judiciar!

YEATES – Iar ancheta noastră nu e cu totul pierdută...

FLINT – Aşa că-ţi ordon ca tu, personal, să le supraveghezi, să nu fie deranjate! Lasă-le să se bată în voie! Doar suntem o ţară liberă, unde se respectă drepturile cetăţeanului!

YEATES – Yes, sir! *(solemn)* Vă asigur că nimeni nu le va deranja! *(Îşi freacă bucuros mâinile.)* Ba, în interesul anchetei, o să am grijă să le şi întărât!

FLINT – Bravo, sergent! Ai stofă de şef. O să te propun la avansare! *(Muzică.)*

YEATES – *(Salută triumfal)* Thank you, sir! Servesc patria!

*(Ţipând şi lovindu-se, **Eva** şi **Sally** apar printre spectatori şi se îndreaptă spre scenă.)*

- sfârşit -

THE SEX DOLL

- stage version by **Ioan DRĂGOI** of the novel **WILT** by **Tom SHARPE,**
Issued by **POLIROM Publishing House**, translated by **Radu Pavel GHEO** -

english version
Issabela GLANGER

The Characters:

Henry WILT, 35-40 years old, a college lecturer

EVE WILT, 30-35 years old, a housewife

Gaskell PRINGSHEIM, 35-40 years old, a biochemist

Sally PRINGSHEIM, 30-35 years old, a housewife

FLINT, 50 years old, an inspector at the Scotland Yard

Sergeant YEATES, 30-40 years old, a local policeman

Dr. PITTMAN, 50-60 years old, a psychiatrist

RAPHAEL, a painter of nudes with one beauty spot on buttocks

Dr. SCHEIMACHER, a doctor in spermatology

CHELSEA, a militant neighbour

.

TABLEAU I

*(The **Wilts'** bedroom. **Henry** is in the bathroom. At the mirror, **EVE** is putting on a pink pyjama, tries some ballet figures, puffs out her pyjama's blouse at her breasts.)*

EVE – Come on, faster, dear!

HENRY – Leave me, I still have a few poems to write.

EVE – Can't you write them at the office?

HENRY – You know very well that it is only on the toilet seat that I get my inspiration.

EVE – Do you want me to wet my pyjamas?

HENRY – Hold on a second, I still have a few rhymes.

EVE – *(Sighs and sits down in a lotus position.)* Henry!

HENRY – Yes, Eve.

EVE – I wanted to ask you what "transsexual lyrics' diversification" means?

HENRY – *(Sourly)* To write poems about fags.

EVE – Really?

HENRY – Yes.

EVE – *(Puffs out her pyjama's blouse at her breasts.)* Henry!

HENRY – Yes, Eve.

EVE – What would you say if I'd put some number 4 silicones? Just like those blondes at TV?

HENRY – *(Sticks out his head through the bathroom's door.)* I'd say you're mad!

EVE – *(disappointed)* I was sure you are a rigid and narrow-minded guy.

HENRY – Eve, why the hell is so hot inside? *(Angry)* I can't write anything in such conditions. *(He flushes the toilet and gets out of the bathroom.)*

EVE – I've no idea. *(She gets into the bathroom and slams the toilet seat down.)* Goodness gracious! You've pissed on the toilet seat again!

HENRY – It's only your impression, darling...

EVE – It's not my impression, the fact is that it stinks awfully!

HENRY – Really? Then it's your fault, because you won't let me turn on the light or flush the toilet during the night either. *(Ironically)* So that you won't wake up!

EVE – Couldn't you wait until morning and piss when it's daylight?

HENRY – Wait until morning after a keg of bear I drank last evening?! You wait!

EVE – Why of course! You drink like a pig in the evening, and you cannot stand not to piss in the night at least while I am fast asleep. *(Sighing)* You know about my headaches...

HENRY – *(Theatrically)* To piss or not to piss! This is the question!

EVE – You just can't hold back from cheap ironies?

HENRY – So what do you want? Do you want me to tie up my dick until morning for you to sleep like a log?

EVE – You can tie it twice, anyway I have no great use of it.

HENRY – Well, I still need it. That's a hell of a heat!

EVE – I can't even use the car, because it's too much for you to walk the two kilometres to your college.

HENRY – Two kilometres and eight hundred meters. Why should I leave it to you, since you weren't able to get your driving license not even at the eighth trial!

EVE – When am I supposed to learn if you never leave the car at home?!

HENRY – All right, I'll leave it to you. But on one condition: you should cook something. All day long you feed me hamburgers. Those from today were like ski boots' soles...

EVE – Today I had no time for cooking. I went from one shop to another on Felicity Fashions.

HENRY – What the hell did you go there for; I didn't give you any money, did I?

EVE – Sally Pringsheim, my American friend, invited me. Let me tell you about what a smashing idea Sally had today.

HENRY – That lunatic has ideas?

EVE – That's what you, men, always do when you can't understand feminine mystery: you start smearing it! First listen to the dialogue topic she proposed for the flower arrangements lesson and then you talk!

HENRY – I'm dying of curiosity!

EVE – Just listen: ***"Oral stimulation of the clitoris – a condition of conjugal harmony in unisex clothing families".*** Well, what do you think of that?

HENRY – *(Ironically)* Crazy! Ravishing! Fascinating!

EVE – Isn't that so?! We all cheered the idea! Even professor Mottram was enthralled!

HENRY – *(Ironically)* It's natural, since it's so ... deep! But I don't get the idea about what's the relation between clitoris, flower arrangements and unisex clothing...

EVE – *(Serenely)* Neither did I.

HENRY – You didn't get the idea, still you cheered it.

EVE – Well... what was I supposed to do, dear, if all the others were cheering?

HENRY – You did very well, thus they won't say you are stupid.

EVE – You should see how cool Gaskell, her husband, is! I mean, her lover, 'cause they're not married.

HENRY – Why?

EVE – Well, didn't I tell you they are in favour of to-tal sexual freedom?!

HENRY – I see!

EVE – And they are living *(in an admiring tone)* in Rossiter Grove, not like us *(scornfully)* on Parknew Avenue!

HENRY – Is that so!

EVE – They can afford it, darling, because Gaskell is *(in an admiring tone)* a university professor...

HENRY – ...not a wretched college lecturer like me!

EVE – I didn't mean that...

HENRY – But you thought of this!

EVE – Well, can't I say anything, can I; you get pissed off right away!

HENRY – No, I didn't get "pissed off", even my night school students ask me to speak about the freedom of sexes!

EVE – You're talking interesting stuff with others, but not with me.

HENRY – I didn't know you were interested in liberal concepts.

EVE – I am interested. By the way, what are liberal concerts?

HENRY – Con-cepts, not concerts! Some stuff about... the freedom of the individual.

EVE – Like any modern woman I want to know everything about freedom! You have no idea that I have been interested in many things lately...

*(**EVE** goes out of the bathroom and kisses him on the nose. **Henry** cries in pain.)*

HENRY – Ouch! You are really cruel!

EVE – Why is your tiny nose swollen? Did you get a kiss from a pole after having that keg of bear?

HENRY – No, I got punched by a IIIrd year printer student.

EVE – But you said those were rather elevated... And didn't you tell him off?

HENRY – I did. I wanted to bash him down! He was lucky to be two heads taller than me, otherwise...

EVE – Smash him? God forbid! Do you want to stay for another ten years without any promotion?! And what did you to about this?

HENRY – Since those were the circumstances, I thought it was not opportune for me to take further action.

EVE – *(Scornfully)* I knew you were good for nothing!

HENRY – First you say I am not man enough, because I didn't tell him off, then you say not to smash him, because I won't get promoted!

EVE – I did say to tell him off, but only orally.

HENRY – And you think the Godzilla would have got it? I guess he would have waited for me after classes and would have smacked me again...

EVE – But why did you fight, dear?

HENRY – The snot-nose dared speak about the superiority of Tory concepts as compared to those of the Labour Party!

EVE –That's why you were late today?

HENRY – No. I was late because we had to have our annual medical check.

EVE – And did they find anything wrong about you?

HENRY – I am as sound as a bell!

EVE – Then why are you mad?

HENRY – You don't know what he asked me in the end.

EVE – What did he ask you?

HENRY – If I am … a masturbator!

EVE – And what did you answer?

HENRY – Of course… that I'm not!

EVE – Oh, you really are a fool! Just now, when elections are coming?

HENRY – Dear, what have masturbators got to do with ….elections?

EVE – What do you mean what have they got to do? What if the masturbators will gain the elections?

HENRY – *(Exasperated)* Dear Eve, masturbators are not a political party.

EVE – *(Serenely)* Really? But what are they?

HENRY – I'll explain you some other time. Leave me now, I'm under pressure and my nose hurts, too!

EVE – If you're under pressure it won't hurt you to go to some courses *for combating post-contact inhibiting depression, where you are being initiated in non-binding and freely resented sexual operations*.

HENRY – ..."freely resented"?! Maybe freely consented...

EVE – Yes, yes, that's what I wanted to say …

HENRY – Could you be more explicit!

EVE – The first stage in sexual release is a thorough session of papillae-therapy.

HENRY – What on earth might be that?

EVE – Let me explain to you: first the couple of lovers or husband-wife gets dressed in sexy clothes, as scanty as possible. They can even wear…nothing. Then *(in a languid voice)* the partners start talking dirty to each other, for example: she coaxes him " my precious peeenis ", and he calls her "my dearest puuussy"!

HENRY – *(Horrified)* Puuussy?

EVE – *(Languidly)* Yes. Puuuussy! Then, she turn off the light, she comes tip-toed, daring him with a pant, without string panties and brrra, of course, and insssinuates herself into the sheets, then she sssucks him, orally and tenderly, his nnnipples!

HENRY – Nnnipples? *(Indignant)* So that's what you are learning at the floral arrangements course? *(**Henry** goes out of the bathroom, holding the mop as if it were a club. He goes threateningly to her and stops behind her. When she sees him, **Eve** screams)* What a terrible heat! *(**Henry** starts scratching his back with the mop.)*

EVE – Yes, but you should know that only classy people are coming to these courses! University people!

HENRY – Those with nnnipples? *(Scornfully)* Arrogant and obsessed!

EVE – They are not arrogant. Look, they have invited us to a party!

HENRY – I don't even think of going there! I hate University professors' parties! When you go to them you have to bring your own liquor, which they will be drinking, while you are supposed to drink their slipslop.

EVE – Sally told me they have… exotic recipes, which make your dick hard!

HENRY – I can see you have become familiar with those... *(Scornfully)* classy people, you got yourself some very…classy phrases! You used to be more... decent in expressing yourself...

EVE – *(Reproachfully)* It's because of you that I was like that! Yet, in my mind, it's quite… the reverse... I mean, I'm .unreserved, dominating and extro-inverted. Did I way it properly?

HENRY – That was close... However, I don't get what has got into you.

EVE – Well, that's your problem, Henry: you don't understand what I want! If you want to know, one of those, whom you despise, *(in an admiring tone)* got the Academy Award!

HENRY – So, big deal!

EVE – Why do you say something like this when you don't even know what kind of paper he delivered?

HENRY – Well, what kind of paper?

EVE – A paper about sss... about sss... about spermantology!

HENRY – Maybe spermatology...

EVE – Yes, yes! That's what I wanted to say...

HENRY – *(Ironically)* Ooh! You cut my breath! *(Firmly)* But, despite of his "spermantology", I won't go to that party!

EVE – I was sure you are a guy with... hang-ups, that's what Sally told me, as a matter of fact!

HENRY – I am not hung-up, but only not dressed-up! You know, I have no smart clothes to wear.

EVE – Blue jeans, dear, blue jeans! Elite intellectuals go to high society parties dressed in blue jeans! The classier the party, the shabbier the blue jeans!

HENRY – Indeed, but even their shabby blue jeans are new and expensive, while mine are old, cheap and full of car grease! I can imagine what they'll tell me: Why, Henry, I was sure there's a comeback of the fashion that used to be…50 years ago.

EVE – Sally's Gaskell will be wearing tails and trunks over the trousers!

HENRY – *(Ironically)* Too bad he won't be wearing trunks instead of trousers!

EVE – *(Admiringly)* And, guess what, the guy is riding the bike to his office and leaves her the car! That's the man!

HENRY – I can see where you're driving at! You mean I should also be riding the bike, to get splashed by night school students when they pass by me in their fancy cars?!

EVE – Yes, but everybody will think high of you because you respect your wife!

HENRY – All right, all right… So Sally has taken you for a walk along Felicity Fashions.

EVE – *(Angrily)* Yes, but I got really pissed off when I saw she was buying one-thousand pounds dresses and shoes! Plus a bra for me!

HENRY – Why, you had nothing to prop your teats up with?

EVE – Yes, I had, but she took me a black, new one for the... ritual...

HENRY – Ritual? What kind of a ritual?

EVE – *(Languidly)* The first step to sexual liberation! Like a relish, without any prejudice and listening to a Wanger concert…

HENRY – Maybe Wagner!

EVE – ...Wagner, we burnt our bra and panties!

HENRY – *(Seriously)* Eve, are you sure you haven't grown nuts?

EVE – I knew you won't understand me! As a matter of fact, Sally warned me about that, I quote: **"This hang-up, dear EVE, arises only at men with a small one"**. Quotation finished.

HENRY – Really? How would Sally know about my size?

EVE – I don't know. Sally is interested in men having a small one. She says, I quote: "**That would make them try harder!**" Quotation finished. Oh! She also said that you, those with a ….hang-up, always succeed in the true love test."

HENRY – And which is that test?

EVE – True love test is to be able to watch calmly while your wife is shagging another one!

HENRY – *(Indignant)* What? To look at you when another one is on top of you?

EVE – Yes, but not just this, to continue to love me more after he leaves! That's just the first test. After this, it is mandatory to become completely honest! Sally told me how she and Gaskell met each other. He published a study on the subject **Autofelation at wood rats**, she read the article and fell in love with him!

HENRY – *(Ironically)* Fantastic! What a passion! Good for me it wasn't I who read it first, I would have proposed Gaskell to marry me, while Sally would have remained an old maid! Tell me further about this electrifying love story, or I'll rape you!

EVE – Will I be that lucky?! *(Candidly)* After she read the article, she looked for him at the lab where he was working, they polenized over...

HENRY – ...polemised, dear...

EVE – …polemised over the topic, he showed her photos with the rats when they were doing... that stuff, she … got excited and jumped over him!

HENRY – Wow! Didn't she, by chance, rape him?

EVE – Oh, yes! Right on the dissection table in the lab!

HENRY – Among the sacrificed rats! How sensual! Then, so that no one would take them unaware, they shagged again in the insecticide warehouse.

EVE – How do you know it?

HENRY – It's logical, dear!

EVE – Then, they decided to stay together as long as they will feel free! *(Candidly)*Isn't it romantic? And which would have never happened, if Sally hadn't subscribed for **SUCK** magazine! *(Sighs)* If this is not destiny, I don't know what it is!

HENRY – *(Ironically)* Oh, what a destiny! *(Theatrically)* The destiny from **SUCK** magazine! *(To the spectators)* So, subscribe for **SUCK**! From Kansas.

EVE – *(Shyly)* Henry, explain something to me! *(Puzzled)* I heard Sally saying clearly that Gaskell did not let himself raped until she didn't give him a mouth hug. I didn't know what on earth a mouth hug was, but I didn't want to ask me, so she shouldn't think me I'm stupid...

HENRY – Well done! Thus she will think you are very clever! *(Omnisciently)* To give a mouth hug, dear, means the woman is looking at the man straight in the eye with so much desire that he starts undressing, as if he was hypnotized.

EVE – Really? Then, Henry, prepare yourself to get hypnotized by my mouth hug! *(She giggles noisily)* Do you know what I thought "give a mouth hug" meant so far.

HENRY – What?

EVE – To have an argument with your superior! *(Laughs)*

HENRY – And... are you planning to take me to those rats? I won't even think of this!

EVE – *(Disappointed)* That's why Sally foretold me I would be going alone to the party! She said those with a small organ won't socialize.

HENRY – *(Indignant)* What? You didn't...describe her... mine?

EVE – Well, I thought if I don't describe it to her in details, she will become curious and will make a pass at you... And will give you a mouth hug! *(Laughs)*

HENRY – Here's another reason not to go there any longer. What if she makes a pass at me and…. gets me hypnotized?

EVE – I figured that out, too. But I know what I'll be doing! We go there, we eat, dance, drink their slipslop, *(insinuating)* maybe it works when we come back home, we joke, we laugh, but I will be watching you closely!

HENRY – Thanks for the protection, but I still won't be going!

EVE – That girl is a real fortune teller! She said it was enough for her to see a man's penis or at least to know what it looks like and she could tell his character! It would be like: *Like penis, like man!* That's why she took the chances to bet with me for one hundred pounds, that those with a hang-up, like you, won't go to parties where classy intellectuals come...

HENRY – *(Indignant)* She bet I won't come? Well, tell her that was a wrong guess! For I will be going, just to make her lose the bet!

(Proper music. Exciting, wearing ostentatious lipstick, smoking from a long cigarette holder and drinking from a bottle of whisky, dressed in a pink pyjama, loosening her third

button for her breasts to be seen, ***EVE*** *goes out of the bathroom. Henry is flabbergasted.)*

HENRY – *(Sourly)* Where the hell did you get that horrible pyjamas from?

EVE – This is my attire for the party.

HENRY – Eve, have you grown mad? What, are you going there to sleep?

EVE – The rule is that everybody will come dressed in the most original attire! You'll wear your greasy blue jeans and I'll wear my hoary lilac pyjamas, which is being worn only in Manhattan!

HENRY – Hoary lilac? *(Angry)* Better say whory lilac!

EVE – And you, with your worn-out, greasy stained blue jeans and with this Mexican shirt, you'll be the coolest! *(She takes a big, gaudy flowered shirt from a bag.)* Do you like it?

HENRY – Oh! If only this had some shiny spangles on it, that would be ravishing!

EVE – You're making fun, but you have no idea how much Sally did her best to choose this for you!

HENRY – Didn't she take my underwear for the ritual, too? *(Indignant)* But is it so long?

EVE – When going to such parties it is forbidden to use paper for environmental reasons.

HENRY – You mean I will have to wipe my mouth with the shirt?

EVE – Haven't you heard of global heating? The smart set is protecting the forest!

HENRY – But ... what about the toilet, will the smart set be using... the shirt?

EVE – I don't know. We'll see on the spot.

HENRY – And stop fidgeting so much at the mirror, come quickly,... I feel like... *(Yawns)*

EVE – Wow! I'm coming right now, sweetie!

HENRY –...sleeping!

EVE – *(Disappointed)* Oh...

HENRY – Why the hell is so hot in here? Aren't these heaters burning! Has the manager grown mad? We'll be paying a pile of money. I am already sweating!

EVE – Why don't you take off your pyjamas! *(Languidly)* I want you naked!

HENRY – You know very well I can't sleep without my pyjamas and my cap.

EVE – I'm not asking you to take off your pyjamas to…sleep?! *(Languidly)* You're really slow to get it, my dear peeenis! Come on, off with your clothes, I want to sssuck your nnnipples to oral organism! *(Henry, scared, stands up in bed.)* Come on, honey, be a little …naughtier! Speak to me dirty!

HENRY – *(Vehemently)* Eve, if you don't stop being vulgar, I'll get dressed and leave!

EVE – You leave? And, where might you be going?

HENRY – Err...I'm leaving...I'm leaving... with the dog for a walk!

EVE – But you have barely come! Can you take the poor animal out in this rain, only to shrink from the wild sex round you've been promising to me ever since we got married?!

HENRY – Come on, are you in a mood for ... orgies at this age?

EVE – *(Passionately)* An orgy, indeed! That's what I want! A small one, but an orgy should be! After 13 years in which I've never seen you naked, after 13 years of making sex in the dark, with your wearing your pyjamas and cap... well, this time it won't work! You know something? It was I who turned the heat on like this, for you not to have any reason to shag me with your pyjamas on you. *(Sensually)* Henry, don't you understand I want you naked, stark naked? *(She gives him a pinch.)*

HENRY – Ouch! Are you crazy?! Do you want an explosion…at the boiler?!

EVE – Let it be an explosion, but I want to see you stark naked once and put me through a phallic aggression! It's over; you won't get away with this time!

*(Terrified, **Henry** is trying to get down from the bed on the opposite side. With a wild cry, **EVE** is pulling the sheets (the blanket) from under his feet, and **Henry** falls on his back. **Eve** turns off the light and throws herself over him, giving a cry of triumph. The noise of the falling bed is heard and the **Henry**'s reverberating groans.)*

EVE – Henry, don't forgive me!

.

TABLEAU II

*(The **Pringsheims'** House. **Gaskell Pringsheim,** who is putting sausages in the microwave, is dressed with a frock coat and trunks,, **Raphael** is a beardless young man, with plaited and coloured hair and wearing a towel instead of trousers, Dr. **Scheimacher** wears a suite and tie, but he is barefoot. On one side, **Chelsea**, a drunk young woman, (eventually, very tall) with huge breasts drawn on the back of a T-shirt which hangs down to her knees, is drinking, smoking and weeping. On a table there are several bottles containing black liquor. It is written on a label: **"Pringsheim booze. Drink up till you drop down in bed!"** There is a long ring at the bell. No one goes to welcome the **Wilts**, who, bored to keep on ringing, come in. **Henry** is wearing blue jeans and the flowered-shirt, while **Eve** is dressed in the pink pyjamas, yellow mantle and a felt hat. An Irish tune is heard.)*

HENRY – *(At the threshold)* I hate a lot those get-togethers where you I have to bring my own liquor and you have to be dressed in pyjamas!

EVE – You're right, there's no need to be dressed smart at the get-togethers with boozers where you go, because anyway in the end you'll all be having the colour of mud from the ditches!

HENRY – Really? Look at this elegant label on this bottle: ***"Pringsheim booze. Drink up till you drop down in bed!"?*** Isn't this a wish for boozers?

EVE – If it were for boozers, it would have been written; **"Drink up till you drop down under the table!"** But it's written **"Drink up till you drop down in bed"**. That's why I think this is that ambrosia Sally was saying it would make the dick hard! So it won't harm you to lift a bottle.

HENRY – And where the hell should I put it?

*(**Henry** tries to stuff the bottle into his trousers' pocket. **Eve** gives him a nudge.)*

EVE – Not now, Sally's coming. *(**Sally** comes, accompanied by **Raphael**, **Chelsea** and **Dr. Scheimacher**. **Henry** admires the bottle.)*

SALLY – Hello, dear Eve, you look great! *(Sourly)* So, this is Henry?

EVE – Yes. *(Proudly)*Look, Henry, this is Sally, my American friend!

HENRY – *(Sourly)* Pleased to meet you!

SALLY – She is Chelsea, my neighbour's daughter. She is the heart and soul of a non-profit organization for repatriation of all the English who have immigrated to America. Chelsea, they are my friends, Eve and Henry. *(With a tragic look, **Chelsea** goes to **Henry**, gives him a long kiss on the mouth and then turns to **Eve**, who, not knowing what to do, gives a strained and noisy laughter.)*

CHELSEA – *(to **Eve**)* You're lucky! *(She goes away and takes a sausage.)*

EVE – I am?

SALLY – *(gives a strained laughter.)* Oh, poor thing, she is rather…weird. But she's a good girl! He is Raphael, a painter of nudes with moles...

RAPHAEL – ...on the buttocks, not anywhere! Only on the buttocks! According to my pan-sexual theorem, it is only the moles on the buttocks that have a poetic position. *(Bored, he feels Henry's blue jeans.)* The stains on your blue jeans are so cool, Henry! Are they original? I was sure the 50^{ies} fashion would come back... *(He suddenly points to the bottle which Henry had hidden behind his back.)* Don't tell me this is slipslop from Cyprus!

HENRY – *(embarrassed)* We couldn't find something...better at this time...

RAPHAEL – *(Tears the bottle and starts drinking.)*It's no need! Cyprus wine is my favourite slosh! Pringsheim booze makes me burp! *(**Raphael** goes away with the bottle altogether. **Gaskell** comes, wearing a frock, suspensor and snickers.)*

GASKELL – Sausages are ready. Come and grub them!

SALLY – He's Gaskell, my social partner. Look, Gaskell, they're Eve and Henry. And they've been married for nearly thirteen years!

GASKELL – *(Astonished)* For thirteen years? Wow! And haven't you got bored with each other?

HENRY – By contrary! We feel as if we met each other just yesterday! Isn't it so, Eve?

EVE – *(She looks puzzled at **Henry**)* Is it?

HENRY – *(Firmly)* Of course!

EVE – *(To Gaskell)* Yesss! *(To **Henry**, whispering)* But why have you never told me?

HENRY – I wanted to make you a surprise!

GASKELL – Extraordinary! And haven't you had any teensy weensy divorce at all?

HENRY – *(With bravado)* Our passionate love has not given us time to get bored!

SALLY – But, Eve, you didn't tell me Henry is so romantic!

EVE – *(Embarrassed)* Well… I didn't know that myself!

GASKELL – I've met such sick faithfulness only at wood rats! *(**Dr. Scheimacher** comes, biting from a sausage.)*What do you say, doctor?

Dr. SCHEIMACHER – *(Looking at the sausage with admiration.)* Indeed: great!

GASKELL – Didn't I tell you?! Even the doctor says so... Oh, I forgot to introduce him to you. He is Dr. Scheimacher, member of the Academy.

Dr. SCHEIMACHER – Hello! *(When going by, he pinches Henry's behind.)*Great! Especially with Dijon mustard! *(He goes away.)*

SALLY – *(to **Henry**, who is looking vexed at the professor and keeps on rubbing the place where he got pinched.)* Don't get mad, dear Henry, that's his way of joking. You should know that even at scientific congresses he would pinch his peers! And those are academicians! Can you believe it? *(To **Gaskell**)* My dear, won't you have anything? We are all starving! Isn't that so, folks?

HENRY – Mostly I !

EVE – *(She give **Henry** a nudge.)* Be careful not to get stained?

Henry – I can barely wait to try my shirt!

GASKELL – In a minute I want to see all of you with a sausage in one hand and a glass of slipslop in the other. The doctor is going to give us a toast!

SALLY – What's the toast's subject?

GASKELL – I can't tell you, dear, the doctor wants to make us a surprise.

SALLY – Come on, tell us, we want to get ready, too, and make comments!

GASKELL – "Postcoitum spermatogenesis at Piranhas"!

SALLY – Very interesting! Isn't it, Eve?

EVE – *(She looks at **Henry,** confused.)* Yes. Isn't it, darling? *(**Henry** is biting from a sausage and wipes his mouth with the shirt.)* Darling! *(She elbows him.)*

HENRY – *(Blows his nose in the shirt.)* Yes. Quite interesting! It's a long time since I've wanted to know what the devil are Piranhas doing after they shag!

SALLY – Then you, Raphael, take care of EVE, feed her and give her to drink! *(**Raphael** takes **Eve's** arm and goes with her to the kitchen.)* I'll take care of Henry! He is rather shy. Gaskell's sausages make your entrails seethe with passion! Come on, help yourself!

*(**Henry** opens the mouth to answer, but **Sally** takes advantage and, giving a daring giggle, stuffs a sausage in his mouth and bites the other end herself.)*

SALLY – Let us eat animal meat, which will make you a hard prick!

HENRY – That's enough, I can't eat any more!

SALLY – Aren't all those horrible?

HENRY – Not at all, they are high class people! By the way, the guy in the tails and suspensor would get dressed like this at work, too?

SALLY – No, just at home and only when he has guests. It's a way of showing his tenderness to them. You know, when he was a kid he used to enjoy watching under the ladies' skirts when they came to pay visits!

HENRY – How precocious!

SALLY – *(Sighs)* Unfortunately, he's got some after effects…even now. Come, let me show you! *(Mysteriously)* You will see what no one has ever seen: his toy room!

(They go to a bedroom full of toys. The woman shows him a sex doll.)

SALLY – That's his favourite. Her name is Judy. Gaskell is crazy about her, he says she's got a very sophisticated vagina! Look, he even stuck her some hair up and… down! He says she's sexier like this! He gets excited at whatever is made of rubber... Would you like to give her a try?

HENRY – *(Horrified)* I? I haven't grown mad, have I!

SALLY – Funny! All men who saw her felt attracted to her!

HENRY – I have the feeling Gaskell is trying to recover his lost childhood!

SALLY – Oh, Henry, you are so smart! And you've got such a manly air about you!

HENRY – Well, not quite...

SALLY – And you're awfully modest, too! *(**SALLY** starts touching him while he is drinking from the bottle. After giving it to **HENRY**, she closes the door tactfully.)*

SALLY – Don't you want to have some fun?

HENRY – Why not?!

SALLY – Come on, sit on the bed, I'll show you how Gaskell is shagging the sex doll.

HENRY – *(Amused)* I can't believe it! Did you actually see him?

SALLY – Of course I did. I didn't figure out why moans were being heard after he used to lock himself in here. So I put a camera in.

HENRY – That's a good one! What was he doing?

SALLY – Like this: Lie down in bed, stretch your hands sideways and spread your legs!

*(**Sally** strips his hands and legs to the bed. **Henry** is amused. Suddenly, **Sally** starts opening his fly and then she lifts her skirt up.)*

SALLY – Come on, shag me, sweetheart!

HENRY – *(Surprised)* What shall I do?

SALLY – Fuck me, till my panties get ripped away!

HENRY – How would I… when you don't even wear panties?

SALLY – So it is, darling, as a matter of principle, I never wear panties or a bra. But that's not a reason not to shag me!

HENRY – Oh yes, it is. Because... I just have no reason at all!

SALLY – What do you mean you've got no reason? To feel free! Isn't this enough?

HENRY – No.

SALLY – Then, you've got a hang-up because yours is a small one.

HENRY – *(Irritated, he tries to get loose.)* I? It was that bitch of my wife who told you this lie! Untie me!

SALLY – Yes, she told me, so that I won't be interested in you any longer.

HENRY – And you're not?

SALLY – No! I like a small one; it's frolicsome and will rub me until I'm hot!

HENRY – Untie me!

SALLY – After you shag me.

HENRY – Not even think of! *(He tosses himself to get loose.)* Untie me!

SALLY – *(Cynical)* Only after...

HENRY – Are you blackmailing me? Better that…sex doll than you! She's got more sex-appeal than you have!

SALLY – How dare you, chickenshit teacher? *(**Sally** takes the doll in her hands and goes threateningly to **Henry**, who is tossing himself to get loose.)* You want the sex doll? I'll give you the sex doll!

HENRY – What are you doing, you, maniac?

*(**Sally** turns the sex doll with her legs up and ties it to him, so that only his nose and brow can be seen through her spread legs. She pushes a button and the bed end where **Henry**'s head is lifts nearly vertically.)*

SALLY – *(Groans with anger.)* You, you turn me down? You, a wretched teacher!

HENRY – Untie me or I'll call your husband and tell him what you've proposed to me!

SALLY – There's no need to call him, I'll call all of them myself, right now!

***(Sally** goes to the door, opens it and starts screaming.)*

SALLY – Folks! Folks, everybody up! I have a surprise for you!

HENRY – Untie me, you obsessed nymphomaniac!

SALLY – Really? All right, stay like this!

(She unbuttons Henry's fly and pushes the doll's head in the slit, then she unzips his trousers.)

HENRY – Help! Untie me!

SALLY – What a nerve! Look who's got the idea to turn me down! A poor small-pricked teacher!

*(In the dining room, **Eve** runs away from **Raphael,** who pinches her behind. She is giggling.)*

EVE – Wait, Raphael, darling, stop pinching my ass, it'll get blue!

RAPHAEL – Sally told me you enjoy being pinched!

EVE – Of course, I enjoy it, but what if I get a bruise and my husband will see it?

RAPHAEL – What, after so many years of marriage, your husband still check you… all over? I thought you, too, have taken up the idea of sexual freedom…... Sally told me you'd already completed the first ritual.

EVE – We did it, but it was only I. My husband won't even hear of it! He's a bashful one!

*(**Dr. Scheimacher** goes up and goes into the room where **Henry** is struggling unsuccessfully to get rid of the ties. He stays amazed for a few moments, then he goes down.)*

HENRY – Help! Eve!

EVE – Who's calling me? Isn't it Henry himself?

Dr. SCHEIMACHER – *(to **EVE**)* Fantastic, amazing, remarkable!

EVE – But what happened, doc?

DR. SCHEMACHMER – Shocking, brilliant, fascinating! I think the great Freud would have been happy to witness this!

*(**Gaskell** goes up and comes into the toy room. He is amazed and bends down to **Henry**, looking at him carefully. After a while, **Gaskell** comes down. **Chelsea goes** up instead of him.)*

EVE – *(to **Raphael**)* What might the doctor have seen?

RAPHAEL – I haven't the faintest idea, but he is troubled... Look at him, he's so pale!

EVE – Do you think he's found out something more with his spermantology?

RAPHAEL – Now, in the evening? I don't think so.

*(**Gaskell** comes and pets her, encouragingly, on the shoulder.)*

GASKELL – Bravo, Eve! Your man is a hot one! In a few minutes he's found a new position! And when I think that I could succeed this, in so many years...

*(**Chelsea** comes down, too, with a bottle in her hand. She goes directly to **Eve** and kisses her.)*

CHELSEA – What a fantastic man! God, the tenderness he's got! EVE, I envy you, honestly! *(She goes by and drinks from the bottle.)*

EVE – *(Amazed, to Raphael)* Why do some people congratulate me, and other pity me?

RAPHAEL – I have no idea, but I'll go to see.

EVE – I'd come myself, but I'm afraid...You go!

RAPHAEL – Wait for me here, I'll come back and tell you!

*(**Raphael** goes up and comes into the boy room. He sees the scene and goes out immediately. Downstairs **Eve** is looking around, confused. **Raphael** comes back.)*

RAPHAEL – *(Bursts into tears.)* Eve, if you have no place to sleep, you can cone to me. You'll be sleeping with my grand-mother. *(**Sally** comes down.)*

EVE – *(Scared)* Sally! What's going on?

SALLY – (*sobbing.)* Eve! *(She takes her in her arms.)* Be strong!

EVE – For God's sake, what's happened!

SALLY – *(Vehemently, pointing her finger to the toy room.)* This is symptomatic for male domination, which downgrades us, women, to the stage of simple objects intended for carnal lust...

Dr. SCHIEMEYER – You have very well defined the phenomenon, dear Sally! I have had the unexpected opportunity to see a genuine reification act! I shall deliver a paper at the Academy about him!

EVE – Sally, don't torture me any longer! Tell me: is it Henry?

SALLY – Yes, Henry... I told you all are pigs!

EVE – *(Starts climbing the stairs, but she turns back.)* Tell me: Is he with another one?

SALLY – Yes, poor, miserable thing...

EVE – Gaskell, are they in bed?

GASKELL – In bed!

EVE – And what's the bitch's name?

GASKELL – Judy!

EVE – Sally, be honest! Is she better than me?

SALLY – No. By contrary! She's ...like a baloon!

EVE – Then I don't want to see him again!

*(She comes back and goes out. **Henry**'s cries can be heard from upstairs**,** and in a corner Chelsea is crying quietly*.)

HENRY – Eeeve! Eeeve!

CHELSEA – Don't leave the country, Eve, please! Anything, but don't go to America!

Dr. **SCHEIMACHER** – Gaskell, do you think I can start my speech?

GASKELL – Of course you can, doctor! We are listening to you carefully!

Dr. **SCHEIMACHER** – *(Climbs on the table.)* Wouldn't it be better to untie the gentleman with the sex doll? I'd like to have the classiest possible audience.

GASKELL – Of course. We'll invite him, too.

SALLY – It's not all right, professor. Do understand we should not spoil the man's pleasure…just listen how happy he is!

HENRY – Eeeve! Eeeve!

.

TABLEAU III

SCENE 1

*(**Henry** is in custody at the police. Inspector **Flint** comes in and sits down in front of him.)*

FLINT – Professor Wilt, allow me to introduce myself: John Flint, inspector at the Scotland Yard. I think you are curious to find out why we have summoned you for the investigation.

HENRY – I'm even a lot more curious now, when you've just told me the Scotland Yard took the trouble for me! You don't know how flattered I feel!

FLINT – Then let's go directly to the point! Three days ago you were, together with your wife, EVE Wilt, at a party, at the Pringsheims. Is it true?

WILT – Unfortunately, so it was...

FLINT – And last night, you were seen by a watchman going to the building site in the yard of the college where you teach. In the middle of the night! Drunk!

HENRY – Maybe high-spirited would be closer to the truth...

FLINT – I'm sorry, but the watchman gave a written statement, I quote: "**Professor Wilt was drunk as a fiddler!** "May I know what were you doing there?

HENRY – I wanted to throw away a rubber doll.

FLINT – So, what the workers on the building site saw the next day on the bottom of the pit as being a real woman, dressed in real clothes, was in fact a plastic sex doll with a vagina?

HENRY – TV shows have an unhappy influence on the working class. And the vagina has no relevance whatsoever.

FLINT – But the plastic doll was the holder of a... vagina?

HENRY – Why don't you get down and see for yourself whether she was supplied with that or not?

FLINT – Because the asshole of the crane operator dropped town twenty tons of concrete over her!

HENRY – I'm really sorry!

FLINT – I doubt you're sorry. The workers state the doll was dressed, she had long hair, her skull was crushed and a hand up in the air, as if she were calling for help.

HENRY – Her skull was crushed by the boulder I had thrown at her.

FLINT – Aha! That's precisely what I'm interested in: why did you feel like throwing a boulder in the head of a rubber doll, which hadn't done any harm to you?

HENRY – I just did it... and that's over! In fact, I was... very drunk, as the watchman told you...

FLINT – "**Drunk as a fiddler"**? Question: what was in your mind when you threw her in the pit?

HENRY – I have no idea!

FLINT – All right. Let's revise the facts: you dressed an inflatable doll with a vagina called Judy, which you received as a present from the Pringsheims, after the visit, and you took her, in the middle of the night, on the building site in the school yard were you were working. Here, you threw her on the bottom of a pit, of which you had information it would be filled with concrete the next day. And, after you threw her, you hurled boulders into her head? Right?

HENRY – Right.

FLINT – *(Calmly)* In this case, wouldn't you rather save our time and admit honestly that *(raises voice)* the so-called inflatable doll or woman in the well, which lies down under the 20 tons of concrete, is the body of a woman you murdered?

HENRY – No! I'd rather not have this explanation!

FLINT – *(Seething)* I'm warning you that you can't get rid with this, because we're going to dig till we reach her, take her out and crush you with such piece of evidence!

HENRY – And you're going to find a sex doll, dressed, indeed, with my wife's clothes...

FLINT – And with a vagina?

HENRY – *(Exasperated)* With a vagina

FLINT – So far so good. Let's move on! How well do you get along with your wife?

HENRY – Very well!

FLINT – So, the lady will confirm your habit to dress sex doll with her clothes and throw them in various pits? Then let's pay a visit to Mrs. Wilt...

HENRY – I'm sorry, but she is...gone... And I don't know where.

FLINT – But didn't she tell you where she was leaving?

HENRY – No. When I came home she just wasn't there any longer.

FLINT – And didn't she leave you any note or something like that?

HENRY – Yes, she did, but I don't have it any more. To be honest, I wiped my….my…. with it.

FLINT – *(Bewildered)* You did what?

HENRY – As the note was made of toilet paper, and we had just run out of this….the unavoidable occurred!

FLINT – *(Seething)* Mister Wilt, I am a reasonable man, but if you're expecting for me to believe one single word from your revolting story, I must be out of my mind! First, you tell me you had thrown the doll into that pit …

HENRY – Yes.

FLINT – …then you do admit she was dressed in your wife's clothes.

HENRY – Yes.

FLINT – Now you say you don't know where your wife is and, on top of all, you wiped your ass with the only piece of evidence that would have proved you're innocent!

HENRY – Yes.

FLINT – *(Yells)* Do you take me for an idiot?

HENRY – Yes. I mean... no. I want to say exactly that's the way I did!

FLINT – Shit! *(Calmly)* Professor, why on earth don't you admit that Mrs. Wilt is lying down there, on the bottom of that bloody pit? There, where you have thrown her!

HENRY – Are you putting me under arrest?

FLINT – *(Gets relaxed.)* Oh! Finally, there's a sign you become reasonable. And in this case, I shall do the same. I am ready to recommend a good lawyer to you and to write in the report that you have been cooperating with the investigation bodies. This will help you with the judgment.

HENRY – That means I won't be put in jail for the rest of my life, but only for about 30 years, will I?

FLINT – And, with a good behaviour, you'll serve only about 29. That is, you'll be spared of the last year, which is the toughest to bear.

HENRY – How generous! I'd be in hurry to follow your advice, but, at the risk of becoming dislikeable, I'm informing you I haven't killed her.

FLINT – *Trembles)* Aaall right, I'll be patient. Tell me, what was there wwwritten on the note?

HENRY – It went like this: **"Gaskell says if you feel like making love, just put Judy to shag you! You'll never get it from me!"** Therefore, if, meanwhile, she hasn't come home, she is almost certain to be at the Pringsheims. At least that was written on the note.

FLINT – *(Harshly)* Just imagine we have already searched them and could not find any of them. And nobody did any cleaning inside at the party. Therefore, the two of them have disappeared once with your wife.

HENRY – Of course.

FLINT – What? Do you admit a triple murder?

HENRY – Of course... they've also disappeared, because on the note there was also written: **"I'm leaving with Sally and Gaskell, for some fun!"** And, since it wasn't written where exactly, I don't have any idea.

FLINT – Let's put it differently! I should understand you were not too enthusiastic about the Pringsheims' invitation. What is it exactly that you don't like at them?

HENRY – Everything! Eve got all that crazy stuff from them, too: *(horrified)* cold hamburgers, sexual revolution, making sex naked!

FLINT – Therefore, you are convinced she was serving you cold hamburgers, because of your refusal to make sex naked.

HENRY – I'm very convinced! *(revolted)* And ever since she met that lunatic she keeps on serving me those skinless sausages!

FLINT – What could this mean?

HENRY – It's about an obviously sexual language! And there's a note on the table announcing me she's at her judo or floral arrangements class and, therefore, there was nothing to get sore about, that she cooked nothing *(revolted)* All this every since...

FLINT – ... Sally Pringsheim came up…

HENRY – …who is talking all the time about women's emancipation, only to account for her acting like a bitch in heat.

FLINT – What kind of a man is Doctor Gaskell Pringsheim?

HENRY – A poor teacher, who, in day time, is dealing with the bacteria he grows, personally, in the lab, and in the evening is dealing with the bacteria his wife grows, at home, by leaving the dishes unwashed. And, at bedtime, the miserable wretched can barely rub it a little before he falls asleep.

FLINT – *(Seething)* Let's get back to the party! According to your statement, Mrs. Pringsheim took you to her husband's room and asked you to have sexual intercourse with her...

HENRY – To fuck her. That's the word she used.

FLINT – Isn't it a little too... odd you turned her down?

HENRY – Odd? Why should this be odd? Let's say a woman comes in here, throws herself on the table and screams at you: **"Fuck me, inspector, till my panties get ripped away!"** And you, even if I'd seen she's got no panties, tell her: "Let's do it, babe!"?

FLINT – *(Jumps to his feet.)* How dare you, miserable teacher?

HENRY – That's precisely how Sally Pringsheim flattered me when I turned her down...

FLINT – *(Trembling)* Henry Wilt, in 25 years of work I have never beaten a defendant, but I'm pretty close to start with you! *(Nervously, the inspector goes out in the hall groaning with anger.)* Yeates! Yeates! Where the hell are you? *(Sergeant **Yeates** comes.)*

FLINT – Since last night we have been cross-examining this jerk and we've got nothing from him! How about the digging?

YEATES – Inspector, the workers are quite close and they'll reach the body in the pit by digging. Then, he won't be able to deny it!

FLINT – That's precisely why I'm afraid! What if we reach the body and there is a real bloody rubber doll instead of it?

YEATES – It can't be! I mean we've been digging in vain?

FLINT – The jerk might have had a devilish plan: to waste time until we get to the plastic doll, and till then, the bodies of the three will rot!

YEATES – We take the plastic doll to court, as evidence!

FLINT – Without the victim's body we'll look like absolute nincompoops!

YEATES – Gov'nor, I propose to set him free and tail him. He must be making a mistake and then we get him and arrest him!

FLINT – For the second time? Those from Human Rights will accuse us of harassing honest citizens and his lawyers will accuse us of abuse! And don't forget the newspapers!

YEATES – You mean, the bastard could get away clean as a peeled egg?

FLINT – I think I must change tactics!

YEATES – Good idea! Be tough, Gov'nor, or we'll get no promotion and no bonus! This is either a madcap, or an evil genius!

FLINT – I guess you're right. I must resort to radical methods!

*(**Flint** goes again to **Henry's** cell, he lights a cigarette and blow the smoke at him.)*

HENRY – *(Fakes worry.)* Inspector, don't you know there are 28 persons who die in England on a daily basis because of smoking? And a few thousands in the world! *(**Flint***

continues to blow smoke to ***Henry****. This takes pleasure it.)* It's useless to blow smoke in my eyes, I can see you are a non-smoker. The fact that you took up smoking shows your despair you've been in ever since you realized you cannot make me confess! Even if you are a zealous officer, believe me, it's not worth poisoning your lungs. *(He points the finger at him threateningly.)* You hope the unbearable smell will make me confess. Unfortunately, you're wrong: I don't smoke, but I'm crazy about cigarette smell! *(**Flint** puts out the cigarette, irritated.)* And if you ever think of using the last drop to put me to psychological torture, I'm warning you there's nothing that would make me fall into deep sleep but the jerky fall of a water drop into a tin sink. *(**Henry** is knocking the table with his finger while he puts his head on the table, falls asleep and starts snoring. **Flint** pounds his fist on the table. **Henry** gets up with difficulty.)*

FLINT – *(In despair)* Mister Wilt, you've promised me you will help us with the investigation!

HENRY – *(Sleepy)* What did you say? Oh! I'll…help you, but not because I'm fond of you. By contrary! I only want this masquerade to be over, until my prestige is irreparably hurt. I'm not at all delighted that from now on for many years people will say about me: here's the jerk who threw a poor plastic doll into a pit, after having abused her!

FLINT – All right. Then you tell my why you did you throw her there?

HENRY – Aha, so you did get to her, too. And you were disappointed, weren't you? Things like this happen and there's nothing to be done... Honestly, I really feel sorry for you and the sergeant. You took a lot of pain with me and you were not quite… successful. Bonuses and promotions are out of question... Look, to see that I am not mean, I confess to you I wanted to make a sort of rehearsal. With a wig and chequered skirt, Judy looked a hell of a lot like my wife!

FLINT – So you admit it did cross your mind to kill your spouse?

HENRY – Inspector, if I were to follow every impulse it crosses my mind, I would have been sentenced, for a long time, for pedophily, rape with perversions, armed robbery and … *(seriously)* genocide among policemen! *(**Flint** stands back, scared.)* And, like me, so would have been the entire planet …Therefore, you, too...

FLINT – Wilt, don't insult the police! A policeman's mind stays alert day and night, it does not run over the hedge like a civilian's mind! Therefore, you admit you thought of killing your wife?

HENRY – I said the idea crossed my mind, especially when I went out to take the dog for a walk. In fact, it's a game I play alone.

FLINT – I don't call this a game, but a deliberate act!

HENRY – Call it as you like it. Actually, Eve sits down in lotus position on the carpet in the dining-rooms and thinks at nice things, I go for a walk in the park and think of awful things … And meanwhile, the dog is doing its business on the main ally, despite of the fact that I caution it every time it 's not nice what it's doing. And every day the outcome is the same. In the park, the dog covers its production unsuccessfully, at home, Eve is warming up the hamburgers in the microwave, I come and take pain in eating them. Every day I make up my mind to kill her, then I give up, I put on my pyjamas, my cap and I watch TV! (*Sadly)* Nothing's changed, in either way!

FLINT – *(Irritated)* Yes, but now it changed: your wife, a young, brilliant scientist and his wife disappeared, and you are staying here, waiting to be put under accusation of murdering them...

HENRY – ...which, to your disappointment, I did not commit.

FLINT – *(Thumps his fist on the table.)* Tell me where are they? Where did you hide them?

HENRY – Honest to God, I'd do it. Now, that you got the plastic doll, I suppose you will let me leave!

FLINT – *(Angry)* The hell you will! You stay here!

HENRY – Without any proof? Without any body? But this is an abuse!

FLINT – *(Whispering)* You're right, but I cannot set you free. Finally, you will have to give in! Not a single suspect could resist my methods!

HENRY – I heard from my students about the violence of the police!

FLINT – Listen to me, Wilt, I've seen enough suspects in my life, tough, subtle, but you are the greatest bastard of all!

HENRY – Why, inspector?

FLINT – Ordinary people don't make plans of how to murder their wives, when they can get rid of them by a simple divorce. So, you have a sick pleasure to kill. An ordinary criminal would have strangled her or stabbed a knife into her heart, but you, to satisfy your beastly instinct, you started by a prelude: the dressing of a rubber doll with your wife's clothes and throwing her into a pit that was to be filled in with concrete. And not any kind of concrete, but a quick concrete! *(Irritated)* To obstruct the police! To compromise it! *(He makes efforts to calm down, but he bursts crying nervously.)*

HENRY – Inspector, please, calm down!

FLINT – To be calm when I, the great inspector, was asked by … *(scornfully)* some wretched journalists at the press conference to take pictures with pieces of rubber from that bloody doll? Imagine it happened to get my hand on….the vagina!

HENRY – On the vagina? *(He fakes compassion.)* What a tragedy!

FLINT – At the climax of my career, my picture on first page, with a sex doll's vagina in my hand! *(Loudly)* I promise you, Wilt, I'll beat you till you'll spill out all of you: your guts and the place where you buried your miserable wife! *(**Wilt** yawns.)*

HENRY – *(Scared)* In this case, Inspector, I'm asking you for a lawyer!

FLINT – *(Calmly)* There you are. When you have your lawyer near you, I will put you officially under accusation.

HENRY – *(Yawns)* All right, but first let me sleep!

FLINT – *(Cynically)* Anything you wish, but no sleep! Unless you've made up your mind to tell the truth... You can find any reason for your murder: spontaneous gesture, access of madness which you regret now. Anything! *(**Wilt** yawns.)* Confess where you hid the bodies and you can sleep as long as you wish!

HENRY – *(exhausted)* All right, I confess. Give me something to write with!

YEATES – *(Comes out from the cell, triumphant.)* Ready, he confessed! He wrote everything! Ten pages!

FLINT – *(Excited)* Please, you read it, I cannot, I'm too excited!

YEATES – Do you believe I…will ...Well... *(Bewildered, reads with difficulty.)* "**The undersigned Wilt Henry, a local college teacher, having domicile in...**

FLINT – Get to the point!

YEATES – Yes, sir. Aha... **"and I cut away the calves of the Pringsheim's and my beloved wife's legs along the tendons** *(Swallows hard.)* **and threw them into the pot with filling for...** *(Puts his hand to his mouth and runs to the toilet.)* **pies."** Oh! Oh!

FLINT – What is it, sergeant?

YEATES – Inspector! Just yesterday... I ate a…meat pie...

FLINT – Be strong, what the hell, after all, you're a cop! Don't give up so soon! What if you ate a pie made with...? A policeman has to bear the hardships of his job! I order you to go right now to the slaughterhouse and stop the production!

YEATES – It's not possible! Today is Sunday and we'll find only the watchmen there.

FLINT – It doesn't matter! You go to restaurants, pastry shops, confectionaries, everywhere! To expose this bastard, we must find just one more meat pie made of...!

YEATES – Oh! *(He runs to the toilet again, holding Henry's statement.)*

FLINT – Go on reading!

YEATES – *(Is reading in the toilet cabin)* **"And I put the nails from the hands and legs of the three victims into the container that was to be taken to the cats and dogs' food factory... In witness whereof I regret my acts and I hereby sign: Henry Wilt."** *(Takes a deep breath and comes back.)* Do you think this bastard could…make dissection and throw the bodies into…the meat from the slaughterhouse, as he confessed in the statement?

FLINT – *(Exhausted)* I believe he…can do it! A man like him is able even of a bigger wickedness! That's why he took the fingers of the three unhappy people to the animal food factory, so nobody could find one of Mrs. Wilt's nails in a meat pie. And he made up the diversion with the sex doll under the cement, until the three bodies would be completely eaten by the customers.

YEATES – *(Jumps to his feet and puts his hand to his mouth.)* Ah! Aaah!

FLINT – *(Firmly)* I want you to find and confiscate every pie in East England, every piece of sausage, every cats and dogs can! Everything!

YEATES – Also...the mini-sausages?

FLINT – *(Springs up from his chair.)*Which... mini-sausages? *(His voice is trembling.)* Those small, red and cheap, which go with a bear? Is that slaughterhouse making them, too?

YEATES – Yes. They's very good! I have them when drinking bear. *(**Flint** puts his hand to his mouth suddenly and goes quickly to the toilet.)* What is it, Gov'nor, are you sick? You've turned yellow!

FLINT – Yesterday, my mother-in-law... aaah!... she gave me those... small, red and cheap...

YEATES – It can't be!

FLINT – Yes, it can! It's for a long time that I've been suspecting that woman wants to do me in! It wouldn't be surprising for them to be accomplices!

YEATES – Oh! Oh my!

FLINT – I'll kill him! With my bear hands! But till I kill him, go to the slaughterhouse and stop the whole production!

YEATES – *(Desperate)* Yes, sir.

*((**Yeates** goes out. **Flint** comes into **Henry**'s cell, who is waiting for him, smiling.)*

HENRY – Well, were the mini-sausages tasty? *(**Flint** runs to the toilet.)* If you didn't like them, you can try the salami, too. *(He is laughing in the sleeve.)*

FLINT – *(Stops.)* You have been mocking again at me, you, jerk!

HENRY – Of course I did! To get some sleep, I gave you what you've been asking for. You didn't think I started to kill people and put them into other people's food?! I was hoping your foolishness... err... your naivety has some limits...

FLINT – *(Threatening)* At this time all the pies, salami and sausages in East England are being confiscated and put to tests! If you have made fun of me this time, too...

HENRY – More than accusing me of murder, as you have already done, you can't do too much.

FLINT – So you did it on purpose...

FLINT – Exactly! So far I have told you only the truth, but you wouldn't accept it. Now I have offered you the lie you wanted to believe. And I have served it in form of a delicious meat pie and of some tasty mini-sausages!

FLINT – *(roars)* Yeates! Yeates!

YEATES – Yes, Gov'nor.

FLINT – You haven't left yet?

YEATES – *(The sergeant comes, keeping his trousers unzipped.)* Not yet, because after I threw-up, I got diarrhoea. But I sent all the people on the spot, to detect the pi…

FLINT – Call them back!

YEATES – Yes, sir! But what hap…

FLINT – Don't ask me! Come here and stop me, or I'll kill the bastard!

YEATES – *(Stops the inspector, but drops his trousers.)* Don't kill him, Gov'nor!

FLINT – *(Exhausted)* Sergeant, stop this pie-hunt!

YEATES – What?

FLINT –You heard it! Everything is a scam! He's made a fool of us again!

YEATES – But how comes the bastard knew about the whole technological process at the slaughter-house?

HENRY – My IIIrd year butcher students took me to see the slaughterhouse where they were working. I know everything from them …

(Yeates is trying to hide a newspaper.)

FLINT – Yeates, what are you hiding there from me?

YEATES – The … the morning newspaper...

FLINT – *(Tears the newspaper from him.)*Look at their headlines: **"THE POLICE ARE LOOKING FOR A WOMAN WHO DISAPPEARED IN THE MEAT PIES!"** After the

pictures with the plastic doll's vagina and now the meat pie, my public image is really gone to pieces!

(He sank into the chair.)

YEATES – Gov'nor, I'd like to propose something to you.

FLINT – *(Exhausted)* Say it!

*(**YEATES** whispers something to the inspector. This nods his head in approval and goes out.)*

YEATES – *(**Henry**, his head on the table, is snoring. **Yeates** pounds his fist on the table. **Henry** gets startled, scared. The Sergeant seizes him by the neck.)* Hey, you know something? You tell me everything, I'm not a gentlemen like this old fart of an inspector from Scotland Yard. Listen, I'm more of a sly boots than you are and I'll kick your ass!

HENRY – *(Knowledgeable)* How interesting this phenomenon is: the coming of some terms from the criminals' slang into the regular vocabulary of the policemen. Linguistically speaking, we are witnessing a phenomenon of contamination...

YEATES – Cut the rubbish, chap, or I'll beat the shit out of you!

HENRY – *(Calmly)* You're not allowed to beat the defendants!

YEATES – *(Seizes him by the neck.)* Hey, this is a special cell. There've been others more cunning than you who got beaten here. They howled like dogs, but nobody heard them!

HENRY – *(Fakes naivety.)* You know, Sergeant, when I was a child I used to go to throw-up contests with my friends. And I am happy to remember that I was always the first! Look, if I try a little harder, I could puke a lot on your suit. *(**Henry** gets up suddenly. Scared, the sergeant draws back.)* But, if you let me sleep a little, I believe I can…. hold it back.

YEATES – Whatever you wish, I'll bring you women is you want, but no sleep! That's what the inspector ordered. My first question is simple: Was Mrs. Wilt wearing artificial teeth?

HENRY – Artificial teeth? No. She was wearing...

YEATES – Stop! Not one single word more! Shut up! That's enough! I can even thank you now. *(The rings the bell repeatedly.)*

HENRY – *(Puzzled)* Thank me for what?

YEATES – I knew you'd give yourself away in the end! *(He rings again.)* Inspector? *(Flint comes in.)* Come quickly, we've nailed him! He gave himself away!

FLINT – How?

YEATES – He pronounced the fatal word!

FLINT – *(Happy)* Good job, sergeant! I'll propose you for a promotion!

YEATES – Thank you, sir! I'm serving my country! It was very hard, exhaustingly hard, but, with my wits and your advice, we made him spit out the fatal word!

HENRY – Which... fatal word?

YEATES – You said "She **was wearing**..."?

HENRY – Yes, I admit!

YEATES – The word "**was**" is the fatal word! I mean the verb in the past. That's how you gave yourself away finally! In your subconscious, it is clear the woman is dead, that's why you put the verb in the past tense! Eve **was wearing**, that means she'**s** not any longer! For me everything is clear!

FLINT – For me the same!

HENRY – Well, everything is clear for policemen, except for grammar!

YEATES – What… what do you mean?

FLINT – Precisely. What are you implying?

HENRY – That the verb **"was wearing"** is indeed, in the past, but not all sort of past. As you know, gentlemen from the police, and if you don't, you'll find out now "**was wearing**" is the **past continuous** form. And the past continuous is a past tense, namely, one which shows an action is going on in the past, but it's **not** specified whether it's finished. Namely, it can still go on in the present... Well, maybe it's too subtle for the police bodies, but you can check any elementary school grammar! Now will you let me sleep?

FLINT – I won't, because you are one of those criminals who are too darn clever!

HENRY – I agree with you, but when I threw the plastic doll in the pit, I acted like a perfect idiot!

FLINT – Yes, but a clever one! And a dangerous one! That is why my advice is for you to check your head...

HENRY – Completely agreed. You can take me to a lie detector or give me drugs, those which would make me tell the truth. Anything for time to pass! And I'll also help you... All right, I'm ready to let myself examined by a psychiatrist.

FLINT – Fine. But if you hope you can get away with this move, you're wrong. Our experts realize immediately if you're playing insanity or you really are insane.

.

SCENE III

*(**Henry** sleeps with his head on the table. **Dr. Pittman** comes in. **Henry** wakes up.)*

PITTMAN – I'm Dr. Pittman, a psychiatrist at Fenland Hospital and criminal psychology professor at the University.

HENRY – How do you do? Pleased to meet you, doctor. It's a long time since I've wanted to talk to a psychiatrist or a psychologist.

PITTMAN – *(Interrupting him.)* I'm warning you, Mr. Wilt, that I have been informed on your schemes to mislead the investigators. So, give up acting the same with me! Please answer only to the questions I'm asking you!

HENRY – And I'm warning you, doctor, to give up your tests, for they are misleading!

PITTMAN – Are you so sure?

HENRY – Absolutely! For example: you show me some ink spots and you ask me what they look like. If it seems to me they look like my wife, lying down into a pool of blood, would you believe I'm so stupid to tell you this? I'll tell you the image of the ink spots makes me think of an image with butterflies. Therefore, it won't be of any help to you! Another question!

PITTMAN – But so far you have not let me ask any question at all!

HENRY – Excuse me.

PITTMAN – *(Irritated)* First question: do you feel yourself dominated by Mrs. Wilt?

HENRY – I don't feel, I am dominated by Mrs. Wilt! And, despite all this, inspector Flint suspects me I murdered her. Moreover, that I also killed the Pringsheims; which, between you and me, would have been no harm if somebody did it…And this ought to have been a long time ago!

PITTMAN – Do you think Eve might have butchered them?

HENRY – No way. Despite of the fact that she is an upright person, well, an upright woman. Let me tell you what she is doing with the Harpic...

PITTMAN – With the Harpic?

HENRY – The cleaning dust Harpic.

PITTMAN – *(Calmly)* I'm warning you for the second time, Mr. Wilt, your methods to divert me from the subject won't work! *(Firmly)* You tell me what you are doing about your evening rub.

HENRY – *(Indignant)* Me? A rub? In the evening?

FLINT – *(Serenely)* Yes. What, don't you get masturbated at all?

HENRY – Look here, doctor, I won't tell you this, by any means! I'll even have the sadist pleasure to let you devoured by the dilemma: is the defendant Wilt having a rub in the evening, or not?

PITTMAN – If you are not more cooperating, I can't help you. So, tell me: do you have regular sexual intercourse with a sex doll?

HENRY – Me? That's what that nutty inspector put into your head.

PITTMAN – And you didn't do it?

HENRY – Of course not! I'm sure that, whenever you discussed about the plastic doll, he underlined that she had a vagina!

PITMANN – How do you know this?

HENRY – That's what he did to me.

PITTMAN – Thank you for your honesty. It's a long time since I've been suspecting the inspector is hiding me information from investigations, to assume all the success himself. Now, Henry, I would like you to tell me, are you a rational man or not?

HENRY – No, I couldn't say I'm a rational man.

PITTMAN – Then, maybe an irrational one?

HENRY – None of these completely. I am a domesticated animal with wild reminiscences.

PITTMAN – Tell me about your wild reminiscences. What do they look like?

HENRY – Doctor, I must confess to you about a reminiscence of the anthropoid monkey in me, but which imposes its territorial claims completely peacefully.

PITTMAN – Give me a specific example!

HENRY – *(In secret)* Doctor, I feel very embarrassed, but I take a tremendous pleasure to fart in bed! *(**Pittman** gets red with indignation. **Henry** goes on, in a knowledgeable tone.)* For me, the evening fart is a way of release, but my wife's curses, when she smells... the evidence under the blanket, spoils the whole poetry!

*(**Pittman** gets up irritated, throws down his hat on the desk and goes up trembling in indignation.)*

HENRY – *(Takes the hat and examines it.)* Hey, doc', you've forgotten your hat. *(**Pittman** comes back, to take it.)* By the way: where do you order your hats?

PITTMAN – *(Irritated, tries to say something, but gives up, tears the hat from his hand and, sniffing, goes away, slamming the door. After he leaves, **Henry** puts immediately his head on the table and falls asleep.)*

SCENE IV

(In front of the arrest room, ***Dr. Pittman*** *is expected by* ***Flint****, who, so far, had been listening by earphones the discussion of the two.)*

FLINT – Well, partner, what's the verdict?

PITTMAN – Partner, you can keep this one for life imprisonment, even without evidence, it wouldn't be a mistake!

FLINT – Isn't he a homicidal maniac?

PITTMAN – Whether he killed Mrs. Wilt or not, that woman must thank God she got rid of him. Thirteen years near this man! My God! Don't even want to think of!

(The two are looking at each other, disappointed. The doctor leaves. ***Yeates*** *comes. The cleaning woman comes, whistling and starts cleaning. Inspector* ***Flint*** *waves to* ***Yeates*** *and both of them go out of the cell.* ***Henry*** *is sleeping, his head on the table.)*

FLINT – Sergeant, why is the cleaning woman allowed to disturb an investigation of the Scotland Yard?

YEATES – I'm sorry, but in our section, it's cleaning time. Orders from... the top.

FLINT – Lots of stupid orders are still given in the Scotland Yard. Sergeant!

YEATES – Yes, sir!

FLINT – Watch the two with increased vigilance and report everything to me! *(The cleaning woman starts coughing, to wake* ***Henry*** *up, pokes him with the mop, stretches one leg to him and puts it under the table.* ***Henry*** *makes room for her to mop, but without raising his head from the table and without opening the eyes.)*

FLINT – What is the target doing, sergeant?

YEATES – Sir, the target is cleaning peacefully.

FLINT – What about the defendant?

YEATES – He makes room for her to mop, but he doesn't raise his head from the table...

FLINT – So, he's asleep...

YEATES – Like a log, inspector! Like a log!

FLINT – Did you look at ...her legs?

YATES – While being on duty? I...never, sir!

FLINT – Don't be an idiot. Did you see her trousers?

YEATES – I did. She has some trousers, and under them you can see a pink pyjama...She could be a Moslem, sir. Those are dressed in coloured underwear.

FLINT – On this heat, wearing a pyjama under the trousers, a blonde Moslem! *(Annoyed)* Sergeant, is there nothing in you head?

YEATES – Nothing, Gov'nor!

FLINT – Don't you remember why the defendant and his wife had a fight before going to the party, to the unhappy Pringsheims?

YEATES – Because Mrs Wilt wanted to go to the party dressed in the lilac pyjama...

FLINT – ...whory lilac! Call immediately the agency that sent her!

YEATES – Yes, Gov'nor, right now! *(Takes out the mobile phone and dials a number.)* Hello! Good afternoon, I am sergeant Yeates from 13 Police Station. I wanted to ask you about the woman you sent us for cleaning. Yes, she came and did a very good job. I'd like to know her name, because she wears no name-badge. Please. Whaaat? *(His voice is trembling.)* Aaare you... sssure? I... please... could you check again. Still that name? And did she... Aha! Th... th...thanks. *(His voice is trembling.)*Ins...sir... inspec, inspector...it's her! The dead woman! No, the dead woman!

FLINT – What dead woman, sergeant? I hope you haven't lost your mind.

YEATES – Not yet, sir, but I'm going to. The cleaning woman's name is….is…. Eve... Eve... Wilt and they hired her….hired her just yesterday. And she insisted to come to the station, despite of the fact that it is known all over the district that there's a lot of dirt at us.

FLINT – *(He puts his hand to the gun.)* Sergeant, pull yourself together, we're on the verge of arresting the murderer's accessory, too. Be vigilant, sergeant, for she must be Eve's murderess herself, paid by the jerk of her husband and she received the pyjamas, as reward for the murder. As soon as he goes out into the hall, we jump at her and arrest her!

YEATES – Don't you think it would be better to...

FLINT – What is it, sergeant, are you afraid to face the criminal?

YEATES – No, inspector, but I remember Wilt was complaining that that was why his wife didn't cook for him, because all day long she was at the judo lessons.

FLINT – I guess you're right, sergeant. What kind of strategy do you propose?

YEATES – I propose to let her start cleaning the cell near by and lock her in there. I've got the key! *(He shows the inspector the key.)*

*(The cleaning woman gathers her tools and goes out of the cell where **Henry** was sleeping, his head on the table. As soon as she goes into the cell nearby, the two lock her in. The two policemen are bouncing with joy.)*

.

SCENE V

*(**Eve** and **Henry** in the two American twin cells.)*

EVE – *(Shyly)* Henry! Henry! *(Loudly)* Henry!

HENRY – Yes. *(Heavy with sleep)* Who's there?

EVE – It's me, Eve.

HENRY – But why are you here? Didn't you go to have fun?

EVE – I was wrong, Henry. Please, forgive me! Are you still mad at me?

HENRY – *(Ironically)* Why should I be mad, after all, thanks to you I've got here, in the murderers' cell, where... I feel fine! I'm being treated with respect and cream. If you and your wonderful friends had not disappeared, my life would have been unbearably dull!

EVE – Henry, are you pulling my leg?

HENRY – No, honey. It was only one single thing I've regretted about this.

EVE – *(Serene)* What?

HENRY – That I threw poor Judy in that pit *(bursts in anger)* and didn't throw you! And those primitives Sally and Gaskell! Because of you, the whole Scotland Yard is harassing me, newspapers are putting me on their front page. Together with you! All of them want me to confess how I hacked you and where I buried you. Where the hell did you hide and why?

EVE – I was so angry you cheated me with Judy, so I left with them on the yacht.

HENRY – What yacht?

EVE – The spermantology professor's yacht. Sally stole his keys and the next day we left for the Thames' Delta.

HENRY – That's why the policemen couldn't find you! And why didn't you bring them here, too, so that the inspector should see them and set me free?

EVE – They cannot come any longer, poor them, because I repaired the radio-set.

HENRY – So what about the radio-set?

EVE – After I repaired the radio-set I found out from the news that you had been arrested for my killing, so I beat Sally and Gaskell black and blue and left.

HENRY – Serves them right! It's the only smart thing you've done ever since I know you!

EVE – Unfortunately, when I was beating them, according to the judo lessons, I made a hole in the yacht's deck, by mistake...

HENRY – ... where you escaped...

EVE – No, where water started to run. I ran away with the only rescue boat on board.

HENRY – Well done! Congratulations!

EVE – Yes, but Sally and Gaskell, who could not swim, are lying down on the bottom of the Thames now and I am in custody of the police.

HENRY – How could you, foolish woman?

EVE – I took vengeance for what they did to you! And after this feat, I disguised myself in a cleaning woman and came to the police... to abduct you!

HENRY – But who asked you to do it, you, lunatic? Instead of telling them that nobody murdered you, as you'd deserve, you committed another offence! So did you make a full confession to inspector Flint?

EVE – Yes. Henry, do you think the judgment will be harsh?

HENRY – I have no idea. Anyway, don't get a lawyer, it's very expensive! But why the hell won't these release me from here?

EVE – I don't think this will happen too soon.

HENRY – How do you know?

EVE – Because I declared that we both planned the assassination of the two.

HENRY – What? Why did you do that, you, miserable wretch!

EVE – I thought they'd give half of the punishment to me and the other half to you...

HENRY – You primitive thing, even if it were ten people who committed one single murder, every one will be getting the punishment, as if it were only one who did it!

EVE – Is that so? How unfair is justice!

HENRY – And how stupid you are! Eve, ever since I've married you I realised you are stupid, but I could not image that you are an absolute moron! So, please ask the guards

not to leave you along with me, not for one single moment! If am I to be sentenced for murder, let me give them a motif!

*(Sergeant **Yeates** comes and opens **Eve's** cell.)*

YEATES – Mrs. Eve Wilt?

EVE – *(Bashful)* Yes.

YEATES – Sign here!

HENRY –Don't sign anything! They'll trick you!

YEATES – Even if you don't sign, I have an order to release you from the arrest.

EVE – Why should you? After all, I committed a murder. A double murder!

YEATES – I'm sorry, but Mr. Gaskell Pringsheim is alive and he has just confessed to you he left his wife, Mrs. Sally Pringsheim, on that sinking ship. He saved himself by swimming, but she remained there and got drowned. So we arrested him.

EVE – Therefore, he could swim! Liar! See, officer, how men is? They's pigs and they lies and they's chicken! So it wasn't me who killed him?

HENRY – What a shame!

YEATES – I'm sorry I have brought you such sad news. Now, please come with me to the store-room, to deliver your personal effects.

HENRY – Hey! What about me, won't you set me free?

*(Inspector **Flint** comes. He had been listening to the whole conversation.)*

FLINT – I'm sorry, to be more specific, I'm glad, but you are detained under the accusation of being an accessory to murder!

HENRY – I? Didn't that wretched Gaskell confess he left his slut of a wife to get drowned?

FLINT – He did, but I suspect he committed the murder with your complicity.

HENRY – Have you grown mad, inspector? I was arrested, how was I supposed to kill her?

FLINT – Indeed, but I think, I mean I'm almost certain you have planned everything. The motif: your common passion for sex dolls!

HENRY – Oh! Inspector, I think so far I've thought too high of the police. And I was deadly wrong!

FLINT – You'll change your opinion after the successful completion of the investigation! 'Cause the investigation is going on, until the final victory!

EVE – Henry, you can count on me! I'll come to you every day, I'll bring you fresh hamburgers!

HENRY – Eve, if you come here again, with or without hamburgers, I'll run away and strangle you in the light of the television cameras!

EVE – Henry, I think the inspector is right. Stay here a little longer, until you calm down! *(To the inspector)* If you have no more business with me, I'd… like to go.

FLINT – Yes, Madam, you are free!

EVE – Bye- bye, Henry! *(**Eve** goes out.)*

HENRY – This is an intolerable abuse! I'll sue the police!

FLINT – Till then, Mr. Wilt, you have to pay 200 pounds, as moral damages to your accomplice, Mr. Pringsheim, for having destroyed *(Reads from the complaint.)* **"one rubber doll of an inestimable sentimental value"**. I've finished the quotation.

HENRY – What, that murderer dares to ask me for damages, when it was himself who sent me the plastic doll, to mock at me?!

FLINT – He says he borrowed it to you, only to use it as long as he is absent from home.

HENRY – Then, let the crew on the building site pay, it was them who poured concrete over her!

FLINT – This trade of plastic dolls between you aroused my suspicion you've known each other for a long time and you could be accomplices.

HENRY – *(Seethes)* I'll break your necks!

FLINT – There you are! In a few minutes you've been threatening three people by death: your wife, Mr. Gaskell Pringsheim and myself! This violence which permanently possesses you has made me extend your arrest. For me, who has known you so well, it's crystal clear: you are a real public enemy!

*(**Yeates** comes in, terrified.)*

YEATES – *(Trembles)* Inspector!

FLINT – What happened, sergeant? You are pale!

YEATES –Inspector, she's come...

FLINT – Who's come?

YEATES – Who's come? The dead woman has come!

FLINT – What dead woman, sergeant?

YEATES – The other one! The drowned one! The drowned one did not get drowned, 'cause the water was shallow!

FLINT – Sergeant, are you drunk?

YEATES – Worse, Gov'nor! I'm confused! I'm bewildered! I'm …*(Singing)* Off went our last victim! Farewell, bonuses, farewell, promotions!

HENRY – Some police! You're thinking only of benefits and profits!

FLINT – You mean Pringsheim's wife did not get drowned?

YEATES – The bitch didn't get drowned, and, furthermore, she complained about us in the newspapers for having arrested her husband without a motif!

HENRY – Incapable policemen that you are! I'll complain about you, too! Boooo!

FLINT – Sergeant! Take Wilt out of the cell and out of the station, or I'll shoot him!

YEATES – Yes, sir! *(**Yeates** releases **Henry**. This goes away, hooting.)*

FLINT – Therefore, at this moment, our investigation hasn't any…victim at all?

YEATES – None, Gov'nor!

FLINT – And what a beautiful start we had: three victims and the murderer arrested! And now we risk making complete fools of ourselves!

YEATES – …and further more, to get a sound beating! That's why I propos you to go through the back door, because it's squirming with journalists in front. They got rough and tumble...

FLINT – The journalists?

YEATES – Not the journalists, Gov'nor, those two lunatics...

(He opens the window. There's a lot of screaming heard, like in a tremendous scandal.)

FLINT – What lunatics?

YEATES – The dead woman and the drowned woman. Meaning Pringsheim's wife Wilt's wife…

FLINT – Our dear victims, whom we wanted to avenge!

YEATES – Our dear victims are fighting in front of the police station. I think it wouldn't be too good to face them …

FLINT – *(Scared)* You're…you're right, sergeant. Let's get out through the back door, better... *(An idea comes to him and he stops.)* Better... no! Tell me: is there a terrible fight?

YEATES – A real fight between women, Gov'nor! I mean, hair torn, bags striking heads, scratched nose, neck and ears! And lots of curses, even the paper won't stand any longer! There's a crowd gathered, and those from the television are making a whole movie of this! Do you approve for me to send a policeman to split them?

FLINT – To... split them? *(Mysterious laughter)* But why... why should he split them? If...

YEATES – If... what do you mean, Gov'nor?

FLINT – Sergeant, I order you to let them fight as long as they like!

YEATES – In front of the Police Station?! What if they get badly hurt?

FLINT – That's precisely where our single chance lies! If, following the fight, one of them would...See what I mean? What do you say?

YEATES – Do you think...? Inspector, you're a genius! I mean, they fight, they get hurt, and we arrest them and that miserable Wilt, whom we have to blame for something! *(Claps his hands)*

WILT – Good job, sergeant, you've done a crossed deduction on judicial grounds!

YEATES – So, our investigation is not completely lost...

FLINT – Therefore, I order you, personally, to watch them, not to be disturbed! Let them fight as long as they will! After all, we're a free country, where the citizens' rights are respected!

YEATES – Yes, sir! *(Solemnly)* I assure you nobody will disturb them! *(Rubs his hands happily.)* Moreover, for the benefit of the investigation, I'll take care to incite them, too!

FLINT – Well done, sergeant! You are cut out to be a chief. I'll propose you for a promotion! *(Music.)*

YEATES – *(Giving the salute, triumphantly)* Thank you, sir! I'm serving the country!

*(Screaming and hitting each other, **Eve** and **Sally** come among the spectators and go to the stage.)*

- The End -